

DEVRİMCİ HAREKET

Yıllık Siyasi Dergi

Sayı: 1 Temmuz 2000 Fiyatı: 500.000 TL.

DEVRİMCİLİĞİ, YAŞAMIN KENDİSİ OLARAK KAVRAYANLAR; DEVRİMCİ YOL'DAN DÖNMEZLER

2000 yılına girdik. Yokluğu, yoksulluğu, sefalet ve açlığı temsil eden sistem hâlâ ayakta ve biz hâlâ devrimciyiz. Ne mutlu, yeni binyıla devrimci olarak girenlere; ne mutlu, saraylar-saltanatlar çökene, zulüm bitene dek devrimciliği bir yaşam biçimi olarak seçenlere...

Devrimci Yol'da yürüyenler; kuliste değil, sahnede olurlar. Halkın nabız atışlarını, kendi damarlarında bir hareket olarak algılar; halkın açlığını kendi açlığı, halkın acısını kendi acısı olarak hisseder; "halk mutlu değilse, ben de mutlu değilim" diyerek, eylemine yön verir. Eylemindeki kararlılık ve başarıya inanç ölçüsünü, geçilecek olan yolun içerdiği zorluklara terketmez; ihtiyaç duyulan dinamizm ve motivasyonu, sahip olunan değerlerin itici gücünden alır.

Sonuçta, insanlık suyunun en problemsiz aktığı kaynağa, Devrimci Yol'dan gidilecektir. Devrimci Yol'dan dönenler, kendi yaşam taşlarını ustalıklarla dizme olasılığına sırt çevirmiş olmaktadır.

Ben
Fatsa'dan
Aybastı'dan
Şavşat'tan geliyorum.
Maden ocaklarında
Tariş'te sertleşti avuçlarım.
Heyecanımı varoşlar
yöntemimi Komünarlar anlatır.

Ben
Akdeniz sıcağıyım.
Bir yoldaşı
alından öper gibi
içinize dolacağım.

DEVRİMCİLİĞİ, YAŞAMIN KENDİSİ OLARAK KAVRAYANLAR; DEVRİMCİ YOL'DAN DÖNMEZLER

Düzen denen canavarın, pençelerini ruhumuza takıp, bizi aşağı çekmek için fırsat kolladığı hiçbir an yoktur. En sevinçli anlardan, en kederli anlara kadar, her vakit tetiktedir. İnsan için bir çeşit kontrolsüz/zayıf an olarak bilinen rüyalarda bile, o uğursuz çelmesini takmak için uğraşır. Diyelim ki bilinçaltınız buna izin vermedi. Bu kez, sabahı bekler ve rüyanın geriye bıraktığı etkileri kaşımaya, gününüzü "zehir" etmeye yeminli bir "şeytan" olarak, içinde belirir. Zaten sadece rüya sonlarında değil, yaşamın her noktasında, insanın "içindeki şeytani öldürme" güç ve iradesi olmalıdır.

Özellikle, tercihlerini süzerken kimi durumlarda net olmayan (bulanık) sonuçlara varanlar, bu "şeytani öldürme" meselesi üzerinde özenle durmalıdır. Gittiğimiz her yerde, kurduğumuz her ilişkide, girdiğimiz her alışverişte karşımıza şu veya bu biçimde çıkan düzen (ve onun yansımaları), onu bütünüyle aştığımızı sandığımız aşamadan sonra bile, içimize sızma ve bir kanser belası gibi sinsice yerleşme şansı bulabilir. En azından örnekler bunu gösteriyor.

Düzenin etkilerini söküp atan ve ciğerlerine doldurduğu özgürlük oksijeni ile kavga içinde adeta destanlar yaratan "eski yoldaşlar"ımızın, nasıl eskidiğini anlamak/bilmek istiyorsak, bu gerçekliği kabullenmeli ve önüne geçmenin yöntem ve araçlarını yaratmalıyız. Hemen her devrimcinin "devrimcilik dışı yaşamı seçmek, bir çeşit intihardır" dediğini, bu anlama gelen coşku ve kararlılık ifadeleri kullandığını biliriz. Bunda, samimi olmayan, doğal olmayan bir yan yok. Zaten sorun da burada yatıyor; samimiyetle seçilen bu yaşam biçimi, ayağımızı bırakmayan hangi bağlar sebebiyle bir süreklilik kazanamıyor ve yolun bir yerlerinde "kaza"ya uğruyor? Bu soruya, hem genel hem de özel boyutlarda yanıt aranmalıdır. Hemen herkesi ilgilendiren genel yönelimler masaya, **Hareket** tarafından yatırılır ve gerek günlük, gerekse uzun vadeli çözümler için yaratıcı/üretken bir faaliyet sürdürürken; aynı zamanda her kişi, kendi kendinin ameliyatını yapma sorumluluğu hissetmelidir.

Gerçekte her an'ı olağanüstülüklerle, sürprizlere gebe olan kavganın içinde bile insan, çoğu kez, gevşeyen yanlarını toparlamak ve günlük **yaşamsal taslaklarını** temize çekmek için ya dürtülme ya da yeni bir çeşit "dürtülme" anlamına gelen bir gelişmenin yaşanmasını bekler. **Themos Kornaros**, bir yoldaşlarının infazı sonrasında tutsakların girdiği düzeni, aşağıdaki sözcüklerle tanımlıyor.

"Hiç kimse kızmıyor, alınmıyor, üzüntü yaratacak durumlara neden olmuyor. Her şeyde başka bir tempo. Herkes en iyi giysilerini giyiyor ya da eski bir anlaşmazlığı ortadan kaldırmak için uzak bir cezaevinde yatan arkadaşına mektup yazmayı tasarlıyor..."

Günlük işlerden tut da, özel temizlik işlerine, düşüncelere, duygulara varıncaya dek her şey yepyeni bir düzene girmek isteğinde." (Fırtına Çocukları-Themos Kornaros, S:161-162)

Böyle bir düzen, elbette ki bir yoldaşın infazı sonrasındaki atmosfer olmadan da tutturulabilir. Çünkü gerçekte böyle bir düzen, **olması gereken kendisidir**. Yani soğuk bir kış gecesinin ilerleyen saatlerinde kalkıp, aynı odayı paylaştığın yoldaş(lar)ına, üstü açılmış mı diye göz atmak için, o gün bir "badire" atlatmış olmak gerekmiyor. İşte, devrimciliği yaşamın içerisinde bu şekilde yerleştirir, örtüştürür ve hatta "kendisi" kılabilirsek; o zaman, devrimciliğe sırt çevirmek, gerçekten de bir çeşit "intihar" sayılır. Çünkü, yaşamın kendisine sırt çevrilmiş olacaktır.

Sık sık ve çeşitli vesilelerle devrimciliğin zorluğundan söz edilir. Devrimcilik, zor mu gerçektir? Elbette ki zordur; ancak bu zorluk, istekle harcanan emeğin gerekli alanlara yönlendirilmesi ve "haklı konumda olmak" gibi **pozitif bileşenler** eşliğinde yürür. Bu nedenle devrimcilik dahilindeki emek; yakınma içermeyen ve hatta zevkle yürütülen bir niteliğe sahiptir. Bunun karşısına, düzene boyun eğme biçimindeki bir yaşamı koyup kıyasladığımızda; onun, çok daha zor olduğu; insanın, insanlığını henüz yitirmemiş tüm organ ve niteliklerinin her an acı çektiği görülür. Gözlerinin önünde, aklınızın karşısında, ruhunuza şantaj yaparcasına akıp giden ve mevcut zorbalık sistemini her an yeniden üreten günlük yaşam, her şeyi zehir etmeye yetecektir. Bu nedenle, devrimcilik zor değildir. İnsanın içindeki güzellikleri açığa çıkararak, bu güzelliği, diğer insanların ve doğanın güzelliğine katarak büyütme fırsatı veren; **kulluğu değil, başını dik tutma onuru** insana yakışık gören **devrimcilik**; neden zor olsun ki?

2000 yılına girdik. Yokluğu, yoksulluğu, sefalet ve açlığı temsil eden sistem hala ayakta ve biz hâlâ devrimciyiz. Ne mutlu, yeni binyıla devrimci olarak girenlere; ne mutlu, saraylar-saltanatlar çökene, zulüm bitene dek devrimciliği bir yaşam biçimi olarak seçenlere...

Devrimci Yol'da yürüyenler; kuliste değil, sahnede olurlar. Halkın nabız atışlarını, kendi damarlarında bir hareket olarak algılar; halkın açlığını kendi açlığı, halkın acısını kendi acısı olarak hisseder; "halk mutlu değilse, ben de mutlu değilim" diyerek, eylemine yön verir. Eylemindeki kararlılık ve başarıya inanç ölçüsünü, geçilecek olan yolun içerdiği zorluklara terketmez; ihtiyaç duyulan dinamizm ve motivasyonu, sahip olunan değerlerin itici gücünden alır.

Sonuçta, insanlık suyunun en problemsiz aktığı kaynağa, Devrimci Yol'dan gidilecektir. Devrimci Yol'dan dönenler, kendi yaşam taşlarını ustalıkla dizme olasılığına sırt çevirmiş olmaktadır.

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs
1-3

Bildiri
4

İnsanlığın Geleceğini
Sınıflar Mücadelesi Tayin
Edecektir
5-6

Dünyadan
7-9

Yeni Sömürgecilik
10-13

Okur Mektupları
14-15

Mücadele Biçimleri
16-24

Susurluk Gibi Hizbullah da
Devletin Kendisidir
25

Süveyda Kafkaslı
26-27

Newroz Ateşi Sönmeyecek
28

Ayrımcılık Bir Sınıflı
Toplum Eşitsizliğidir
29

Okur Mektubu
30

Veli Eskili
31

Bir Ülkedeki Alt ve Üst
Yapısal Gelişmeler ...
32

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

DEVRİMCİ HAREKET

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Ali Yavuz

Adres: Kuloğlu Mah. Turnacıbaşı Sok.
No.21/3 Beyoğlu - İstanbul

Tel. 0212 245 54 24 - 245 43 70

Fiyat: 500.000 TL.

Baskı Yeri: **ÖZKAN OFSET**

TEL: 0212 6743965

MAYIS, DEVRİMCİ BAHARIN HABERCİSİ OLSUN

“Baharda çiçeklenen bir ağacın heyecanı, nasıl güzellik taşıyor; geleceği, umudu, üretkenliği müjdeliyorsa, insanlaşma koşusunun yönü de ileriye işaret eder. Amaç, açmamış çiçeği açtırmak, açanı da korumaktır. Sosyalizm bahçesi, insanlık ailesinin, dünyanın dört bir yanından taşıdığı tohumlarla çiçeklendiğinde, insanların koşusu devam edecek; ama insan artık bastığı yerdeki yeşili ezmeden ilerleyecektir. İnsanlığın bu zafetine, en az insan kadar, doğa da sevinecektir. İşte sosyalizm, bu kadar güzel ve insanla bu kadar barışık.” (Devrimci Hareket)

Koşullar yine bir kış sonrasını anımsatıyor. Alınları ile sulanan toprak, yine doğuma gebe. Ve yine MAYIS’ın arifesindeyiz. Talana, soyguna, yokluk ve yoksulluğa rıza göstermeyenler, teslimiyeti reddedenler yine tarihsel bir sınavdan geçecek. Önümüzdeki süreç zorlu; 1 MAYIS’la başlayıp 1 MAYIS’la bitmeyecek; ama, 1 MAYIS, halkın ve değerlerin sapsiz olmadığını göstermenin önemli bir adımı almalıdır.

Emperyalizm ve işbirlikçi rejimler, dünya coğrafyası üzerinde emekten yana ve insanlık yararına hiçbir değer taşımayan karanlık bir geleceği, insanlığın başına kirli bir çorap gibi örmeye çalışıyor. Mümkün olursa eğer, sadece günümüzü değil, gecemizin yıldızlarını dahi karartmaktan geri durmayacak kadar pervasızlaşan bu haramilerin, gerekçeye ihtiyaçları yok. Onların varlık nedeni sömürdür, zulüm ve yokluktur.

Ülkemizde, 18 Nisan seçimleri sonrasında kurulan 57. hükümet, emek-sermaye çatışmasında uluslararası konjonktürün destekleyici rolünü de arkasına alarak başlattığı saldırıda, önemli kayıplar vermiştir. Bu kayıplar, tek başına ne 57. hükümetin marifeti, ne de emekçilerin zayıflığı ile gerçekleşmiştir. Koşulların

belirli oranlarda sermaye lehine öğeler barındırması, mücadelenin diyalektiğinin işaret ettiği “kaçınılmaz son” gerçeğini değiştiren bir durum değildir.

Tüm dünyayı avuçlarına alıp istediği gibi sıkabilen bir hakimiyet amaçlayan uluslararası sermaye güçleri, ellerindeki muazzam olanakları bunun için kullanırken, aynı zamanda işbirlikçiliği, uzlaşma ve ihaneti “sınıf örgütlülüğü”nü içerik sokmanın imkanlarını zorlamaktadır. Sendikalara, zehirli bir sarmaşık gibi dolanan ve adeta tüm tepki olasılıklarını soğutma rolü oynayan sendika bürokrasilerinin amaçladığı edilgenlik, mücadele içinde yanlış duruşların da etkisiyle belirli bir yaygınlık kazanmıştır.

Sermaye güçlerinin sergilediği geçici üstünlük, sınıf örgütlülüklerinin güven vermeyen görüntüsü ile birleşince, mücadeleye ve başarıya olan inançta bir aşınma oluşmuştur. Bunun aşılması ve adımlardaki tereddütün yerini kararlılığa bırakması, sadece sendikaları değil, bütünüyle devrimci araçları doğru bir tarz ve irade ile kullanabilmekten geçiyor.

Oligarşinin hiçbir beklentisini geri çevirmemek üzere “gemi azıya almış” olan 57. hükümetin ve temsil ettiği iktidarın karşısına, etkili araçlarla çıkabilmek, yaptırım gücü olan adımlar atmak, belirli bir sınırın üzerine çıkmayı gerektiriyor. Sıradan protestolarla, yasak-savıcı yön-

temlerle devam edildikçe, bırakalım geri adım atmayı, cesaretlendirici bir sonucun olacağı bile söylenebilir.

Kitleleri harekete geçirmeye elverişli koşullara rağmen, istenen sonuçların elde edilememiş olması, devrimci yapıların süreçteki rolünün yeterince etken olmaması ile de ilintilidir. Süreci doğru tanımlayan ve gündeme damgasını vuran devrimci yapılar söz konusu olduğunda, bunun çeşitli kitle örgütlülükleri üzerinde geliştirici bir

etki yaptığı, bilinmektedir. Bu nedenle, demiri tersine bükmede, devrimci yapıların rolü unutulmamalıdır.

Bizler, 1 MAYIS’ı kavga günü; her günü de 1 MAYIS olarak algılayan bir gelenekten geliyoruz. Ne beklentilerimizi, ne de umut meşalemizi 24 saate sığdırmayacağız. Ancak, emekçi halkların birleşen elleri karşısında ödü patlayan sermaye güçlerine, işlerinin kolay olmadığını ve hiçbir kazanıma, bedel ödemedi ve ödettirmeden dokundurtmayacağımızı, 1 MAYIS’ta hep bir ağızdan haykırabilmeliyiz.

* 1 MAYIS, ŞAFAĞIN KIZILLIĞINI SİMGELEMeye DEVAM EDİYOR
* UMUDA BOYUN BÜKTÜRMEYECEĞİZ
* ZAFER DİRENEK HALKLARIN OLACAKTIR
* YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

YURDIŞINDAN 1 MAYIS HABERLERİ

BÖLGEMİZDE 1 MAYIS

Bölgemizde her 1 Mayıs’ta olduğu gibi (ATİGF)cı arkadaşların çağrısı üzerine bir platformda yürümek için bir araya geldik.

Bir araya gelen temsilci arkadaşlar, DEVRİMCİ YOL, ATİGF, EVRENSEL, TKP/ML, (TKP/ML), DHKP/C, HALKIN GÜNLÜĞÜ Okurları, ÖDP ve Alevi Derneğin temsilcileriyle birlikte, toplantıya başlandı. Uzun süren bir toplantıdan sonra Eylem birlik, ajite ve propandada da serbestlik ilkesi üzerine tartışılıp konuşulduktan sonra bu ilkeyi kabul eden temsilcilerle birlikte bir platform oluşturuldu ve bu ilkeyi kabul etmeyen temsilciler ise Alevi derneğinden gelen ve ÖDP'li temsilciler kabul etmedikleri için platformdan ayrılıp gittiler. Gidiş nedenleri ise "Biz örgüt pankartları olursa biz platformda yer almamız" dediler.

İşte burada bu insanların ne kadar devrimci ve halk dostu oldukları bir kez daha çirkeflikleriyle açık yüzünü ortaya koymuş oldular.

Diğer temsilci arkadaşlarla bir araya gelerek bir yürüyüş izni alınsın ve hep birlikte kortej birliği olarak yürüelim denildi ve hep birlikte şanlı 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanına gittik ve hep bir ağızdan, YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA, FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA, YAŞASIN 1 MAYIS, İRKÇİLİĞA HAYIR, DEVRİM İÇİN TEK YOL DEVRİMCİ YOL sloganlarıyla ve büyük bir coşkuyla haykırıldı.

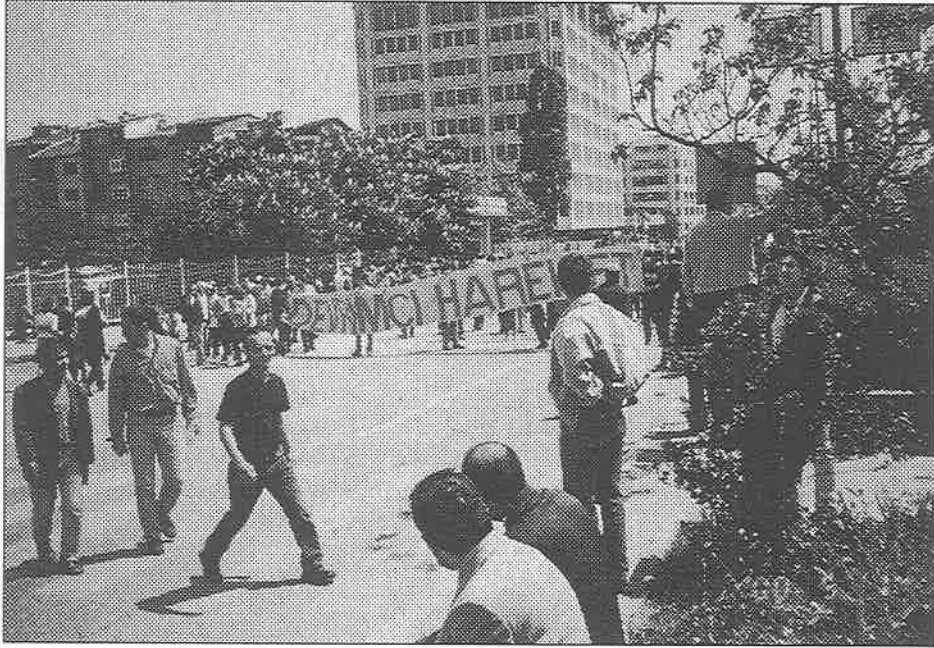
Sonuç olarak da yine hep bir ağızdan devrim andı içilerek yürüşümüz dağıldı.

Avusturya İNNBURCK

ALMANYA-MANNHEIM

Almanya'nın Mannheim şehrinde Alman sendikası olan DGB'nin düzenlemiş olduğu 1 Mayıs kutlamalarına bizlerde katıldık. Yapılacak olan yürüyüş DGB önünde başlayıp Mark Platz da sona erecekti Mark Platz'a gelindiğinde 1 Mayıs ile ilgili bir konuşma yapılarak müzik dinletisi verildi. Burada DEVRİMCİ YOL imzalı bildiri dağıtıldı yürüyüşe Alman grupların yanı sıra Türkiyeli ve Kürdistanlı gruplarda katılımı bulundu.

Buradan Ludwigshafe şehrine geçildi. Daha sonra faşistlerin yürüyüşünü protesto etmek amacıyla Ludwigshafen istasyonunun önünde yaklaşık 500 kişinin olduğu ve çoğunluğunu Alman gruplarının oluşturduğu kitlenin biraraya gelmesiyle birlikte

sloganlar eşliğinde yürüyüşe başlandı. Bunun üzerine polis bir çok bölgeyi abluka altına alarak yürüyüşümüzü bitirmemizi istediler. Biz buna karşı çıkarak sokaklarda faşistleri aramaya başladık. Polis Berliner platz da bizi ablukaya aldı ve saat 3.30'a kadar orada tuttu ve aramızdan yaklaşık 15 kişiyi göz altına aldı. Polis ancak bizi faşistlerin yürüyüşü bittikten sonra bıraktı. Alman emperyalizmi bu tutumuyla bir daha gerçek yüzünü göstermiş oldu.

**YAŞASIN 1 MAYIS
FAŞİZME ÖLÜM TEK YOL DEVRİM**

FRANSA

Bir başka olur 1 Mayıs'ta alanlar. Emegün gücü işçinin sesi doldurur alanları bu coşku önünde hiçbir engel duramaz coşkun bir seldir proleteryanın gücü. Fransa'nın güney bölgesi olan Hautsavoie de Fransız sendikası CGT'nin düzenlemiş olduğu ve yaklaşık 300 kişinin katılımı bulduğu kutlamalara bizler de DEVRİMCİ YOL pankartımızla birlikte enternasyonal dayanışma işçilerin birliği ortak düşüncesi temelinde katıldık.

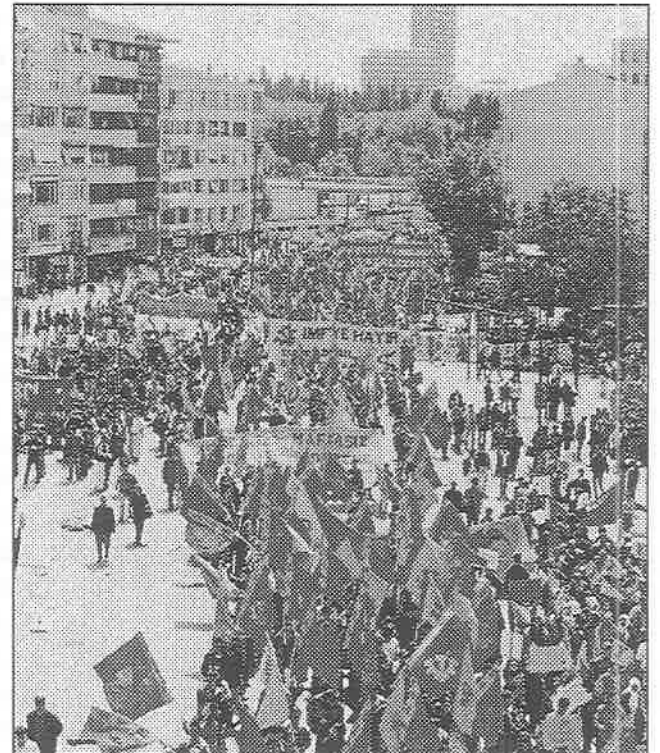
Büyük bir coşkuyla yapılan 1 Mayıs kutlamalarında Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Yaşasın Proletarya Dayanışması sloganları sık sık atıldı. Ayrıca yürüyüş boyunca DEVRİMCİ YOL imzalı bildiri-lerde geniş bir şekilde dağıtıldı.

HOLLANDA

Hollanda'da geçen senenin aksine 1 Mayıs'ın İŞÇİ BAYRAMININ iş gününe rastlamasından dolayı ve Hollanda da 1 Mayıs'ın resmi tatil olmayışından kaynaklı kutlamalar geç bir saate başladı. Yaklaşık saat 19.00'da Yürüyüşün başlama yeri olan Rotterdam belediyesinin önündeki alanda Türkiyeli Devrimci sol örgütlerinin ve Hollandalı örgütlerin yanında DEVRİMCİ YOL pankartını açarak yerimizi aldık. Alanda yapılan 1 Ma-

yıs'ın önemini belirten konuşmanın yanı sıra Türkiye'de son dönemlerde TC devletinin devrimci tutsaklara yönelik yaptığı saldırıları anlatan ve F tip cezaevleriyle ilgili, İZOLASYON ÖLÜMDÜR! Türkiye'deki Politik Tutsakların Tecrit Hücrelerine Girmelerine Hayır! yazılı bir de bildiri okundu.

Daha sonra yaklaşık 700 kişinin katılımıyla birlikte belirlenen güzergahta yürüyüş coşkulu bir şekilde atılan Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Yaşasın Devrimci Dayanışma sloganlarıyla başladı. Yürüyüşün yapıldığı güzergah boyunca birçok sefer 15-20 dakikalık duraksamalar yapılarak şiirler okunup müzik dinletileri verildi. Kutlamalar yaklaşık iki saat sonra başlangıç yeri olan Rotterdam Belediyesinin önünde son buldu.

ALMANYA BERLİN D.H. 1 MAYIS BERLİN

Yılları devirdik, yılları çekip çevirdik. Uçup gitmedi kuşlar misali zoru görünce. Tarih kendini yeniler, eski deyimiz "tarih bir tekrördür..."

Fransa tarihin ilk sosyalist devrimini 129 yıl önce yaptı ve 129 yıl önce tarih "kanlı Mayıs" haftasına, yargısız infazlara ve işkencelere tanık oldu.

Gerçek devrimleri her zaman "baldırı çıplaklar (seans culottis)" denilen yoksullar yaptı. Ama devrimlerin üstüne burjuvalar ve onların buyruğundaki ordu ve imparatorlar oturdu. Silaha sarılanlar, can verenler, hep yoksullar ama son sözü söyleyen yine burjuvalar, toprak sahibi soyular, küçük burjuva bürokratlar, yani varlıklılar oldu. Ama "gün ola harman ola" hiçbir şey eskisi gibi değil olmayacak da. Tarih o anlamda tekrerrüt etmeyecek. Çünkü; zalimin tarihi yoktur... 68'in 32. manifestonun 162. Fransız kanlı Mayıs'ın 129. Türkiye Taksim 1 Mayıs katliamının 23. yılından sonra görüldü ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Öncesi bir yana yaşadığımız ülkenin son bir yılının işaret ettiği belli başlı olgularına bakarsak, göreceğiz bunu. Nedir bu olgular? Yoksulluk, artan işsizlik, ırkçılık ve tamamen rafa kaldırılmak istenen "sosyal devletçilik". Toplumun geneline yayılan, git-tikçe artan bir "hoşnutsuzluk". Bu "hoşnutsuzluk" yalnız bir nedenden kaynaklanan bir mutsuzluk değil, birçok nedenden bunun sebebidir.

İşte bu ve benzeri nedenlerle bu yıl 1 Mayıs geçen yıla nazaran daha coşkulu daha kaliteli geçti. Saflar daha sık ve düzenliydi. O gün 1 Mayıs'tı ve yaşamın bütün renklerini/tonlarını Oranienstraasse de izlemeniz mümkündü. O gündüzleri alışveriş hengamesi içinde olan insanlar, o gün 1 Mayıs telaşındaydı.

Bugünün rengini ve akşamın tonlarını anti-faşist grupların belirlediği kesindi. Akşam altı sularında Oranienplatz'ta başlayan miting gelenekselleşmiş konuşma ve sloganlardan sonra caddenin doğuya yönelen bölümüne doğru yürüyüşe başladı. Tabii polis buna izin vermek istemedi. Müdahale etti. Akşam üzeri başlayan çatışmalar, gece boyunca hatta yer yer sabaha dek sürdü. Bu 1 Mayıs bir başkaydı. Bu sene 20 sene öncesinin 1 Mayıs'larını

çağrıştıran adeta dipten gelen bir dalgaydı. Anti-faşist gençler, her ulustan emekçiler, faşizme, kapitalizme, emperyalizme ve her türden ayrımcılığa karşı birikmiş olan öfkeleriyle bıkip usanmadan gün boyunca, gece boyunca özellikle polis güçlerine karşı eylemlerini gerçekleştirdiler.

Oranienstrasse de çatışmaların yoğunlaştığı bu kısacık bölümde 109 işyeri var. Bunların % 40'ı Türkiye'den gelmiş olan göçmenlere ait iş yerleri. % 50'si Almanlara, % 10'u ise diğer milletlerden göçmenlere. Oranienplatz'da her yıl düzenlenen 1 Mayıs'ların tipik bir özelliği, yürüyüşe katılanlar önce burada toplanır, konuşmalar yapılır, ardından ilkin Oranienstrasse boyunca yol aldıktan sonra yürüyüş başka caddelerde yoluna devam ederdi. Ancak bu sefer öyle olmadı; polis sürekli müdahalesine anti-faşistlerin tepkisi de sert oldu. "Bedeli çoktan ödedi aşkın ve hiçkimseye verilecek hesabımız yok bizim" diyorlardı. İki şeye sarıldılar, bedenleri ve taşlara. Onlarca kişi tutuklandı, bir o kadar insan da yaralandı. İşte kimi insanların "küçük İstanbul" diye ad taktıkları Kreuzberg'deki bu 1 Mayıs kendini Godot zamanlarına saklayan; sabah sendikaların, öğleyin Maoistlerin düzenlediği iki 1 Mayıs düzenlemesinden daha bir farklıydı.

Özcesi, özçenesi bu 1 Mayıs'ta bitti. Her bitiş yeni bir başlangıcın, muştusudur. 1 Mayıs'lar dünya toplumlarının kavga tarihinde bir kilometre taşı idi. Bu sefer de öyle oldu. 2000 yılının ilk 1 Mayıs'ından çıkarmamız gereken çok dersler var. Ancak bu başka bir yazı konusu olabilir.

Ancak bundan sonra kaybettiklerimizi unutmadan kazandıklarımızı da konuşalım. Gerçeklik, ancak yalnızca tarihten alınan zengin derslerle yakalanır. Devrimci grupların gerçek güçleri bu değil, bundan daha fazlasıdır. Sosyalistlerin gerçek gücü, ilkeli birliklerden anlamlı saflaşma süreçlerinden doğruları, yanlışlardan ayırt ederek açığa çıkar ve çoğalır.

Burada; Berlin 1 Mayıs notlarımızı Schillr'in sözleriyle noktalayalım: "Sadecce çokluk açıklığa götürür ve uçurum dibinde doğruluk oturur."

Yaşasın 1 Mayıs mücadele ve direnme günü.

Tek Yol Devrim.

Bizler de yüreği bizler gibi atan dünyanın dört bir yanında yaşayan emekçiler gibi 1 Mayıs'ı Dünya Emekçiler Bayramını kutlamak için alanlardaydık.

Artan küresel saldırılara karşı tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizdeki işçi-emekçi tüm ezilenlerin 1 Mayıs alanlarında geçmiş yıllara oranla daha fazla katılımları olmuştur.

Ne zaman böyle bir gelişme yansansa; sol çevrelerde gerçek bir devrimci çalışmanın, gerekliliği sağlam bir örgütsel bütünlüğün oluşması söylemleri başlıyor. Bilmem farket-tiniz mi?

Böyle bir yaklaşım tarzının yanlış olduğu kanısındayız. Bunun için somut adımların atılmasının gerektiğini düşünüyoruz. Bizler DH dergisinin birliktelik sorunu açısından belirtmiş olduğu yaklaşımı; gerçek bir somut adım için, bir yöntem olarak görüyoruz. Daha iyi bir önerisi olan varsa onları da dinlemekten zevk duyarız. Dergimizin birliktelik sorunu ile ilgili yazılarının okunmasının bu konuda adım atmak isteyen çevreler için okunmaya değer olduğuna inanıyoruz.

1 Mayıs'ta devletin almış olduğu önlemler gözden kaçmadı tabii ki, yoğun üst aramalar, gözaltına alınmak istenenler ve alınanlar. İster Taksim olsun ister Abide-i Hürriyet devletin saldırılarına karşı TEK YUMRUK olmak gerekmektedir. Devletin medya aracılığı ile halktan gizlemeye çalıştığı F-tipi cezaevleri ile ilgili çalışmaları da bu bağlamda ele alınmalıdır.

- F-TİPİ FAŞİZME

MEZAR OLACAK

- HÜCRE ÖLÜMDÜR!!

GİRMEYECEĞİZ

- DEVİRİMCİ TUTSAKLAR

ONURUMUZDUR.

Küçükçekmece-İkitelli

DH Okurları

Bu bildiri elimize posta kanalı ile ulaşmıştır.

TÜRKİYE'Lİ DEVRİMCİLER, TÜRKİYE FAŞİZMİNİN ETKİ ALANINDAN UZAKLAŞMIŞ OLMANIN REHAVETİNE KAPILMAMALIDIR

Sözümüz, Avrupa koşullarında yaşayan Türkiyelilerin, kendini devrimci-demokrat olarak nitelendiren kesimindedir. Sözümüz, kendini bu kapsam içinde değerlendirdiği halde; varlığını, Avrupa'nın öğütücü atmosferinin sürükleyiciliğine bırakanlardır. Ve asıl olarak sözü-müz, Türkiye'deki kan ve gözyaşını görmezden gelme ve orada direnen onurlu kesimi unutmaya eğilimi taşıyanlardır. Böyle bir "unutkanlık" kişiyi, ülkesinde filizlenen güzelliğin boyverebilme olanaklarına ilgisiz/kayıtsız kılar.

Bu, değerlerde erozyondur; bu, benciliktir; bu, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" sözünü, yükleyip buralara(Avrupa'ya) kadar getirmektir. Yaşadığımız bu coğrafyada, ülkemizden bencilik yapıcı sözler taşımayı gerektirmeyecek kadar bireycileştirici tohumlar zaten ekilmiş. Bizim üzerimize düşen görev; Avrupalıyla Avrupalı olacaksak bile, bu ortaklaşmayı emekçilerle yapmaktır. Yoksa Avrupa'nın cazipmiş gibi görünen kimi gıdalarının, alındıktan sonra nasıl bir kişilik zehirlenmesine sebep olduğunu; yine biz, Türkiyeliler devrimciler olarak, pek çok eski arkadaşımızda gördük.

Elbette ki yaşama kapanacak, inzivaya çekilecek veya kendimizi koruyucu bir zırhın içine kapatacak değiliz. Kastettiğimiz şey, dünyanın hangi köşesine gidersek giderlim, devrimci değerlerin; insan yanımızı bü-yüten, yaşamı güzelleştiren ve bizi, **onurlu bir yaşam seviyesinin ufkunda** dolaştıran yanından bir şey kaybetmeyecek olmasıdır. Yani, devrimci değerleri ardımızda bıraktığımızda; kaybeden, devrimci değerler değil, biz oluyoruz.

Devrimcilik, "Allah vergisi" bir nitelik değildir. Bugün, dostların yükünü paylaşmak üzere, omuzlarını ortaklaştırmayanlar; gün gelecek, kendi omuzlarının tek başına kaldıramayacağı yüklerle karşı karşıya kalacak ve büyük olasılıkla, hazırlıksız yakalanacaklardır. Aslında biz, gerçekte "yük çekmeye" bile çağırılmıyoruz. İnsanın ruhu-nu ve yüreğini, dolayısıyla yaşamını güzelleştiren bir ortama; dostların arasına ve "güneşin sofrasına" çağırıyoruz. Tereddüte sebep, bedel ödeme olasılığıysa eğer; yaşamın hangi karesine, güzelleştirici ilmi-kler bedelsiz atılabiliyor ki? Kaldı ki, bugünü ve geleceği üzerindeki ipoteği kaldırmanın önemini kavramış insanlar için; bu uğurda ter dökmek veya yara almak hiç de ürktücü gelmeyecektir. Hatta o terli halleri; yüreklerini, kafesine sığmayan bir iç huzur genişlemesine sokacaktır.

Bugün, derin bir soluk aldığımızda, kaçımızın içini bir lunapark heyecanı sarıyor; aynaya baktığımızda, kaçımız, yaşımdaki duruşumuzla onurlanabiliyoruz? Bu soruların yanıtı, aynı zamanda, mutlanabilme ölçümüze dair ipuçları olacaktır. Ve bu bağlamda, gerçekte biz, dünya üzerinde bize en çok yakışan değerlerle örülmüş bir yaşamın özneleri olmaya ve mevcut "aile"mizde; **soluğunu bir diğerinden esirgemeyen** yoldaşlarla buluşmaya çalışıyoruz. Bu çabanın dışında kalmak, kendini böyle bir güzellikten mahrum etmek anlamına gelecektir. Özellikle, devrimci yaşamla belirli süre tanışıp, bugün kenara çekilenler; neyin ne olduğunu bildikleri halde kayıtsız kalmış duruma düşeceklerdir. Mücadele doğru algılandığında, bugün atılan her adımın, ödenen her bedelin ve sağlanan her ilerlemenin, onların da lehine olduğu, şu veya bu biçimde onları ilgilendirdiği görülecektir.

Eğer karşı-devrim saflarında değilse, ne denli yalıtık durumda olursa olsun, hiçbir insanın duruşu, özgürlük mücadelesinden etkilenmeyen bir konumda olamaz. Hatta bu bazen, "şimdiki konumunu ve bu konumun güvencesini" devrimcilere borçlu olma noktasına kadar varır.

Bizler, bugün bu gerçeklere, bir şeyleri ima yollu hissettirmek üzere işaret etmiyoruz. Aksine, gerçekler "ima"yı gerektirmeyecek kadar açıkta duruyor. Biz devrimciyiz ve devrimin, en geniş kitle katılımı ile gerçekleşeceğinin bilincindeyiz. Bu kapsam içinde yer alan hiç kimseyle bir karşıtlık hali yaşamıyoruz. Zaten yöntem olarak, tek tek kişilerin durumundan hareketle tanımlama yapmak uygun düşmez. Ne var ki bu, tek tek kişilerin kendilerini boy aynasında, duyarlılık testinden geçirmelerine engel değildir. **Kişiler, eğer konjonktürün uygunluğunu, utançlarını gizlemek için bir örtü olarak kullanıyorsa; bilinmelidir ki, o örtü kaldırıldığında, pek çok şey için geç kalmış olacaktır.**

Gerçekte her insanın, yaşam grafiğini çokça değiştirmeden, sahip olduğu **insanlık çitasını** kabul edilebilir bir seviyeye çekme koşulu vardır. Aynı şekilde, devrimcilikle barışık olmak için de, çok dolambaçlı düşünsel süreçlerden geçmek gerekmiyor; yeter ki, insanlığın ileriye doğru yürüyüşüne, devrimci dönüşümlerin kaçınılmazlığına ve biriktirilen değerlerin, insanlığa en uygun normları bağrında taşıdığına inanç duyulsun. Yeter ki, böyle bir inanç; ucuz hesaplar, kişisel menfa-

atler sebebiyle yüreklerden koparılıp atılsın.

Biz devrimcilerin taşımakta olduğu değerler, insanlığın tarihsel gelişimi içinde süzülme ve kalite kazanmaya en elverişli değerlerdir. Bu bağlamda, taşıdığımız kimi "günah"ları, düştüğümüz eksik ve zaafları gerekçe göstererek, bize mesafeli olanlara, bir de **durdukları yerdeki günahları**, samimi bir gözle test etmelerini öneririz. Sorun sanıldığı denli karışık değildir; ya devrimcilerle yakın(veya iç içe) olunacak, ya da devrimcilerden uzaklaşarak, "bir başka yerlere" yaklaşır duruma düşülecektir.

Devrimcilik öyle bir sıfattır ki, gerekleri yerine getirildiği sürece vardır. Bu sıfat, "Sırat Köprüsü"nden geçilerek dahi oluşmuş olsa, yine de kişiye, hiçbir şey yapmadan bu kimliği taşıma şansını vermez. **Devrimcilik, babadan oğula geçmediği gibi, yorulunca emekli olunan türde bir meslek de değildir.** Devrimciliği bir yaşam biçimi olarak algılayanlar için, yaşam sürdükçe, devrimcilik de sürer. Aynı şey, devrimciliğin kazandırdığı onur için de geçerlidir. Böyle bir onuru hakkettikten sonra kenara çekilip bunu bir madalya gibi taşımak, devrimcilikte yeri olmayan bir tutumdur.

Devrimcilik, madem yaşamın kendisidir; o halde hiçbir şey için geç kalmış değildir. Elimizi uzattığımızda, avucumuzdaki sıcaklığı duymaya hazır durumda olan Türkiye'deki yoldaşlarımızın bizden öncelikli olarak istedikleri şey, oradan çıkarken taşıdığımız kimliği korumak ve onun gereklerini yerine getirmektir. Bu gereklerin "belirsiz" olduğu, "tanımsız" olduğu doğru değildir. Böyle bir iddiaya sığınıp, kendine devrimcilik dışı normlar çerçevesinde bir yaşam çizmek, **yüreği henüz bütünüyle oksijensiz kalmış olanlara yakışmayan bir seçenektir.**

Türkiye'deki yoldaşlarımızın bizden istediği; onlarla, birbirimizle ve genel anlamda devrimci sorumlulukla mesafe oluşturmak değil, bütünleşmektir. Çünkü dünya ölçeğine yayılan devrimci deneyler toplamı göstermiştir ki, **eğri duran bir taş düzeltilecek veya var olanlara bir taş daha eklenecekse, öncelikle o zeminin içinde bulunulmalıdır.**

DEVRİMCİ YOL
Yurtdışı Komitesi

İNSANLIĞIN GELECEĞİNİ SINIFLAR MÜCADELESİ TAYİN EDECEKTİR

Manifesto'ya "Burjuvalar ve Proleterler" başlığı ile giriş yapılır. Ve yazı, "Bugüne kadarki tüm toplum tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir" diye devam eder. Sınıfların doğru tanımlanması, içinde bulunulan tarihsel kesitte sınıf ilişki ve çelişkilerindeki seviyenin belirlenmesi ve sınıf çıkarlarının bilinmesi; mücadelenin doğru bir rotada yürütülmesi ve başarı için bir zorunluluktur.

Burjuvazinin "öldürücü bela"sı olan proletarya, sınıf olarak gücünün bilincinde oldukça ve düşman sınıfın karakterini tanıdıkça, kaçınılmaz son için gerekli olan adımlar, daha net biçimler almaya başlar.

Komünistlerin en önemli özelliklerinden biri, neyi hedeflediklerini açıkça ifade ederek, yola koyulmalarıdır. Bu, varolan sistemin mutlaka yıkılacağına olan inancı ve kendi yöntem ve araçlarına olan güveni yansıtır. "Komünistler, görüş ve niyetlerini gizlemeyi reddederler. Amaçlarına ancak bugüne kadarki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim ürküntüsüyle tir tir titresinler. Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yok. Bir dünya var kazanacakları." (Komünist Parti Manifestosu, s:88)

Marksizmin öngörülerıyla uykuları kaçan ve tarihi boyunca, bu öngörülerin gerçekleşmeyeceğini ispata(!) çalışan burjuvazi; ekonomik, siyasi, sosyal yaşamı nasırlı avuçları arasına alıp, yapıyeni bir şekil verecek olan proleterlerden her dönem korkmuştur. Onla her vesileyle Marksizme karaçalarken, yaşamın bizatihi kendisi tarafından sınanan Marksizm; yanıtını, 20. Yüzyıl boyunca, yeryüzü coğrafyasının dört bir yanında patlak veren devrimlerin ve halk hareketlerinin sersemletici tokatları ile vermiştir.

İleri doğru hamleler de geriye doğru dönüşler de Marks'ın o muhteşem ufkunda görünebilen, bilgisine vakıf olunabilen olgulardır. Bu nedenle devrimler gibi, geriye dönüşler de devrimciler için "açıklanabilir" olgular olarak karşılanmıştır. Ne

Marksizm hala en aydınlatıcı ışıktır. Bu ışığı, beynine ve yüreğine düşürebilenler; insanlığın o görkemli finalinin tadına bugünden varabilme şansına sahiptir. Bu ışığın taşıyıcısı olan devrimciler; bugün ile yarın arasında bir köprüdür. Bu köprüde gece yoktur. Bu köprüye karanlık düşmez. Bu köprüde aydınlık, "yoldaş avuçlar"la içilir. Çünkü bu köprü, kendi ışığını kendisi üretir.

var ki, Marksizmin başarısızlığını örneklemeye can atan uluslararası burjuvazi, eski Sovyet Cumhuriyetleri'ndeki çözülmeye, mal bulmuş mağribi gibi sarılınca; uluslararası arenada kısa bir süre de olsa belirli bir etki yaratabilmiş ve en çok da "Yenilenin Marksizm olduğu" iddiasının altını çizmiştir.

Hızla gündeme sokulan ve "tarihin sonu", "kapitalizmin ebedileşmesi", "sınıf savaşının tarihe karışması", vb. iddialar eşliğinde pazarlanan "Yeni Dünya Düzeni"nin pullarının dökülmesi fazla zaman almamıştır. Son olarak Seattle'da yaşanan fiyasko, "çare" olarak gösterilen pek çok adımın oluşturduğu toplam çaresizlik içerisinde, nasıl bir boğulma haline doğru sürüklendiğinin kanıtı olmuştur.

Süreç, tersine dönüyor. "Tek kutuplu dünya balayısı" kısa sürdü. Şimdi emperyalistler, birbirinin kuyusunu kazarken; dünya halkları için, onların yakasına düşürücü biçimde sarılabilmenin koşulları oluşmaktadır.

Hayat öylesine öğretici ki bazen, en görmek istemeyenlerin bile gözlerini kamaştırır. DTÖ'nün protesto edildiği gösterilere pek anlam yüklemeyenler bile; çekildikleri umutsuzluk köşesinde, akla bile gelmeyecek pratiklerin, mücadele içinde nasıl üretildiğini gördüler. Düşünsenize, Enternasyonal Marşı aynı anda, tek müzik altında altı dilde birden söyleniyor. Böyle muhteşem bir buluşmayı/ortaklaşmayı tatmak hangi insanın geleceğe dair düşlerini, çığlık çığlığa bir gerçeklik haline sokmaz ki? Dahası kavganın tüm örtülerden arınmış haliyle ger-

çekleri yakalama fırsatı verdiği böyle anlarda; kavgada sınıfsal karşıtlığın ne anlama geldiğini gösteren yalın ve öğretici mesajlar da verilmektedir:

"WTO'nun imza altına alacağı anlaşmayla yaratacağı terörün yanında üç-beş tane camın kırılması terör sayılamaz. Dünyada hiçbir kazanım barışçı eylemlerle edilmemiştir. Hepsi mücadele gerektirmiştir, hepsinde belli oranda şiddet gerekmiştir. Kaldı ki Seattle'dakiler şiddet değildir." (olaylar sırasında Amerika'da televizyondan konuşan bir sosyoloji doktoru)

Marksizm hala en aydınlatıcı ışıktır. Bu ışığı, beynine ve yüreğine düşürebilenler; insanlığın o görkemli finalinin tadına bugünden varabilme şansına sahiptir. Bu ışığın taşıyıcısı olan devrimciler; bugün ile yarın arasında bir köprüdür. Bu köprüde gece yoktur. Bu köprüye karanlık düşmez. Bu köprüde aydınlık, "yoldaş avuçlar"la içilir. Çünkü bu köprü, kendi ışığını kendisi üretir.

EZİLENLERİN SAHİP OLDUĞU HAKLILIK, SINIF BİLİNCİ İLE BİRLEŞTİĞİNDE; KAZANMAK, KAÇINILMAZ HALE GELİR

Kendilerine yönelen her türlü karşı-duşu, şiddetle karşılık veren ve imhaya başvuran zorbalık sistemlerinin açmazlarından biri de savaşçıları öldürerek yok edememektir. "Ölü savaşçı canlısından daha da açık konuşur yaşayanlarla, insanlarla." (Fırtına Çocukları- Themis Kornaros, s:227) Kendi içinde bir tehdidi, korku duvarlarını kalınlaştırma amacını taşısa da

Onların; topraktaki özsuyu bitkinin damarlarına akıtmak, bir tomurcuğun çatlama sevincine eşlik etmek, kardeşlikten damıtılmış buram buram insanlık kokan ilişkiler geliştirmek, gönüllere gül düşürmek gibi vasıfları yoktur. Bu vasıflar bütünüyle, insanlığın gelecek düşünüyü gerçek kılmak üzere yola çıkmış olan özneleri veya onlarla aynı safta anılan halk kesimlerini tanımlar ve zaten ancak onlara yakışır.

“kurşuna dizme”ler, “idam”lar, genellikle arkalarında yorum veya tartışma gerektirmeyecek mesajlar bırakırlar. Şehit düşen savaşıdan yayılan bu doğrudan anlatım, korkuları harekete geçirici tüm çabalara karşın, bilince yerleşir ve amaçlanan sonucu verir.

“Korkunun ilk saldırısında insanlarda bir dalgalanma olabilir bir an için. Ama gene de insanlık, hiç beklenmedik anda dinamit gibi ya da sessizce gelip kendini gösterir. (age.,s:227)

İlerlenen yolda, sağlıklı ve istikrarlı bir rota tutturmak; yapılan tercihlerin, insanlık tarihi denen nehrin akışıyla uyumuna bağlıdır. Yalan ve korku üzerine bina edilmiş başarılar, kalıcı değildir. Gerçeklik, cesaret eşliğinde rol aldığı anda, yalanın altındaki toprak hızla kayar. Ve tarihsel nehir, yanlış dizilmiş taşları yerinden söker atar. “Ve dört bir yandan yeni hayat senfonisinin ezgileri taşarken, güzelliğin bir çağlayan gibi akan öyküsünü yarıda kesmek için korkunun yeter olmadığını düşmanların anlamış olur. Ve düşman şimdi yeni yöntemler aramak kararındadır.”(age.,s:229)

Sürekli olarak yöntem eskiten ve yeni arayışlar içerisinde olan düşman; yaşamın ölümü yendiği örneklerde bir çeşit çaresizlik hali yaşar. Ama sonuçta, üretilecek yöntem, başvurulacak tarz, öncekilerden öz itibarıyla pek farklı olmaz. Çünkü, karanlığı seven yarasalar için çeşitlilik, karanlığın tonları ile sınırlıdır. Zaten sahip olunan rol, bütünüyle bozuculuk üzerine inşa edilmiştir. **Onların; topraktaki özsuyu bitkinin damarlarına akıtmak, bir tomurcuğun çatlama sevincine eşlik etmek, kardeşlikten damıtılmış buram buram insanlık kokan ilişkiler geliştirmek, gönüllere gül düşürmek gibi vasıfları yoktur. Bu vasıflar bütünüyle, insanlığın gelecek düşünüyü gerçek kılmak üzere yola çıkmış olan özneleri veya onlarla aynı safta anılan halk kesimlerini tanımlar ve zaten ancak onlara yakışır.** Yoksa, işkencehanede “kurban”ı tarafından yüzüne tükürülmüş bir celladın da ya-

kasında karanfile rastlamak mümkündür. Ancak, o karanfil de, karanfil sevenler de bilir ki, böyle bir karanfil için, o yakada bulunmak; söz konusu “kurban”ın işkencehanede bulunması ile eşanlamlıdır. Ve o yakada, işkenceciyi değil, “kurban”ını temsilen kırmızı rengiyle bir protesto ögesi olarak boy gösterir.

Sınıf düşmanlarımıza bir karanfile yakıştırmayan niteliğimiz; salt nefretle örülü bir dışavurum olarak nitelenmemelidir. Sınıf düşmanlığının karşılık düştüğü anlam, doğru irdelendiğinde görülecektir ki, atılmış yumruk sayısıyla, dökülmüş kan miktarı ile ölçülecek bir olgu değildir. Ezenlerin, tarih boyunca, sınıf düşmanları karşısındaki “her koşulda imha”, “kökünü kazıma”, “soyunu tüketme” biçiminde ortaya çıkan tutumu; ezilenler için neden bir orta yol bulunmadığını ve ezenleri şiddet yoluyla yenerek etkisiz kılmanın kaçınılmaz olduğunu gösterir. Bu nedenle, sınıf düşmanları ile barış içinde bir arada yaşanabileceğine dair gündeme gelen her fikir ve pratik adım, verili egemenliği tanımak ve teslim almak anlamına gelir. Gerçekliğin bu boyutunu kavrayanlar, sınıf düşmanlarına karşı geliştirilen mücadelede ve araç seçiminde, haklı şiddetin dozunu tartıştıran ikilemlere girmez; bu tür tartışmaları gerekli ve anlamlı görmezler.

Özünde taban tabana zıt olan olgular, kullanılan araçların (teknik araçlar, silahlar, kimi kavga figürleri, vb.) taşıdığı biçimsel benzerlik sebebiyle karıştırılır veya aynı kefeye konursa; asıl olarak devrimcilerle haksızlık yapılmış olur. Çünkü, şiddeti yaratanlar, bundan zevk duyanlar, kan içme meraklılarıdır. Ve bunlar, tarih boyunca her dönem, ezenler olarak varlık göstermiştir. Sınıfsal karakterleri, varlık sebepleri, insana her türlü kötülüğü yapmakla bağdaştığı için; bu türden araç ve yöntemler, tarih boyunca sürekli olarak geliştirilerek var olmuştur. İşte bunun karşıtı olan ve sırf kötülüğün varlığı sebebiyle ve kötülüğü yok etmek üzere şiddete başvuran ezilenleri, aynı kefeye koymek; köle sahibi ile Spartaküs’ün ihtiyaç duy-

duğu şiddete aynı atıflarda bulunmak; birincisi, sapla samanı karıştırmak, güzeli çirkinden ayırmayan bir ölçüsüzlük haline düşmektir. İkincisi, verili koşullarda halka karşı zorbalık üzerine tesis edilmiş olan sistemin varlığına hizmet etmek, değirmenine su taşımaktır.

Bu nedenle, dostu düşmandan, iyiyi kötüden, güzeli çirkenden ayırabilen ölçekler küçümsememeli; neden-sonuç ilişkisini doğru kurabilen bir tarz hakim kılınmalıdır. Aynı marka kılıcın veya ağzından duman tüten bir silahın zararlı olup olmaması, kimin elinde olduğuna bağlıdır. Yolu, haydutlar tarafından kesilen bir insanın “ah bir silahım olsaydı” demesi kadar doğal ne olabilir ki? Ve böyle bir silahın, haydudun elindeki ile özdeş görülmesi, hangi mantık ölçülerine uyabilir ki?

İşte, bunun gibi pek çok örnek; kenarda seyirci olarak durup, devrimci örgütlenmeleri beğenmeyen, kullanılan araç ve yöntemlere burun kıvıran kişi ve kesimler için de verilebilir. İnsan, içinde bulunduğu tarihsel kesitte; ahlak, vicdan, onur, duyarlılık, vb. aynalar karşısına geçip, kendini incelemeli; kendi kendine sık sık bir çeşit “check-up” yapmalıdır. Yaşam içerisinde insanı doğru şeyler yapmaya, sorumluluk yüklenmeye yönlendiren çeşitli faktörler var ise de kişi, örgütlü dahi olsa, yine de otokontrol çok önemlidir.

Düzen, öyle çok tuzak içeriyor ve öyle çok yapıştırıcı, çekici, alışkanlık yapıcı öğeyi bağrında taşıyor ki, entegre olmak istemeyenler bile, her an eteklerinden çekştirilmekte olduklarını hissederler. Düzenle sürdürülen ve her insanın yaşamında olan zorunlu ilişkiler, şu veya bu şekilde kurulan temas; bir çeşit, “elini verip kolunu kaptırma” durumuna sebep olabilmekte; insanın karşısında düzen, pusuya yatmış ve her fırsatı gözleyen bir yırtıcı hayvan gibi durmaktadır. Bu nedenle, tüm bu olasılıkların önünü kesmek ve fırsat vermemek, örgütsüz konumdaki insanlar için olanaksız hale gelmektedir.

Düzenin, insandaki kardeşlik, dayanışma, paylaşım, vb. nitelikleri aşındırıcı etkisine karşı, örgütsüz bir ortamda kendi başına direnebileceğini düşünen ve bu nedenle de örgütlülüğü pek de gerekli görmeyen kişiler; sahip oldukları “kale”lerin, düzen tarafından fethedilmesini önleyemezler.

Kısacası, oligarşi denen hakim sömürücü azınlığın iktidarına son vermenin ve özgürlük özlemini gerçek kılmamanın, devrimden başka hiçbir yolu yoktur. Sınıfsal karşıtlık olgusunu bilince çıkarabilenler bu gerçeği görmekte zorlanmazlar.

KAMUOYUNA

AB, EMPERYALİZMİN İHTİYACI OLAN BİR İTTİFAKTIR VE HALKA KARŞIDIR

Avrupa Birliği adaylığını alkışlayan kesimlerden biri de **demokrasi olasılığını**, bugüne dek bizleri demokrasizliğe mahkum edenlerin günün birinde yapacakları bir jeste bağlayan ve dolayısıyla kendi özgücüne güvenmeyen, mücadele etmeden özgürlüğün mümkün olacağını sanan(ve-ya kendini kandıran) çevreler olmuştur.

Sözü geçen Avrupa demokrasilerinin, gerçek anlamda bir demokrasi olmamaları bir yana; o rejimlerde söz konusu olan görece avantajların bile, yoğun mücadelelerle ve pek çok bedel ödenerek kazanıldığı bilinmelidir.

2000 yılına girerken 10 yılını geride bırakan, "Yeni Dünya Düzeni" denen garabet, başka konularda olduğu gibi demokrasi, barış ve insan hakları konusunda da mızrağın çuvala sığdırılmadığı bir teşhir konumuna gelmiştir. Emperyalist burjuvazi için bu kavramlar, piyasa ekonomisini güvenceye almanın ve sürekliliğini sağlamanın bir aracı olmuştur.

Geriye dönüp bakıldığında, emperyalistlerarası ittifakın temelini oluşturan olguları, değişik tarihsel kesitler içinde adım adım görmek mümkündür. Varlıkları tarihsel süreçteki egemen güçler tarafından oluşturulan bu ittifaklar; söz konusu güçlerin duyduğu ihtiyaç çerçevesinde şekillenmiştir. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, tarih sahnesinde **tüm güzelliği ile boy veren sosyalizmin ilk örneği**; emperyalistlerin karşısında somut bir alternatif olmak anlamında bir tehdit gibi durdu. Nitekim, varlıkları savaşa sebep olan, uluslararası emperyalist tekeller, 2. Paylaşım Savaşı'na tutuşmakta gecikmemiş ve bu kez, hem savaş içinde **sosyalizmin tokadını** yemekten kurtulamamış, hem de savaş sonrasında peş peşe gelen devrimlerle sarsılmış, ürkmüştür.

Savaş sonrasında yıkıntıları ve sosyalizmin çoğalarak büyüyen tehdidi, emperyalistlerarası ittifakların temelini "güvenlik" kavramını oturtmuştur. Bu "güvenlik", gerek kendi aralarındaki çelişmelerin bir kez daha dünya ölçeğinde bir savaşa dönüşmemesini, gerekse de sosya-

lizm karşıtlığında ortaklaşmayı içeriyordu. Bu oluşumlar sürecinde, Avrupalı emperyalistlerin, ABD'nin egemen güç olarak rol aldığı bir ittifak ilişkisini kabullemeleri, 2. Paylaşım Savaşı sonrasında, düşükleri yıkım ve sosyalizm tehdidi karşısında gündeme gelmiş; AB'nin tohumları o süreçte, Marshall yardımının dağıtılmasını örgütlenme adımları olarak atılmıştır.

"Komünist tehdit"e karşı olmak paydasında ortaklaşan ve çoğalarak boyutlanan ittifaklar(NATO, AGİT, Avrupa Topluluğu, vb.); "komünizm tehdidi"nin kalktığı ve yeni bir düzenin kurulduğu iddiaları sonrasında, kimi beklentilerin aksine işlevsizleşmemiş; hatta, hedeflerini genişletmiş ve daha da boyutlanmış olarak, sahnedeki yerini almıştı. **Sorun, sistemi koruma ve devamını sağlamaktır. Bu nedenle, piyasa düzenine ve sermayenin dünya üzerindeki hareketine halle getirecek her şey hedefe alınmıştır.**

Eşit bir rekabet alanı olarak propaganda edilen serbest piyasanın ne kadar "serbest" ve ne kadar "eşit" olduğu, yaşanan örneklerle defalarca kanıtlanmış; büyük olanın küçük olanı yuttuğu bir **eşitsiz güçleş alanı** olarak varlık göstermiştir. Gümrük duvarlarının sıfırlandığı bir korunmasız ve eşitsiz ilişkide, "tüketmediğini üreten, üretmediğini tüketen" bir çarpıklığın gündeme geleceği ve bağımlı ekonomileri, daha da bağımlı kılacağı bir gerçektir.

"ADAYLIK" TÜRKİYE'YE YAPILMIŞ EMPERYALİST BİR MÜDAHALEDİR

Türkiye'nin AB'ne "adaylığının" kabulü olgusu, emperyalizmin önümüzdeki süreçte Türkiye'den beklentileri ve mevcut siyasal yapının bunu gerçekleştirmedeki yetersizlikleri ile ilintili bir durumdur. **Türkiye'nin yer aldığı bir coğrafyada, emperyalizmin uzun vadeli ve çok önemli çıkarları olduğu bilinmektedir.** Ancak, mevcut siyasal yapı, tüm yönleri ile çürümüş, "çağdışı" kalmış niteliği ile uzun dönem açısından güven verici bulunmuyor. IMF kararlarını uygulamada gösterdiği büyük performansa rağmen,

gerçek değişmiyor.(IMF kararlarının uygulanması sürecinde ne gibi sorunların yaşanacağı, siyasi iktidarın aynı performansta devamlılık gösterip gösteremeyeceği bile belirsiz). Mevcut siyasal yapıya dair değişimleri daha önce yapıldığı gibi askeri müdahalelerle yapma olanağı yoktur. Bu değişimlerin, AB'ye uyum süreci içinde ve bu motivasyona yapılması daha uygun düşüyor.

Kısaca, Türkiye'nin AB'ye adaylığının kabulü; Türkiye'ye, tüm toplumsal yapının emperyalizmin beklentileri doğrultusunda yeniden şekillendirilmesi için yapılan, kapsamlı bir müdahaleden başka bir şey değildir.

ABD'nin, Türkiye'nin AB'ye adaylığının kabulünde sağladığı büyük destek de bu çerçevede açıklanabilir. Kürt sorunu da dahil, mevcut tüm sorunların emperyalizmin tercihleri doğrultusunda aşılması; yeni yüzyılın gereklerine göre şekillenmiş siyasal ve toplumsal bir yapının oluşması, en az AB'nin olduğu kadar ABD'nin de çıkarınıdır. Ve gerekli değişimlerin, mevcut yapıya köklü müdahaleler yapılmadan sağlanması olanaklı değildir.

Türkiye'nin AB'ye adaylığı sürecinin hızlandırılarak, 2000 yılı eşliğinde gerçekleşmesi, dışta ve içte bazı konjonktürel gelişmelerin sonucunda olmuştur. Dışarıda, dünya genelinde "tek kutuplu" bir yapının uzun dönem kalıcı olamayacağına anlaşılması ile az zamanda büyük mesafe katetme amacı güdüyor; içeride ise, özellikle APO'nun yakalanması ve idam tartışmaları eşliğinde Kürt sorununda kalıcı adımların atılması hedefleniyor. Türkiye açısından "barışçıl çözüm(!)"den kaçış için kullanılan araç ve gereçler hızla tükeniyor.(Burada sözünü ettiğimiz kalıcı adımların, uluslararası sermayenin ve oligarşinin beklentilerine uygun bir "istikrar"ı mümkün kılan düzenlemelerden ibaret olacağı ve Kürt halkının özgürleşmesiyle bir ilgisinin olmadığı özellikle bilinmelidir. Mümkün görünen ve emperyalizmin ihtiyaçları tarafından belirlenen "barışçıl çözüm", bu çerçevede bir "çözüm" olacaktır.)

Türkiye’de işbirlikçi tekelci sermayenin AB adaylığının kabulündeki sevinç gösterisi ise, büyük oranda kendi sorunlarını çözmedeki yetersizliklerini çok iyi görmesinden kaynaklanıyor. Tıkanan ve iç savaş batağına saplanan ekonomi yanında, farklı bir sermaye birikimi modeli ile hızla büyüyen “islami-yeşil” sermaye-dayandığı güçlü siyasal, kitlesel destek ile birlikte- karşısındaki başarısızlıkları, ülkede ekonomi dışı faaliyetlerden sağlanan rantların büyüklüğü gibi nedenler, işbirlikçi tekelci burjuvaziye tek alternatif olarak AB üyeliğine zorluyor. Bugün artık, Gümrük Birliği sürecinde yaşanan tartışmalar bile aşılmış görünüyor. Düne kadar AB’ye savaş açan islami kesimler bile -farklı nedenlerle- tek çıkar yolu AB’ye girişte buluyor. “Sol” liberaller de kervana katılmış durumdadır. Hiçbir dönemde hiçbir konuda bu kadar büyük konsensüs sağlanamamıştı

Emperyalizmin tercihleri doğrultusunda şekillenecek -yeni- toplumsal yapıda, önemli demokratik yapıların-değerlerin yer alacağı beklentileri yersizdir. Ancak, bırakalım güçlü demokratik değerle-

ri, en basit insani duygu ve değerlere bile yaşam hakkı tanımayan bugünkü siyasal yapı, AB açısından dahi “çağdışı” konumdadır. Bu konularda sınırlı iyileştirici adımlar atılabilir. Kürt halkının kendini ifade edebilmesinde, inanç ve örgütlenme özgürlüğü üzerinde görülen kısıtlamalar biçimsel de olsa hafifleyebilir. Ekonomide rant kaynakları daralabilir. Kayıt dışı ekonominin global büyüklüğü azalabilir.(IMF kararlarının uygulanmasında mevcut iktidarı en çok zorlayacak konuların başında kayıt dışı ekonomi geliyor. IMF ve ekonomi kurmayları enflasyonun en büyük nedenini hala, kayıt altına alınmış kesimlerden gelen talep yüksekliliği ve iç borçlanmalarını gibi görüyorlar. Kayıt dışı ekonominin enflasyon üzerindeki etkisi yeterince ciddiye alınmıyor. Enflasyonu düşürmedeki başarısızlıkta kayıt dışı ekonominin rolü çok büyük olacak.). Ne var ki bu değişimlerin, halkı gözeterek tasarlanan hiçbir yanı yoktur. Doğrudan, uluslararası tekelci kapitalist birliklerin amaç ve beklentileri çerçevesinde, dünya ölçeğinde atılan adımların, Türkiye’deki izdüşümünden

başka bir şey olmayan, söz konusu gelişmeler, beraberinde dolaylı da olsa, halka yararı dokunabilecek kimi sonuçlar getirirse dahi; bunlar, gerçekleşmiş olan kayıpların yanında, lafı bile edilmeyecek denli gölgede kalacaktır.

Sağlanacak sınırlı demokratik kazanımlar, AB’ye giriş ile kaybedilecek değerlere tercih edilmemelidir. Çünkü, kaybedilecek değerlerin ve mevzilerin yerine konması mümkün olmayacaktır. Bu bağlamda, AB üyeliğinin, “sol”dan kimi söylemlerle ve adımlarla olumlanması, trajiktir... Aynı zamanda, kendini “küreselleşme”nin girdabına kaptranların az zamanda -değerlere dair- ne çok şey yitirdiğinin göstergesidir. Sermayenin hareketi önündeki engellerin kalkmasının, emeğin dolaşımına bir özgürlük kazandırmayacağı; aksine, emeği daha çok tutsak kılacağı görüldüğünde, asıl acıyı yine “sol liberaller” değil, emekçi kitleler çekecektir. Bu nedenle, kimilerince “dinozorca” görülse de emeğin, sermaye karşısındaki tarihsel rolünde ısrarcı olunmalıdır.

EMPERYALİST KAMPTA ZİRVELER, HESAPLAR VE YIKILMAYA YÜZ TUTAN HAYALLER

UŞAKLIK, KÖLE RUHLULUK VE ÖZGÜVEN YOKLUĞU; AYNI SÜRECİN, DEĞİŞİK KESİMLERDE DİŞAVURAN NİTELİĞİDİR

Efendi ve uşak ilişkisi, biri olmadan diğersinin de olamayacağı bir karşılıklı koşullanma durumunu tanımlar. Efendilik gibi uşaklık hali de kanıksanabilir ve bir karakter oluşturur. Bir özgüven taşımayan, kendine ait başarıları olmayan ve giderek bir uşaklık haline kendini alıştırıran kişi, grup, çevre veya devletler; “alkış” veya “sevinç” halindeyken de bu durumun izlerini yansıtırlar. Örneğin Clinton, Türkiye’yi mi övmüş; al sana mutluluk sebebi... Clinton kim? Türkiye’yi neden övmüş? Gerçekte övdüğü Türkiye midir? “Ben büyüğüm, benim söylediğimi yaparsan; dünyanın hakimi olan benim yanımda, hizmetkarlar bölümünde senin de adın geçer.” anlamına gelen söz konusu övgü

sözlerinin hangisi yeni? Üstelik Türkiye’de toplanan AGİT zirvesi öncesi, Türkiye’ye gelmek için yola çıkmaya hazırlanan bir ABD başkanının, Türkiye’nin ağzına bir parmak bal çalması kadar doğal ne olabilir ki? Gerçekte bu; bağımlılığın, uşaklığın, düşmüşlüğün ifadesi değil mi?

Gerçi, fotoğraf çektirirken Clinton elini omzuna koydu diye mutlanan ve kendini değerlenmiş hisseden “devlet yetkilileri”nden başka bir şey beklenmezdi. Asıl mesele; kimilerinin solculuk, devrimcilik, demokrasi, vb. sıfatlarla hareket edip kendilerine bu onursuzluğu yakıştırabilmesindedir. Demokrasiyi, insan haklarını ve hatta özgürlüğü, söz konusu odaklardan bekleyebilecek kadar yönünü şaşırınlar; insanlık

düşmanı emperyalistlerin ve onların işbirlikçisi faşist rejimlerin işini kolaylaştırmakta; değirmenlerine su taşır duruma düşmektedirler.

İstanbul’da gerçekleşen AGİT zirvesi öncesinde, Türkiye’ye yönelik bir “övgü” mesajını “etekleri zil çalarak” haber yapanlar, dünya halklarının başına örülmek istenen çoraba, gönüllü ve istekli biçimde ilmik atmışlardır.

Kafkaslar’da, Ortadoğu ve Orta Asya’da emperyalist çıkarların gerçekleşmesinde bir koçbaşı olarak kullanılmak istenen Türkiye’yi, iftihar edilecek bir konumda göstermek, “uşaklık” olgusunun başka türden bir tanımıdır.

Orta Asya Cumhuriyetleri’nin sergiledi-

ği istikrarsız görüntü, Irak ve İran'ın durumu, Kafkaslar'daki gerginlik gibi olumsuz nedenlerin yanında; Türkiye'nin verdiği "olumlu" görüntü, bölgede işbirliği için tercih edilebilirliğini artırıyor. Bilinen özelliklerine ek olarak enerji geçiş yolları açısından bir jeostratejik konuma sahip olması ve taşeronluktaki tecrübesi, bu tercihi güçlendiriyor. Hatırlanacağı gibi, Clinton Türkiye'ye geldiğinde, yapılan gösteriler karşısında sergilenen sertlik ve alınan önlemler, Yunanistan ile kıyaslanarak "Türk farkı" olarak nitelenmişti. Zirvede, bir taraftan demokrasi nutukları atılırken, diğer taraftan, halklara karşı şiddet ve müdahale olanaklarını arttıran "Avrupa Güvenlik Şartı" imzalandı.

İdeolojik ve askeri üstünlüğünü egemen kılma çabası içinde olan ABD, kendi hareket sahasında karşılaştığı her gücü ya etkisizleştirme, ya da uyumlu kılma hesapları yapmaktadır. AB, Japonya, Çin, vb.'nin küresel veya bölgesel rakip olma olasılığını çeşitli önlemlerle bertaraf etmeye çalışıyor. Aynı şekilde; BM'in, ABD politikaları çerçevesinde hareket eden bir yapılanma olması için çaba harcanmaktadır. NATO'nun yeniden yapılandırılması ve eski Varşova Pak-tı ülkelerinin bu kapsama alınması da aynı egemenlik hesaplarının bir devamı olarak düşünülen adımlar.

ABD'nin NATO'daki ağırlıklı etkisi, çeşitli vesilelerle ortaya çıkmaktadır. Almanya Askeri İstihbarat Servisi eski Başkanı Schmling'in bu konudaki açıklamaları dikkat çekicidir:

"Nato'nun içinde sadece ABD'ye ait bazı birimler var. Örneğin NATO komutasının bulunduğu ana karargahtaki Karşı İstihbarat Birimi(Counter intelligence Chor) sadece ABD'ye aittir. NATO'nun sadece ABD'ye ait olan başka birimleri de var. Ne zaman NATO'nun, ne zaman ABD'nin harekete geçeceği belli değil." (Özgür Bakış, 29-11-1999)

EMPERYALİZMİN SORUNLARI, ZİRVELERLE AŞILAMAYACAK DENLİ KAPSAMLIDIR

AGİT zirvesinden, emperyalistlerin en önemli beklentisi, sovyetlerin dağılması ile oluşan koşullarda kurmaya çalıştıkları ve tüm dünyaya dayattıkları yeni dengeleri, uluslararası bir konsensüsün ürünüymiş gibi sunmaktı. Bu yeni dengeleri -ya da denge-sizlikleri- bir yandan görünürde uluslararası sivil toplum kuruluşlarının talebiymiş gibi sunarken, diğer yandan da katılan siya-

sal odaklara bunu onaylatmak eğilimindedir. Tüm hesaplar bu doğrultuda yapılmıştır. Ancak, **unutulmamalıdır ki AGİT'in tarihinde, SSCB'ye karşı oluşturulan bir yapı olmak gibi bir özellik de vardır.** Sovyetlerin dağılması ile birlikte, onun nüfuz bölgelerindeki topluları, emperyalist-kapitalist sistemin kopmaz bir parçası haline getirme işlevi AGİT'in perde arkasındaki temel işlevi idi. Bu nedenle daha ilk saatlerden itibaren Yeltsin-Clinton çekişmesi, oldukça sert bir biçimde ortaya çıktı. Bu gelişme(Yeltsin'nin sert çıkışı) aslında beklenen bir gelişmeydi. AGİT zirvesinden çok kısa bir süre önce yayınlanan **Taşkent Deklarasyonu** ile Rusya'nın, Çin ve Kazakistan'ın da desteğini alarak böyle bir çıkış yapacağı biliniyordu. Görünen o ki AGİT zirvesinde iyi bir turistik gezinin ötesinde pek fazla bir sonuca ulaşabilmiş değil. Alınan kimi kararlar, beklentileri karşılamaktan uzaktır.

AGİT sonrasında Clinton'ın çeşitli ülkelere yaptığı ziyaretler, siyasi sonuç almaktan çok, bir süredir yerleştirmeye çalıştıkları ve son zamanlarda çatırdayan yeni dengeleri pekiştirmeye yönelik bir şov niteliğini taşıyor. Dünyada "tek kutuplu" bir siyasal görünümün sonuçları artık daha iyi görülüyor. Yeni Dünya Düzeni, globalleşme gibi "gözde" kavramlar bile, artık çok ciddi eleştiriler alıyor. Ve tam da bu noktada Clinton'ın şovları başlıyor. Ama bu şovlar, **Seattle'daki DTÖ** protestolarını engelleyemedi.

MEVCUT DENGESİZLİKLER, ABD'İN ÜSTÜNLÜĞÜNÜ İŞARET EDİYOR

ABD ekonomisinin son yıllarda beklenenden de iyi bir performans gösterdiği görülüyor. Bunun kaynağında ABD'nin pek çok uluslararası dengelyi kendi lehine çevirmesi, olumsuzlukları büyük oranda engellemesi yatıyor. Bunu en net biçimde Clinton, DTÖ konuşmasında açıklıyor. "Dünyanın %61'ine ürünlerimizi satamazsak, bugünkünden daha kötü koşullara katlanmak zorundayız." derken, şu anda kurulan dengenin neye dayandığını, neyi hedeflediğini ortaya koyuyordu.

Sanıldığığının aksine, Japon ekonomisinin ABD ekonomisine önemli bir rakip olmadığı ortaya çıktı. Güneydoğu Asya'daki ihracat ekonomilerinin ABD'nin basit para ve borsa operasyonları ile kolayca batırabileceği ve bu bölgede önemli yatırımları olan Japon ekonomisinin de aynı akıbetine uğraya-

bileceği görüldü. (*) AB de kendi içindeki ve yakın genişleme alanlarındaki pek çok sorunu henüz aşabilmiş değil.

Bu konjonktürel durum ABD'ye tüm dünya genelinde ekonomik, siyasal -ve askeri- bir üstünlük sağlamış durumda. Ancak bu konjonktürel durumun çok uzun süreli olamayacağı anlaşılıyor. Özellikle bu durumu en fazla tehdit edecek nokta, Rusya ve Çin arasında oluşturulan stratejik işbirliğidir. Şimdilik sadece askeri bir süper güç olmaktan öte bir niteliği olmayan bu işbirliğinin, özellikle Çin ekonomisinde önümüzdeki dönemde yaşanması muhtemel canlanma ile pek çok dengelyi altüst edebileceği görülüyor. Rusya, batı ekonomileri için olduğundan daha çok, Çin ekonomisi için muazzam bir Pazar olabilir; makro düzeyde yeni işbirliği alanları yaratılabilir.

Aynı şekilde, son on yılda ABD ve diğer emperyalistlerin tüm dünyaya dayattıkları politikalara karşı bir süredir cılız da olsa süren tepkilerin, giderek daha üst biçimlere evrilmesi, emperyalist-kapitalist sistem için önemli bir tehdit haline gelebilir. Uluslararası düzeyde oluşabilecek yeni dengeler de dünya halklarının mücadelesinde yeni olanaklar, elverişli koşullar yaratabilir.

Dikkat çeken bir diğer gelişme de, emperyalist ülkelerin -sanıldığığının aksine- artık, yeni devletlerin oluşumuna, pek de sıcak bakılmadığıdır.

Tüm dünyada 2. Paylaşım Savaşı sonrasında oluşan sınırlar, günümüze kadar çok büyük oranda değişmeden kalmış durumda. Bu sınırların da büyük altüst oluşlar yaşanmadan, ya da en azından bu göze alınmadan, değişmesinin mümkün olmadığı anlaşıldı. Çok basit gibi görünen Kosova batağından ABD'nin, Rusya'nın büyük yardımları ile kurtulduğu biliniyor. Irak sorunu ise hâlâ çözümlenebilmiş değil. Kafkaslar da tam bir belirsizlik içinde. Bu koşullarda ABD -ve emperyalizm-, ancak çok önemli stratejik çıkarları için yeni bir devletin oluşumunu destekleyebilir. Ve bu süreç de Kosova ile tamamlanmış görülüyor. Aynı şekilde, Türkiye'nin en büyük hayali olan "Büyük Arnavutluk" düşüncesi, ABD tarafından pek destek görmüyor.

Dengesizlik içinde dengelediği sorunlarla ayakta kalmayı sürdüren ABD -ve emperyalizm- için, kalıcı çözüm yoktur. Tarihin, her seferinde halkların aleyhine tekerrür edeceğini zannedenler bu yanlışlarının faturasını, tarihe ağır bir yenilgiyle geçerek ödeyecektir.

(*) Borsa mekanizmasının, gerçekte sermayenin merkezileşmesine hizmet eden bir işlevi olduğu biliniyor. Güçlü mali yapıların, borsa mekanizması içindeki iniş-çıkışlarla küçük sermayeyi kolaylıkla yok edebildiği bir gerçektir. En azından, piyasa kuralları içinde işleyişin böyle olduğunu söyleyebiliriz. **Soros'un** basit borsa spekülasyonları ile bir günde milyonlarca dolar kazandığı da biliniyor; bunun çeşitli örnekleri yaşandı(Malezya, Endonezya). Az sayıda ürünün bol miktarda üretildiği ihracat ekonomilerinde, her şey çok kritik dengeler üzerine kurulmuştur. Fiyatların minimum değerlerde tutulma zorunluluğu kârların da minimum düzeylerde olmasına neden olur. Vardolan kritik dengeleri bozacak basit borsa spekülasyonları, tüm ekonomiyi alt-üst edebilir. Örneğin, en sıradan bir bankanın hisselerinde yaratılacak suni bir talep artışı, bir dizi spekülatif haber eşliğinde sunulduğunda, önce bir talep patlamasına, sonra da çöküşe yol açabilir. Yeni sömürge ülkelerde bu tür spekülasyonlarla yaratılan kaynaklar, metropollerdeki krizin daha hafif atlatılmasında kullanılmaktadır.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

Faşizmin kavranmasına ilişkin olarak çok genel çerçevede bir tanım yapılabilmeyle birlikte, faşizmin biçimlerine ilişkin olarak birkaç ülke için geçerli ortak bir model tanımlamak oldukça zordur. Faşizmin biçimlenişinde ülkelerin kendi özgül koşulları önemli bir faktördür.

Benzer bir durum, yeni sömürgeçilik ilişkilerinin evriminde de söz konusudur. Faşizmin biçimlenişinde de etkili olan yeni sömürgeçilik olgusunun gelişimi ve evreleri de farklı süreçleri izlemekte, oldukça farklı biçimlerde şekillenebilmektedir.

Bu nedenle, genel olarak yapılan tanımlamalarda, biçimden çok öze ilişkin belirlemelere ağırlık verilmelidir.

Emperyalizm çağında, klasik sömürgeçiliğin, yeni sömürgeçilik tarzında evrimleşmesinde kapitalizmin iç işleyişinin yansaları yanında, dünya genelinde yaşanan siyasal gelişmeler de etkilidir.

Bir yandan dünyanın pazar olarak yeniden paylaşımı tamamlanırken, diğer yandan ard arda gelen devrimlerle dünyanın önemli bir kısmının emperyalist-kapitalist pazarın dışına çıkması, emperyalizmin bunalımını daha da derinleştirdi.

Kâr oranlarındaki düşüşü engellemenin en temel yöntemi, pazar alanlarının derinlemesine ve çok daha yoğun olarak sömürülmesidir. Ayrıca, tüm dünyaya yayılan devrimci dalga -emekçi sınıfların mücadelesi ve sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişimi- da emperyalizmi yeni arayışlara zorlamıştır. Bu doğrultuda:

* Emperyalist sömürün en temel biçimi olan para sermaye ihracının yanında patent, teknik bilgi ve elemanlar, aramalar, yedek parça ihracı... gibi yöntemlerle sürdürülen sömürü de önemli bir yer tutmaya başlamıştır.

* Bağımlı ülkelerde ulaşım ağı geliştirilerek ülke topraklarının tümü -derinlemesine- emperyalist sömürüye açılmıştır. Kırsal alanda feodalizm parçalanarak kapitalist üretim egemen kılınmıştır.

* Emperyalist tekeller, ülke içinde doğrudan üretim sürecine katılarak, emperyalist sömürüyü içsel bir olgu haline getirmişlerdir.

*Emperyalizm, işbirlikçisi sınıf ve katmanlar aracılığı ile siyasi iktidarları belirleyerek; devlet-toplum ilişkisinin, kendi

Ülke, hızla globalleşen emperyalist tekellerin dayattığı yeni işbölümü çerçevesinde yerini alıyor. Bu köklü dönüşümün toplum için çok ağır bedellerinin olacağı açıktır. Yaşanacak sorunların, toplumdaki geleneksel dengeleri -suni dengenin de bir bileşini sayılabilir- alt üst edecek tarzda gelişme olasılığı bir zor aygıtı olarak devletin daha da yetkinleşmesini zorunlu kılıyor. Parlamenter kurumlar giderek işlevsizleşiyor. Parlamenter kurumların bir görüntüden ibaret olduğu gerçeği düne kadar özenle gizlenirken, bugün bu özene bile gerek duyulmuyor.

uzun dönemli çıkarlarına denk düşecek tarzda şekillenmesini sağlamıştır. Emperyalizm, tahakkümünü görünürde bağımsız devletler aracılığı ile sürdürmektedir. Bu şekilde, emperyalist işgal gizlenmiştir.

* Yaşanan soğuk savaşın da etkisi ile emperyalist ülkelerde ekonomi askerleştirilmiştir. Bu şekilde bir yandan kapitalizmin dönemsel bunalımlarının etkisi azaltılırken, diğer yandan yeni sömürge ülkelere yapılan "askeri yardım"larla bu ülkeler, sürekli artan bir "borç" batağına itilmiştir. Yarı sömürge ülkelerin "ekonomik ve askeri yardım"larla altından kalkamayacağı boyutlara ulaşan dış borç yükü, bu ülkeleri emperyalist-kapitalist sistem içinde tutmaya yarayan önemli araçlardan biri olarak kullanılmıştır.

Türkiye'de Yeni Sömürgeçiliğin Gelişim Seyri

Türkiye açısından gelişmelere bakıldığında, Cumhuriyet sonrasında yaşanan süreç, bir yandan Osmanlıdan kalma -klasik- sömürgeçilik kalıntılarını ortadan kaldırırken, diğer yandan yeni sömürgeçilik ilişkilerinin alt yapısını oluşturmuştur. Osmanlı borçlarının tasfiyesi, kapitülasyonların kaldırılması ve önemli milli-

leştirmelerle, Osmanlıdan kalan sömürgeçilik ilişkileri büyük oranda tasfiye edilmiştir.

Ancak, Kemalist dönem, ülkede yaşanan ekonomik gelişmelere önemli bir müdahale niteliği de taşır. Emperyalist-kapitalist sistemle olan bağımlılığın çok azaldığı bir dönemde -sosyalist bir uygulama beklenilmeyeceğine göre- ülkede rekabetçi kapitalizmin gelişiminin önü açılmak yerine, devlet eli ile burjuva yetiştirme yöntemi tercih edilmiştir. Kemalist kadrolara yakın olan sınırlı burjuva katmanlarının, yoğun desteklerle, daha başlangıçta tekel niteliği kazanmaları sağlanmıştır. Bu kesimler, ekonomik alandaki güçlerinin çok daha ötesinde, yoğun olanaklara siyasal destekle ulaşmışlardır. "Yeni" burjuvazinin, emperyalist tekellerle yakın ilişkiye geçmesinde de gene Kemalist kadrolarca "devlet garantisi" sağlanmıştır. Yeni sömürgeçilik ilişkisinin alt yapısı oluşturulmaya başlanmıştır. Devlet desteği ile tekel konumuna getirilen "yeni" burjuvazi, gelişim süreçlerinin her evresinde, karşılaştıkları her sorunu devletin etkili güçlerinin müdahalesi ile aşmayı bir yöntem haline getirmişlerdir.

Bu açıdan bakıldığında, tekeli burju-

Kemalist kadrolarca "devlet garantisi" sağlanmıştır. Yeni sömürgeçilik ilişkisinin alt yapısı oluşturulmaya başlanmıştır. Devlet desteği ile tekel konumuna getirilen "yeni" burjuvazi, gelişim süreçlerinin her evresinde, karşılaştıkları her sorunu devletin etkili güçlerinin müdahalesi ile aşmayı bir yöntem haline getirmişlerdir.

Faşizmin gizli ve açık icra ediliş biçimleri arasındaki ayırım giderek belirsizleşirken, bu noktada önemli bir tanımlama kargaşası yaşanıyor. İçinde yaşadığımız dönem, açık faşist bir dönem midir? Yoksa açık zor öğelerinin oldukça sık kullanıldığı gizli-kurumsal faşizm olarak mı tanımlanmalıdır? Siyasal görev tespitini de önemli oranda etkileyecek olan bu tanımlamalarda, önemli olan boyut bir kavram zorlamasından çok, içerikte netliktir.

vazinin devlet ile bütünleşmesinin giderek bir bütünleşmenin faşist bir nitelik kazanmasının da kökenleri bu döneme dayanmaktadır. Bu dönemde tekelci nitelik kazanmaya başlayan burjuvazinin en önemli müttefikini, ordu ve devlet bürokrasisi içinde etkili küçük burjuva katmanlar oluşturmaktadır.

Toplumda hızlanan kapitalist gelişmeyle birlikte oldukça geniş burjuva katmanları oluştu. Devletin ayrıcalıklı olanaklarından yararlanamayan, emperyalist tekellerle bütünleşmede sorunlar yaşayan burjuva katmanları, toplumun en geri unsurları ile bütünleşerek büyük bir siyasal güç oluşturdu.

1950 sonrası tekelci burjuvazi DP aracılığı ile önemli bir müttefiğe kavuştu. Ya da hiç de istemediği halde çok farklı kesimlerle ittifak yapmak zorunda kaldı. Emperyalizmin ekonomik ve askeri yardımları, askeri antlaşmalarla birlikte artan emperyalist denetim ile ülkede yeni bir ittifak oluştu. Emperyalist tekellerle bütünleşen tekelci burjuvazi, prekapitalist unsurların en güçlü olanları ile oligarşik bir ittifak oluşturdu. Yeni ittifakın oligarşik niteliğinde, tekelci burjuvazinin ordu ve devlet bürokrasisinde etkili küçük burjuva kadrolarla kurduğu sıkı ilişkiler önemli bir etkidir. Yoksa yeni oluşan oligarşik ittifakın ekonomik ve siyasal gücü, bütün bir toplumu zapt-u rapt altına almaya yeterli değildi. Ordu ve devlet bürokrasisinde etkili küçük burjuva kadroların anti-feodal niteliğinden kaynaklanan çatışmaların yanında tekelci burjuvazinin oligarşik ittifak içindeki diğer katmanlar ile olan çelişmeleri siyasal gündemi sürekli canlı tutmuştur. Sorunların iyice arttığı, sürecin tıkandığı dönemlerde devletin etkili güçleri tekelci burjuvazinin yanında yerlerini alır.

Ülkemizde yeni sömürgecilik ilişkilerinin siyasal boyutu 1950-60 arasında önemli oranda biçimlenirken, ekonomik

biçimleniş 1960 sonrasında hızlanmıştır.

Ancak, tüm bu gelişmelere karşın, oldukça uzun süren küçük burjuva iktidarlar döneminde oluşturulan devlet-toplum ilişkisi ve ekonomik yapılanma, ülkenin tam bir sömürge -yeni sömürge- haline gelişini oldukça geciktirmiştir. Ard arda yaşanan müdahalelerle 1980 sonrasında ülke, bilinen tanıma çok yakın bir yeni sömürge haline gelmiştir. Toplumdaki, devlet-toplum ilişkisinin örgütlenmesindeki tüm değerler, emperyalizmin talepleri doğrultusunda yeniden şekillenmekte, uzun süren Kemalist iktidarlar döneminde oluşturulan değerler alt üst edilmektedir.

Ülke, hızla globalleşen emperyalist tekellerin dayattığı yeni işbölümü çerçevesinde yerini alıyor. Bu köklü dönüşümün toplum için çok ağır bedellerinin olacağı açıktır. Yaşanacak sorunların, toplumdaki geleneksel dengeleri -suni dengenin de bir bileşimini sayılabılır- alt üst edecek tarzda gelişme olasılığı bir zor aygıtı olarak devletin daha da yetkinleşmesini zorunlu kılıyor. Parlamenter kurumlar giderek işlevsizleşiyor. Parlamenter kurumların bir görüntüden ibaret olduğu gerçeği düne kadar özenle gizlenirken, bugün bu özene bile gerek duyulmuyor.

Faşizmin gizli ve açık icra ediliş biçim-

leri arasındaki ayırım giderek belirsizleşirken, bu noktada önemli bir tanımlama kargaşası yaşanıyor. İçinde yaşadığımız dönem, açık faşist bir dönem midir? Yoksa açık zor öğelerinin oldukça sık kullanıldığı gizli-kurumsal faşizm olarak mı tanımlanmalıdır? Siyasal görev tespitini de önemli oranda etkileyecek olan bu tanımlamalarda, önemli olan boyut bir kavram zorlamasından çok, içerikte netliktir.

Göründüğü kadarı ile önümüzdeki süreç, baskı ve açık zor öğelerinin daha sık kullanıldığı bir süreç olacak. Toplumsal işleyişte demokratik öğelerin daha da gelişeceğini söylemek ise oldukça güç. Ancak, bugün elde olanlar da bir "var olanı koruma" mücadelesiyle yetinmeyi haklı kılacak düzeyde değildir. Bir çelişki olarak beliren bu durum, siyasal arenaya bir kavga dinamiği olarak yansiyacaktır.

Yeni Sömürgecilik İlişkisi, İhtiyaca Uygun Bir Evrim Geçiriyor

Yeni sömürgecilik ilişkilerinin de giderek kendi içinde bir evrimleşmeye uğradığı görülüyor. Tekelci sermayenin merkezleşme düzeyi ve giderek globalleşmesi, Sovyetlerin dağılması, bilimsel-teknolojik vb. etmenler bu evrimleşmenin nedenleridir.

Tekelci sermayenin dünya düzeyindeki egemenliğinin sağlanması ve bu egemenliği tehdit edebilecek faktörlerin belirli bir düzeye inmesi ile emperyalizm, tüm dünyaya yeni bir işbölümü dayatıyor. Yeni sömürge ülkeler arasında merkezi bir işbölümü doğrultusunda yeni uzmanlık alanları oluşturularak, her ülkenin az sayıda ürünü çok miktarda ve ucuza üretmede yetkinleşmesi amaçlanıyor. Yeni sömürge ülkelerin kendi kendine yeterli olma hedefi yerine, uluslararası yeni işbölümünün bir parçası olma hedefi tek model olarak sunuluyor. Benzer üretim alanlarında uzmanlaşan yeni sömürge ülkeler arasında yaşanacak yoğun rekabet ile ürün maliyetlerinin daha aşağılara çe-

Dünya genelinde hızla yaygınlaştırılan serbest üretim ve ticaret bölgeleri ile yeni sömürge ülkelerin topraklarının bir bölümü tümüyle o ülke sınırlarının dışına çıkarılıyor ve doğrudan emperyalist tekellerin denetimine bırakılıyor. Çalışanlar için hiçbir demokratik haktan bahsedilmeyen, çalışmalarda hiçbir ekonomik ve siyasi kısıtlamaya tabi olmayan serbest bölgelerde, emperyalist tekellerin gerçekte istedikleri yeni sömürge ülkelerdeki toplum modelinin alt yapısı oluşturuluyor. Yeni sömürgecilik ilişkileri hızla serbest ticaret ve üretim bölgelerindeki statülerin, yeni sömürge ülkelerin tümüne yaygınlaştırılması tarzında geliştiriliyor.

Ekonominin varolan sorunlarını daha da derinleştirebilecek bu ve benzeri gelişmelerin, toplumda yaygın bir siyasal hareketliliğe yol açması kaçınılmazdır. Bu da, laik-antilaik tartışmasının arka planında devleti alabildiğine güçlendirme çabalarının nedenlerini daha iyi açıklayabiliyor.

kılması hedefleniyor.

Bu yapılanma, kapitalist ekonominin devresel dönemlerde derinleşen bunalımının yükünün de yeni sömürge ülkelere aktarılmasını olanaklı kılıyor. Emperyalist ülkelerin, devresel bunalımları daha kolaylıkla atlatması sağlanıyor. Benzer şekilde az sayıda ürünün üretiminde uzmanlaşan, ekonomisini buna göre şekillenen yeni sömürge ülkelerin, varolan işbölümü çerçevesi dışında varlıklarını sürdürebilmesi mümkün değildir. Bu ülkelerin emperyalist-kapitalist sistemden kopuşu ve bu kopuştan sonra bağımsız olarak varlığını sürdürebilmesi her zamankinden çok daha zordur. Mevcut konjonktürel durumdan yararlanarak emperyalizm, yeni sömürge ilişkisini bir adım daha tırmandırıyor ve süreçten stratejik çıkarlar sağlamaya çalışıyor.

Dünya genelinde hızla yaygınlaştırılan serbest üretim ve ticaret bölgeleri ile yeni sömürge ülkelerin topraklarının bir bölümü tümüyle o ülke sınırlarının dışına çıkarılıyor ve doğrudan emperyalist tekelin denetimine bırakılıyor. Çalışanlar için hiçbir demokratik haktan bahsedilmeyen, çalışmalarda hiçbir ekonomik ve siyasi kısıtlamaya tabi olmayan serbest bölgelerde, emperyalist tekelin gerçekte istedikleri yeni sömürge ülkelerdeki toplum modelinin alt yapısı oluşturuluyor. Yeni sömürgecilik ilişkileri hızla serbest ticaret ve üretim bölgelerindeki statülerin, yeni sömürge ülkelerin tümüne yaygınlaştırılması tarzında geliştiriliyor.

Devlet, tüm sosyal görevlerinden arındırılarak kaba bir güvenlik örgütüne dönüştürülüyor. Zorun bütün biçimlerinin açık olarak icra edildiği, emperyalizmin taleplerinin topluma zorla dayatıldığı bir yeni sömürgecilik ilişkisi hedefleniyor.

Devletin güvenlik dışındaki (burada kastedilen makro düzeydeki güvenlik; yoksa pek çok alanda güvenlik işleri de büyük oranda özelleştirilmiş durumda) tüm varlık alanları özelleştiriliyor. Toplumun uzun yıllardaki birikimleri olan kamu malları özelleştirmelerle hızla tekelleşmeye devrediliyor.

Emperyalist tekeller, uluslararası ilişki-

leri şekillendirmede, egemenliklerini pekiştirmede yeni yasal çerçeveler oluşturuyor. En gelişmiş biçimini MAI ile alan bu yasal çerçeve, yeni sömürgecilik ilişkisinin ulaştığı son aşamayı gösteriyor.

Yeni sömürgecilik ilişkilerinin gelişimi, yeni sömürge ülkelerdeki faşist yapılanmayı daha da güçlendirecektir. Özellikle ülkemiz açısından bu gelişme büyük önem taşımaktadır. Oldukça uzun süren küçük burjuva iktidarlar süresince ve sonraki dönemlerde ekonominin klasik anlamı ile yeni bir sömürge ülke tarzında örgütlenmesi geciktirilebilmiştir. Ancak günümüzde bu tür bir ilişkinin siyasal çerçevesi önemli oranda tamamlanmış durumda. Ekonomik alanda da geri dönüşümlü olanaksız önemli adımlar atılmış bulunuyor.

Önümüzdeki dönem süreç daha da hızlanacak gibi görünüyor. Emekçi sınıfların yaşam düzeylerindeki mutlak gerilemenin ve artan işsizliğin yanında, orta sınıflarda hızlı bir yok olma süreci yaşanacak gibi görünüyor.

Kırsal alanda feodalizmin tasfiyesi ve kapitalist gelişim ile sağlanan üretim artışına dayalı nispi refahın yerini bir çöküşün alma olasılığı yüksektir. Genellikle küçük aile işletmesine dayalı tarımsal üretimin, emperyalist tekelin optimum büyüklükteki işletmelerde modern tarım teknikleri kullanarak yaptıkları üretim ile rekabet etmesi olanaksızdır. Kırsal alanda ürün çeşidinde azalma ve sermayenin merkezileşmesi kaçınılmazdır. Bazı üretim alanlarında -özellikle hayvancılıktatekelleşmenin de yaşanması büyük bir olasılık dahilindedir.

Kırsal alanda feodalizmin tasfiyesi ve kapitalist gelişim ile sağlanan üretim artışına dayalı nispi refahın yerini bir çöküşün alma olasılığı yüksektir. Genellikle küçük aile işletmesine dayalı tarımsal üretimin, emperyalist tekelin optimum büyüklükteki işletmelerde modern tarım teknikleri kullanarak yaptıkları üretim ile rekabet etmesi olanaksızdır.

İhracata dönük sanayileşmede -şimdilik- motor sektör durumundaki tekstilde de süreç oldukça karanlık gözüküyor. Asya krizinin sonuçları en çok bu sektördeki üretimi etkiliyor. Bu alanda da yaygın inflasyonla birlikte gelen yoğun bir tekelleşme yaşanabilir.

Ekonominin varolan sorunlarını daha da derinleştirebilecek bu ve benzeri gelişmelerin, toplumda yaygın bir siyasal hareketliliğe yol açması kaçınılmazdır. Bu da, laik-antilaik tartışmasının arka planında devleti alabildiğine güçlendirme çabalarının nedenlerini daha iyi açıklayabiliyor.

Suni Denge, Bir Yeni Sömürge Ülke Olgusudur

Suni denge kavramı, 3. bunalım dönemine özgü gelişmeler sonucu yeni sömürge ülke halklarının siyasal tavır alışlarındaki özellikleri açıklamak üzere kullanılmaktadır. Emperyalizm çağında sürekli bir kriz içinde bulunan kapitalizm, devresel dönemlerde bile krizden kurtulamakta, kriz zaman zaman daha da derinleşerek emekçi sınıfların yaşam koşullarını artan biçimde zorlaştırmaktadır. Emperyalist ülkeler, yaşanan krizin faturasını önemli oranda yeni sömürge ülkelere yansıtmasına rağmen, yeni sömürge ülke halklarının emperyalist-kapitalist sisteme ve işbirlikçilerine karşı tavır alışlarında bir durağanlık gözlenmektedir. Çin Devrimi'nde olduğu gibi yaygın köylü ayaklanmaları görülmemektedir. Sürekli kriz koşullarında, egemen sınıflar ile emekçi sınıflar arasında varolan dengesizliğe rağmen tavır alıştaki pasifizmi açıklamak için suni denge kavramı kullanılmıştır. Suni dengenin oluşumunda başlıca şu faktörler etkilidir;

* Kırsal alanda feodalizmin büyük oranda tasfiyesi ile kaba zora dayalı feodal sömürü yerini kapitalist sömürüye bırakmıştır. Kırsal alanda kapitalist üretime geçiş ile birlikte sağlanan üretim artışına dayanan nispi refah olgusu ile köylülüğün sisteme karşı tavır alış pasifizize

Kapitalist üretim sürecinde gözlenen değişimler de emperyalist sömürünün daha da gizlenebilmesini sağlamaktadır. Ancak geniş köylü ve işçi yığınlarının sisteme karşı ayaklanmada gösterdikleri isteksizlik tümüyle siyasi hareketsizlik olarak algılanamaz. Günümüzde kitlelerin siyasi tavır alışları çok daha karmaşık bir süreç izlemektedir.

edilmiştir.

* Açık emperyalist işgal yerine, kukla yönetimler aracılığı ile gizlenen emperyalist işgal, emperyalizmin somut bir hedef olarak görülebilmesini güçleştirmiştir.

* Doğrudan üretim sürecine ve ürünlerin pazarlanma sürecine de katılan emperyalist tekeller nedeniyle, emperyalist sömürü içsel bir olgu haline gelmiş; klasik sömürgecilik dönemindeki açık sömürü, kapitalist üretim süreci içine gizlenmiştir.

* Osmanlıdan günümüze dek gelen "güçlü devlet", "Kerim devlet" anlayışı halkın devlete (emperyalistlere) karşı tavır alışında engelleyici bir etki yaratmaktadır.

Çok genel çerçevede bu etmenlerin sonucu olarak ortaya çıkan suni dengenin kitlelerde yansımaları, doğrudan emperyalist-kapitalist sistemi hedef alan bir tavır içine girmesindeki kararsızlıktır.

Kapitalist üretim sürecinde gözlenen değişimler de emperyalist sömürünün daha da gizlenebilmesini sağlamaktadır. Ancak geniş köylü ve işçi yığınlarının sisteme karşı ayaklanmada gösterdikleri isteksizlik tümüyle siyasi hareketsizlik olarak algılanamaz. Günümüzde kitlelerin siyasi tavır alışları çok daha karmaşık bir süreç izlemektedir. Özellikle 12 Eylül ile birlikte tüm topluma dayatılan teslimiyetçilik, bugün için siyasi tavır alışta çok daha büyük bir engeldir. Medya aracılığıyla emperyalizmin topluma dayattığı bireyci düşünce toplumu atomize ederek, sistemin karşısında tek tek bireylerin radikal tavır alışlarını olanaksız kılıyor. Emekçilerin en küçük dayanışma ve örgütlenme eğilimleri zorla engellenerek örgütsüzlük dayatılıyor. Var olan örgütlenmeler işlevsizleştiriliyor.

Kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi, mücadele geleneği gibi etmenler, radikal tavır alış üzerinde rol oynayan olgulardır. Özellikle Kürt halkında ulusal bilincin gelişimine dayalı olarak suni dengenin yarattığı pasifizm önemli oranda kırılıyor.

Devletin ve faşist güçlerin, toplumdaki farklı inanç gruplarından biriyle bütün-

leşmesi, diğer inanç gruplarında "inanç özgürlüğü" temelinde radikal tavır alışlara neden olabiliyor. Giderek yoğunlaşan faşist saldırılar, faşist saldırılara ve arkasındaki güçlere karşı siyasi tavrın sertleşmesine neden oluyor. 12 Eylül öncesi ve sonrası süreçte faşist hareketin devlet ile bütünleşmesinin giderek toplumda daha rahatlıkla görülmeye başlanması, devlete olan güveni önemli oranda sarsmış durumda. Bu da toplumun ileri unsurlarında suni dengenin etkisini aşındırıyor.

Ancak, genel olarak tek tek tüm toplumsal olayları suni denge ile ilişkileri açısından ele almak doğru değildir. Suni denge çok daha genel ve doğrudan devleti, emperyalist kapitalist sistemi hedef alan tavır alışlar için geçerlidir.

Suni dengenin kırılması çok karmaşık bir süreçtir. Bu sürecin herkesi, her sınıfı ve katmanı aynı zamanda ve aynı oranda etkilemesi düşünülemez. Benzer şekilde hangi faktörlerin, eylemlerin suni dengenin kırılmasında çok etkili olduğu/olacağı da bugünden belirlenemez. Mesela bu

Suni dengenin kırılması çok karmaşık bir süreçtir. Bu sürecin herkesi, her sınıfı ve katmanı aynı zamanda ve aynı oranda etkilemesi düşünülemez. Benzer şekilde hangi faktörlerin, eylemlerin suni dengenin kırılmasında çok etkili olduğu/olacağı da bugünden belirlenemez. Mesela bu doğrultuda, Susurluk olayı ölçü alınabilir; yaratıcı bir yaklaşımla yeni yöntemler geliştirilebilir.

doğrultuda, Susurluk olayı ölçü alınabilir; yaratıcı bir yaklaşımla yeni yöntemler geliştirilebilir. Örneğin, Susurluktaki kamyonun yerine duyulacak bir silah sesi, en büyük propaganda olurdu. Suni dengenin yarattığı etkilerin aşılması için halk savaşı süresince mücadele edilmesi zorunludur. (Tersi halde suni denge kırıldığında karşı devrim saflarında savaşacak kimse kalmazdı.)

Eğer mesele, "suni denge kırıldığında tüm sorunlar çözülecek, kırılmadığında ise halk mutlak bir hareketsizlik içinde bulunacak" biçimindeki kaba kavrayışlar içinde yapay zorlamalara sokulmazsa, anlaşılma gücü çekilmeyecektir. Sonuçta bu, bir yeni sömürge ülke gerçekliğidir ve durağan bir olgu değildir. Bilindiği gibi CHE GUEVARA, Askeri Yazılarında "Bugün Latin Amerika'da, oligarşik diktayla halkın baskısı arasında bir kararsız denge durumu gözlenmektedir" der.(s:163, abç.) Yani ne Mahir Çayan yoldaşımız ne de biz, bir şeyleri yoktan var etmedik. Varolan bir gerçekliğin adı konmaktadır. Devrimciler önlerini daha rahat görebilmek ve somuta uygun düşecek politikalar üretebilmek için; yaşadıkları coğrafyaya ait sosyal, siyasi ve iktisadi verilerin taşıdığı "kendine ait" nitelikleri tanımalı ve değerlendirmelerinde dikkate almalıdır. Aksi takdirde ezberin politikasını yapar duruma düşülecektir.

Devrimci Yol geleneğinden söz edip, bu türden kavramları(suni denge, öncü savaşı, halk savaşı, vb.) bugün ihtiyaç duyulan siyasi perspektife taşıyamayanlar ve dolayısıyla bir ideolojik-politik hat oluşturamayıp bocalama süreci geçirenler gerçekte, geleneğin dışında farklı ve "orjinal şeyler" söyleme merakına kurban gitmektedir. Örgütsüzlüğün örgütlendiği zeminler, Devrimci Yolculuğun yaşatıldığı değil, tüketildiği zeminlerdir. Artık hayat, hiçbir olguyu salt kavramlarla yaşatma fırsatı vermiyor. Devrimciliğin toplum içinde bir çeşit kimlik edinme anlamında ucuz hesaplara alet edildiği dönem artık kendini "devrimcilik bedel ödemeyi göze almaktır" gerçekliğine bırakıyor. Öz örgütlenmeden bir öcü gibi kaçıp salt cephesel örgütlenmenin önbiçimleri (sendika, halkevi, vb.) ile yetinenler, kimi kavramlardan dergi sayfalarında söz etmenin Devrimci Yolculuk için yetmediğini ya öğrenecek; ya da hayat, bunun bedelini daha ağır biçimde ödeyecektir. İşte suni denge kavramı, bunlardan sadece biridir.

Bu yazı elimize posta kanalı ile ulaşmıştır.

Okur Mektubu

AVRUPA BİRLİĞİ'NE GİRME İDDİASINDAKİ TÜRKİYE'DEN KATLİAM HAZIRLIKLARI

Sivil faşist örgütlerin, partilerin iktidarda olduğu Türkiye, Avrupa Birliği'nin bizim için hiç de bir anlam ifade etmeyen insan hakları, hukuk devleti, sosyal adalet vs. gibi makyaj normlarına uygun değişimleri gerçekleştirmenin yolunun hapishanelerdeki binlerce devrimci ve yurtsever tutsağın katledilmesinden geçtiğini düşünüyor.

Öyleki her yıl koğuşlarına sıkıştırılmış ve gidebilecek başka bir yeri olmayan onlarca devrimciyi provakasyonlar yaratarak katleden devlet şimdi de Mehmet AĞAR gibi halk düşmanı bir kontrgerilla şefinin bile kendi adalet bakanlığında cesaret edemediği F tipi tabutluklarını "sosyal demokrat" bir başbakan döneminde gerçekleştirme aşamasında...

İşçiler, emekçiler, öğrenciler, her türden demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren tüm muhalif güçleri bu açık katliam projelerine karşı durmaya çağırıyoruz.

F TİPİ TABUTLUKLARA HAYIR.

HÜCRELERİNİZİ BAŞINIZA YIKACAĞIZ.

DEVİRİMCİ BEDENLERE SALDIRANLARA BEDELİNİ
ÖDETECEĞİZ.

F TİPİ TABUTLUKLAR FAŞİZME MEZAR OLACAK.

DEVİRİMCİ-YOL

MUTSUZLUKLARIN KAYNAĞI KAPİTALİZMDİR

90'lı yılların sonlarına doğru birçok genç arkadaşımızın öznel-genel nedenlerden dolayı devrimci saflardan koptuklarını gördük. Bu kopuş sadece yeni örgütlü veya devrimci mücadele ile yeni tanıyan insanlarla sınırlı kalmayıp, uzun yıllar devrimci saflarda mücadele etmiş hatta birçok kez bedel ödemiş nice devrimcileri sistem kendi içinde erittiği görülmüştür. (Geçen sayımızda bu konuya uzunca değinmiştik).

İnsana ve insanlığa dair çözümü olmayan kapitalizm yeni arayışlar içerisine giren arkadaşlara hiçbir çözüm üretemeyeceği gibi sistem içerisinde öğütüp mutsuzluklar girdabına sokacaktır. "Devrimci yaşamın yarattığı tüm değerlere yabancılaşarak; ama kirlenmişlik atfında da bulunarak yapılan arayışlar ister istemez bu değerlerin dışında bir yere sürükler." (Devrimci Hareket Sayı.2 sayfa.27)

Aslında devrimciliğin özü olan mutlu ederek mutlu olma bilinci; yeni arayışlar içerisine giren genç için sistemin yapacağı ilk şey, bu bilinci parçalayarak kişiye kendi kültürünü, ilişkilerini -(bunların hepside bencillik, bireyselcilik üstüne kuruludur)- beynine enjekte etmektir.

Kapitalizm kendi kültürünü de ve ilişkilerinde de her zaman bireyselliği dayatmakta kişiyi topluma yabancılaştırmaktadır. Bu yabancılaşma ilk başta bilinçten başlayarak sırasıyla çevre ilişkileri, kısmi anlamda aileyi de dahil edebiliriz- toplum ve de son olarak dünyaya bir küsüş ile noktalanır. Bir zaman sonra-Beni kimse bu dünyada anlamıyor-, -Ben bu dünyanın insanı değilim- gibi sızlanmalar başlar. Bu aşamada sistem istemiş olduğu insan tipini yakalamış olup kendi alternatifini sunar. Kahraman istiyorsan al benim kahramanım diyerek kendi yarattığı kağıttan kahramanları (Gündemde olan Deli Yürek, Memoli vb.) yaşam biçimi ve ilişkiler diyorsan bireysellik ekseninde toplanmış bedel ödemekten, paylaşımından ve soyluluktan uzak aşkları (bu ikili ilişki için TV ve magazin dergilerine bakarak nasıl bir aşk istediğini anlayabiliriz.) Araç anlamında ise cep telefonları, banka reklamları ile kendi-

ni yeniden bulurlar.

Bu çerçevede kapitalizm kişiyi maddeyi bağımlı hale getirip ve madenin kölesi yapar.

“Egoisti en kolaydır. O kendi içinde ve kendisi için yaşar. Ve bir kez egosu yara alınca, sayesinde yapacağı hiçbir şey yoktur. Önünde egoizm ve yazgının karanlık gecesinden başka hiçbir şey görmez. Oysa yalnızca kendisi için yaşamayan bir insan, kendisini toplumun yaşamıyla birleştiren bir insan - böyle bir insanın yenik düşürülmesi zordur. Onu öldürmek için, onun etrafındaki herkesi öldürmek, ülkesini yok etmek, bütün yaşamını yok etmek zorundasınızdır.” (Selam Yaşam Ateşi, N. Ostrouski, sayfa.89)

Çözüm ise sosyalizmdir. Kişi ancak devrimci mücadelede kendini aşar ve kendini yeniler. “Yalnızca şunu söyleyebilirim: ben de, yaşam da, hainliğin, kahpeliğin acısını tattım. Ancak beni bir şey korudu, yalnızca bir şey. Yaşamda her zaman bir amacım oldu, yaşamak için bir neden bir gerekçe; sosyalizm için mücadele. bu bütün sevgilerin en yücesi. Oysa bir insanın ilgisi içinde salt kişisel meseleler çok önemli bir yer tutarsa - o zaman özel yaşamdaki yıkım felaketle sonuçlanmaya çok yakındır. O zaman zihinde şu soru uyanır: niçin yaşamaya devam edeyim? Neden? Savaşçı bu soruyla asla karşılaşmaz. Savaşçıda, tabii ki, sevdiklerinin herhangi bir ihaneti yüzünden derin acı çekecektir. Ancak her zaman, kendisinin elinde kalan, kaybetmi olduğunun tümünden çok daha fazla ve güzel olacaktır. (a.g.e, sayfa.223)

Egemen güçlerin istediği insan tipi kısaca sorgulamayan sormayan, kaderlerine razı olan, edilgen insanlardır. Elbette devrimci olmadan onurlu yaşanabilir. Ama devrimci olup da onursuz yaşanılmaz. Biz hiçbir arkadaşımızın, devrimciliği yeterince içselleştirmiş arkadaşımızın -yeterlilikten kastımız zaman değildir!- isteyerek devrimci saflardan uzaklaşacağına inanmıyoruz. “Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek, hiçbir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü o artık her adına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir. Mutluluğumuz milyonlara aittir.” (Marx)

Ali AKYILMAZ

DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR

26 Eylül gecesi, faşizmin karanlık yüzlü bekçileri, eli kanlı cellatları, ruhunu sermayeye satmış uşaklar; ölüm makinalarıyla kuşattılar **ULUCANLAR Hapishanesi**'ni. Sabaha dek ölüm kustular, kan döktüler, işkence yaptılar. Tarihteki benzerlerinden daha usta olduklarını kanıtlamak istercesine, yeni vahşet yöntemleri denediler. Arkalarında, 10'u cansız, pek çok yaralı beden bırakıp gittiler.

Eğitim görmüşlerdi, cellatlıkta ustaydılar, en deneyimliler arasından seçilmişlerdi; ama, yaptıkları tüm vahşete rağmen, bir tek devrimcinin dahi, **yüreğinin ve beyninin bileğini** bükemediler. Teslim almak için gelmişlerdi; diz çöktürme hayalleri kurmuşlardı; devrimci irade karşısında, çaresizliğe mahkum olup gittiler. Devrimcilerin, kurşun yağmuru altında halay çekebildiğini gördüler. Aldıkları eğitim, sahip oldukları silahlar, yeterli olmadı; geldikleri yere -inlerine- **yenik bir ordunun askerleri** gibi döndüler.

27 Eylül'de **ULUCANLAR**, tam bir harabeydi. Kirli elleriyle, devrimci bedenlere verdikleri zarar sonrasında; bu kez, buldukları eşyaları talan ettiler, el koydular, yeni suç aletleri(!) keşfettiler. Ve sonra sıra, onları oraya gönderen halk düşmanı ağızlara geldi. “Tünel bulduk” dediler. “Birbirini vurmuşlar” dediler. Peşinden, açtıkları davada; yoldaşlarını o saldırıda şehit veren ve kendi aldıkları yaraları henüz tedavi bile ettirememiş olan tutsaklara, yüzlerce yıllık ceza talebiyle dava açtılar... Yalancıydılar, çirkindiler, tahrikkârdılar... Yaptıkları her şey, sınıfsal kimliklerine uygundu. Verilmesi gereken yanıt da, bu kimliğin hakkettiği biçimde olmalıdır. **Aradan geçen süre, ne öfkeyi ne de hesap sorma bilincini zayıflatmamalıdır. Öfkeyi dindirmek için değil; aksine, yatağına sığmayan ve dalga dalga büyüyen hesap sorma isteğini, hedefe yöneltmek ve haramilerin saltanatına son verecek olan nihai çözümün, geciktirici tüm faktörlere rağmen mutlaka gerçekleşeceği inancını diri tutmak için çaba harcanmalıdır.**

Tarih boyunca, halklara eziyeti yakıştıranlar, hep aynı güçler olmuştur. Esaret zinciri, kirli ellerin devamlılığında bugüne dek uzanmış; **kana ve pasa bulanık halkaların** sayısı, yaşamın her alanında, koyu bir zulüm yaratılarak artırılmıştır. **Buca** dan **Ümraniye**'ye, **Diyarbakır**'dan **Ulucanlar**'a kadar uzanan katliamların sorumluları; Cumartesi Anneleri'ne eziyet etmeyi, kendilerine vazife edinenlerdir; küçücük çocukları, çadırlarında düşleriyle beraber yakanlardır; bu zorbalık düzenini kayıplarla, işkence ve infazlarla “güvence”ye alanlardır.

İşte bu güçler, **ULUCANLAR**'da teslim alamadıkları devrimci tutsakları, **22 Şubat**'ta yargılamaya kalkışacaklardır. **Onlara hadlerini bildirmek; sokaklarda, meydanlarda, duruşma salonunda karşılarına çıkmak; korkulu rüyaları haline gelmek, hepimizin görevi olmalıdır. Gidebilenler, duruşmaya doğrudan katılmalı; gidemeyenler ise, yüreğini, aklını ve nabzını bu çabaya yöneltmelidir.**

ONUR YARGILANAMAZI...

ONUR TESLİM ALINAMAZI...

KAZANAN, DEVRİMCİ TUTSAKLAR OLACAKTIRI...

15 Şubat 2000

DEVRİMCİ HAREKET Dergisi

MÜCADELE

Toplumların tarihsel gelişimi içinde, geçiş dönemlerinde farklı üretim biçimleri birlikte varolur. Eski üretim biçimi içinde ortaya çıkan yeni üretim biçimi hızla gelişir. Uzun bir süre, her iki üretim biçimi birlikte varolur. Sonuçta "yeni"nin üretim biçimi, "eski"nin yerini alır. Fakat, üst yapı kurumlarında "eski"ye özgü kavramlar-değerler bir süre daha varlığını sürdürür.

Yeni üretim biçimi önce, ekonomik alanda egemen hale gelir; siyasal-kültürel üst yapı ise bu gelişime bağlı olarak sonradan şekillenir. Ancak, kapitalist üretimden, sosyalizme geçişte süreç farklıdır. Kapitalist üretim içinde, sosyalist üretim biçimi gelişmez/gelişemez. Buna bağlı olarak da sosyalist düşünce ve bilinç de, ancak kapitalizmin eleştirisi sonucu olarak öncelikle entellektüel-aydın kesimlerde ortaya çıkar. Kapitalist üretimin doğrudan bir sonucu olarak sosyalist bilinç oluşmaz. Kapitalizmin gelişimi ile birlikte, burjuvazinin alternatifi olacak işçi sınıfı da ortaya çıkar. Ancak işçi sınıfında doğrudan bir sosyalist bilinç oluşmaz. İşçi sınıfına sosyalist bilinç dışardan taşınır. Aynı şekilde, toplumlar da sosyalist üretime doğru kendiliğinden evrilmez.

Bu olgu, sosyalistleri çok yönlü bir görevler bütünü ile karşı karşıya bırakır.

a) Sosyalist üretim, ancak işçi sınıfı devleti aracılığı ile yukarıdan aşağıya biçimlenerek toplumda egemen hale getirilebilir. Bu nedenle "iktidar" sorunu, sosyalistler-devrimciler için temel öneme sahiptir. Buna bağlı olarak, iktidarı ele geçirmeyi hedef alan **politik mücadele** de, işçi sınıfı partisi için temel önemdedir.

b) Toplumda egemen olan burjuva ideolojisinin köklü bir eleştirisi yapılarak burjuvazinin açmazları ortaya konur, buna alternatif bir ideoloji olarak işçi sınıfı ideolojisi toplumda yaygınlaştırılır. Burjuva ideolojisinin tutarlı bir eleştirisi yapılmadan, toplumda sosyalist bilinç yaygınlaştırılmaz. Bu nedenle, işçi sınıfı partisi, **ideolojik alanda** da yaygın bir mücadele içinde olmak zorundadır.

c) İşçi sınıfı, örgütlü mücadele ile kapitalizm koşullarında da önemli kazanımlar elde edebilir. Yaşama ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi doğrultusunda, pek çok **ekonomik hak** alınabilir; top-

lumsal yaşamın **demokratikleştirilmesi**nin, birey ve toplum olarak kendi kendini ifade edebilmenin önündeki pek çok engel ortadan kaldırılabilir. Bu nedenle işçi sınıfı partisi, kapitalizm koşullarında da değişik kazanımlar için mücadele etmek zorundadır.

Marksistler, bu **temel mücadele alanlarının** dışında toplumsal yaşamın dayattığı pek çok alanda da mücadele etmek zorundalar. Farklı somut koşulların dayattığı sorunların çözümü için (varsa, ulusal sorunun çözülmesi, çevre sorun-

ları, haksız savaşların önlenmesi gibi...) mücadele edilir.

Proletarya partisi, ne denli kapsamlı bir programa sahip olursa olsun; emekçi yığınları sistemin etkisinden kurtarıp kendi sınıf çıkarları paralelinde bir yönelim kazandırmak kolay değildir. Buna uygun bir örgütsel çalışma ve siyasal taktikler olmadan, programın kendiliğinden kitlelere malolma şansı yoktur.

Parti organizasyonunu diğer örgütsel araçlardan ayıran en önemli özellik, onun siyasal bir örgütlenme olmasıdır. Parti çalışması, siyasal unsurun başat olduğu bir çalışmadır. Yığınların siyasal bilinç kazanmasında katalizör özelliği gören parti, sınıfın yaşamı ve çalışma koşullarını iyileştirmeye yönelik ekonomik-demokratik mücadeledeki başarısında **politik** rol oynar.

POLİTİK MÜCADELE

Politik mücadele, doğrudan siyasal iktidarın ele geçirilmesini hedefleyen mücadeledir. İşçi sınıfı partisi (veya onun işlevini üstlenebilecek kapsamlı örgütlenmeler) öncülüğünde iktidarın ele geçirilmesi amacına dönük olarak sürdürülen mücadelelerin tümü (kapsamı ve biçimi ne olursa olsun) **politik mücadele** olarak tanımlanır. En basit bir protesto eyleminden, yaygın kitlesel eylemlere kadar uzanan barışçıl mücadele biçimleri yanında; en dar askeri eylemlere kadar tüm müca-

dele biçimlerini kapsayacak biçimde geniş bir çerçeveye sahiptir. Politik mücadelenin çok çeşitli biçimlerinden hangilerinin nerede, ne zaman hangi ölçülerde kullanılacağı, büyük oranda objektif ve subjektif koşulların değerlendirilmesine bağlı olarak parti tarafından belirlenir.

Marksistler genellikle hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Ancak, yaşanan somut koşullara ve parti örgütlenmesinin subjektif konumuna bağlı olarak bazı mücadele biçimleri öne çıkabilir. Ya da herhangi bir tarihsel kesitte, içinde yaşanan koşullara bağlı olarak belirli bir mücadele biçimi temel alınabilir. Politik mücadelede temel alınacak biçim, genellikle ülkenin somut koşulları tarafından belirlenir. Örneğin, burjuva demokratik devrimini tamamlamış ülkelerde **politik mücadelenin barışçıl biçimleri** öncelik kazanır. Aynı şekilde burjuva demokratik

BIÇIMLARI

devrimini tamamlamamış, yoğun baskı ve faşizm koşullarında yaşayan toplumlarda, genel olarak silahlı mücadele biçimleri temel alınır. Burada bir mücadele biçiminin temel alınması, diğer politik mücadele biçimlerinin hiç kullanılmaması anlamına gelmez. Gerektiğinde bütün politik mücadele biçimleri parti tarafından kullanılabilir.

Politik mücadele, genellikle partinin nitelikli kadroları tarafından yönlendirilir. Dar kadro eylemleri yanında, parti kadrolarının yönlendirdiği geniş kitlesel eylemler de politik mücadelenin biçimleridir.

Silahlı mücadele, politik mücadelenin alternatifi değil, politik mücadelenin bir biçimidir; her ikisi karşı karşıya getirilemez.

Politik mücadele, ideolojik mücadele ve ekonomik demokratik mücadele işçi sınıfı partisinin mücadele etmek zorunda olduğu farklı alanlardır. Bu alanlarda yapılan mücadeleler de birbirinin karşısına getirilemez, biri diğerinin yerine ikame edilemez. Ancak işçi sınıfı partisinin temel amacı, iktidarı hedeflemektir; bu nedenle **politik mücadele temel alınır** ve diğer alanlardaki mücadele de politik mücadelenin gerekleri doğrultusunda tanımlanır, ona göre biçimlenir fakat birinin yerine diğeri konulamaz.

İDEOLOJİK MÜCADELE

İdeolojik mücadele, işçi sınıfı partisinin; burjuva ideolojisinin toplumdaki etkisini kırmak, onun açmazlarını ve çelişmelerini göz önüne sermek, onun alternatifi olarak sosyalist düşüncüyü kitlelere benimsetmek amacıyla sürdürdüğü bir mücadeledir. Burjuva ideolojisinin kapsamlı bir eleştirisi üzerine kurulan; ona, hayatın her alanında alternatif, kendi içinde bütünlüklü, tutarlı bir yaşama ve toplum biçimi olarak **sosyalizm ideolojisi** geniş kitlelere sunulur.

İdeolojik mücadele alanı, sadece proletarya partisinin mücadele edeceği bir alan değildir. Böyle bir mücadelede kendine görev düşüğünün bilincinde olan tüm kişi ve kurumlar bu mücadelede yer alabilir. Ancak parti kadrolarının bu alanda parti programı ve ilkeleri ile de uyum zorunluluğu ortadadır. Proletarya partisi, ideolojik mücadeleyi politik mücadelenin

gerekleri doğrultusunda yönlendirir. **İdeolojik mücadele hiçbir zaman politik mücadelenin yerine konamaz.** İdeolojik mücadelenin en ileri kazanımlarında bile, iktidar sorunu kendiliğinden çözülmez. Benzer şekilde, önce ideolojik mücadele sonra politik mücadele gibi bir sıralama içine de girilemez. Teorinin-ideolojinin, siyasal pratik ile sınırlanmadığı süreç, doğruluğu kanıtlanamaz. Politik mücadele ile bütünleşmeyen ideolojik mücadele, entelektüel bir tartışma olmaktan öteye geçemez.

Proletaryanın siyasal iktidar mücadelesinin(siyasal iktidarın aşağıdan yukarıya ele geçirilmesinin subjektif koşullarının oluşturulması mücadelesinin) devrimci bir parti tarafından yürütülmesindeki zorunluluk; partinin oluşumundaki ideolojik boyutun önemini de akla getirir. İdeolojik, politik ve örgütsel bir bütünlük olarak şekillenen proletarya partisinde ideolojik birlik, en önemli ölçütlerden biridir. Proletarya partisinin inşası sürecinde "ideolojik birliği oluşturmak esas görev halkası olarak kavranmalıdır. Politik ve örgütsel birliğin yolu ideolojik birlikten geçer. İdeolojik birliğin yolu ise ideolojik mücadeleden."(Devrimci Yol Yazıları, s:468)

"Bugün politik görevlerimizi yerine getirmemizin temel koşulu ya da bir başka deyişle temel görev(...) güçlü devrimci bir örgütün yaratılmasıdır. Bunu yapmadan(bu uğurda mücadele vermeden)

hiçbir görevimiz yerine getirilmiş olmaz. Parti, iktidar mücadelesinin temel koşulu olarak kavranılmalıdır. Bu yüzden bütün alanlarda, işçi sınıfı, köylülük, öğretmenler, teknik elemanlar ve gençlik içindeki çalışmalarımız bu **temel siyasi görevin** yerine getirilmesine hizmet etmelidir.(En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasının en özlü anlamı bu noktada toplanmaktadır.) Diğerleri(ekonomik-demokratik, vb.) talidir. Bu siyasi görevimizin yerine getirilebilmesinin asgari koşulu ise bu anlamda bir siyasi birliğin temeli olan ideolojik birliğin oluşturulmasıdır ve ideolojik mücadele bu aşamada böyle bir doğrultuyu içermelidir. Ve biz bu konuda her şeye yeniden başlıyor değiliz"(age., s:471-72, abç.) Devrimci Yol'un doğumundan bugüne kadarki süreçte, aynı olguların pozitif etkisini varlığında toplamış, aynı oksijeni soluyarak yüzünü aynı güneşe dönmüş olanların arasında; bileklerinden yüreklerine, düşünce ve heyecanlarına kadar uzanan bir içbağ vardır ki bu, hiçbir şeyin kesintiye uğramadığının ve boşa gitmediğinin somut ifadesidir.

EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELE

Ekonomik-demokratik mücadele, kapitalizm koşullarında emekçi sınıfların yaşama koşullarının iyileştirilmesi, toplumun daha demokratik hale getirilmesi için verilen mücadeledir. Bu amaca yöne-

lik grevler, boykotlar, mitingler... genellikle kitlesel ve barışçıl biçimlerde sürdürülür. Ekonomik-demokratik mücadeleye sistem ile çelişkisi olan tüm sınıf ve katmanlar birey olarak veya kendi örgütlenmeleri ile birlikte katılabilirler. Bu mücadeleyi örgütlemeyi hedefleyen yaygın kurumlar oluşturulabilir (Komiteler, dernekler, sendikalar, federasyonlar, konfederasyonlar...) Bu yapılanmaların görevi kendi kitlesinin yaşam koşullarını düzeltmeye yönelik olarak ekonomik-demokratik mücadeleyi örgütlemektir.

Demokratik kitle örgütleri, doğru işletebildiği takdirde demokratikleşmenin vazgeçilemez unsuru olabileceken, tersi durumlarda; sisteme karşı yönelme potansiyeli taşıyan tepkileri emici bir işlev gören reformizmin fideliği olabilmektedir. Ekonomik durumun teşhiri, yaşam koşullarının iyileştirilmesi çabası ve bu konuda geliştirilen talepler temel alınır ve bununla yetinilirse; talebin karşılanması durumunda, kavradan/örgütlenmeden kopmak "doğal" hale gelecektir. Ekonomik teşhir, ekonomik mücadelede bir kaldıraç görevi görse de tek başına ele alındığında sonuç almaktan uzaktır.

Bir toplam oluşturabilmesi için tepkilerin aynı kanala aktırılabilmesi ne denli önemli ise, bu tepkilerin yönlendirilebilmesi de o denli önemlidir. Maaşında değişim isteyen işçinin dikkati, bu maaşa ve çalışma koşullarına sebep olan sistemin kendisine çekilmelidir.

Ekonomik-demokratik mücadele örgütleri ne denli yetkinleşmiş olursa olsun, politik mücadeleyi örgütleme işlevini üstlenemezler. Bu örgütlenmelerin politik mücadeleyi sürdüren partilerle karıştırılmaması gerekir. Ekonomik-demokratik mücadele örgütlerinin siyasal partiler karşısında örgütsel bağımsızlığı (ideolojik değil) mutlaka korunmalıdır. Benzer şekilde, ekonomik-demokratik mücadele de politik mücadelenin yerine konulamaz. Ekonomik-demokratik mücadelenin hedefleri genellikle iktidar hedefine bağlı olmadan çözümlenebilecek konulardır. Bu nedenle doğrudan iktidarın ele geçirilmesini hedeflemezler. Mücadelede kullanılan bazı araçların benzerliğine bakılarak (grevler, boykotlar, mitingler... ekonomik-demokratik mücadelenin olduğu kadar politik mücadelenin de araçlarıdır) biri diğerinin yerine geçirilemez.

Bireylerin sahip olduğu temel hak ve özgürlüklerin kullanılabilmesi için yapılan mücadelelerin tümü demokratik mücadele tanımına alınabilir.

İnsanların doğuştan sahip oldukları, bir

çoğu uluslararası anlaşmalarla tanımlanmış tüm hak ve özgürlüklerin hiçbir kısıtlama olmadan kullanılabilmesi, bireylerin özgürce kendini ifade edebilmesi, ancak demokratik toplumlarda mümkündür. Demokratik toplumlarda özgürlüklerin sınırı, benzer konumdakilerin (benzer koşullara sahip olanların) özgürlüklerinin kısıtlanmamasıdır.

Bireylerin temel hakları üzerindeki en büyük kısıtlama doğrudan devlet tarafından uygulanır. (Birçok halde gelenekler, feodal yapı, din, vb. kısıtlama nedeni olabilmektedir.) Bu kısıtlamaların kaldırılması için yapılan mücadeleler demokratik mücadelenin kapsamını oluşturur.

Toplumsal yapı içinde bireylerin olduğu kadar toplulukların da hak ve özgürlükleri olduğu unutulmamalıdır.

Demokratik mücadele genellikle devlete, varolan siyasal yapıya karşı bir mücadele olduğu halde, doğrudan siyasal iktidarın ele geçirilmesini hedeflemediği için siyasal mücadeleden farklıdır. Siyasal mücadele, belirli bir siyasal program çerçevesinde iktidarı amaçlayan daha dar örgütsel yapılar -partiler- aracılığı ile sürdürülür. Demokratik mücadele alanı, benzer konumda olup benzer talepleri olan herkesi kapsamı açısından daha geniş kapsamlıdır. Siyasal mücadelenin dar kadrolarına indirgenmemelidir.

Devrimci hareketler, gerçek bir demokratikleşmenin ancak toplumsal demokratikleşmeyi hedef alan siyasal kadroları bağrında taşıyan bir iktidarla sağlanabileceğinin bilincindedirler. Demokratik mücadele siyasal mücadelenin gerekleri doğrultusunda ele alınmalıdır. Demokratik taleplerin pek çoğu, siyasal iktidarın dayatan çerçevede ele alınır.

Bu konudaki en temel yanlış "demokratik mücadele" ve "demokrasi mücadelesi" kavramlarına verilen içerikte görülmektedir. Demokratik devrimini tamamlamış ülkelerde demokratik mücadele, burjuva demokrasinin sınırlarını genişleten, ona işlerlik kazandıran bir yöne sahiptir. Varolan demokratik hakların korunması ve genişletilmesi mücadelesi bu işlevi görebilir. Ancak, bizim gibi sürekli faşizm koşullarında yaşayan ülkelerde demokratik haklar için mücadele ile demokrasi mücadelesi oldukça farklı şeylerdir. Sınırlı demokratik kazanımlarla demokrasiye ulaşılması olanaksızdır. Bu nedenle demokrasi sorunu büyük oranda bir iktidar sorunudur; dolayısıyla, politik mücadelenin konusudur. Ve bu -bizim gibi ülkeler açısından- bir devrim sorunu olarak algılanmak zorundadır.

Demokrasi sorununun, bir devrim sorunu olarak kavranması, demokratik mücadelenin kapsamını daraltmaz. Tüm sorunların çözümünün devrim sorununa ertelenmesi kabul edilemez. Güçlü ekonomik-demokratik mücadele örgütlerinin varlığı ve mücadelesi ile; demokratik devrim konusu olarak düşünülen bazı hedeflere devrim öncesinde ulaşmak mümkün olabilir. Bu olgu giderek demokratik devrimin kapsamının daralmasına ve sosyalist devrimin pek çok işlevinin üstlenilmesine neden olur. Bu nedenle parti, ekonomik-demokratik mücadelenin her alanında var olmak zorundadır.

"TEMEL MÜCADELE BİÇİMİ"NDEN NE ANLAŞILMALIDIR

"Temel mücadele biçimi deyince, proletaryanın siyasal iktidar mücadelesinin yürütülüşündeki temel yöntem (biçim) söz konusu edilir. Siyasal iktidar mücadelesi, bilindiği gibi sınıflar mücadelesinin üç temel biçiminden biridir ve egemen sınıflara karşı (proletaryanın) siyasal iktidar düzeyindeki mücadelesini içerir. Leninist Kesintisiz Devrim teorisi herşeyden önce proletaryanın (müttefikleriyle birlikte) siyasal iktidarı ele geçirmesini öngörür. Bu nedenle, proletaryanın mücadelesi üç temel cephede birden sürmekle birlikte siyasal mücadele daima esastır." (Devrimci Yol Yazıları, s:478)

Yukarıda belirtildiği gibi, proletaryanın üç temel cephede sürdürdüğü mücadelelerden birinin diğerine göre temel alınıp alınmayacağından söz edilebilir. Bunun yanında, politik mücadelenin biçimleri (silahlı, barışçıl) arasında da temel-tali ilişkisinden bahsedilebilir; ancak, politik mücadelenin biçimlerinden biri ile ekonomik-demokratik veya ideolojik mücadele arasında temel-tali tartışması yapmak, farklı kategorilere ait olguları birbiri ile karıştırmak anlamına gelecektir.

Temel mücadele biçimi ile tanımlanan, politik mücadele biçimlerinden hangisinin belirlenen bir tarihsel kesitte temel alınacağıdır. Yani politik mücadelenin farklı biçimleri arasındaki bir tercihtir. Politik mücadele ise, ancak bir siyasal parti tarafından yürütülür. Bu nedenle partinin olmadığı koşullarda, doğrudan siyasal iktidarın ele geçirilmesini hedefleyen bir mücadeleden -politik mücadelenin- bahsedilemez. Bu koşullarda temel siyasal görev, partinin yaratılmasıdır. Bu noktada en önemli tartışma konusu, partinin olmadığı koşullarda devrimcilerin nasıl bir mücadele içinde olacağıdır. Diğer mücadele

alanlarında (ideolojik ve ekonomik demokratik mücadele) sürdürülen mücadele, partinin yaratılması doğrultusunda ele alınır (kadrolaşma ve ideolojik netleşme).

Ancak ülke faşizm koşullarında ise (açık veya gizli) faşizme karşı mücadele her koşulda görevdir. Örgütlenme düzeyine bakılmaksızın faşizme karşı direnmek, en azından bir insanlık onurudur. Faşizme karşı direnme görevi de partinin yaratılması görevine bağlı olarak ele alınır.

Temel mücadele biçimi (barışçıl veya silahlı) büyük oranda ülkenin somut koşulları tarafından belirlenir. Burjuva demokratik devrimini yapmış ülkelerde genellikle barışçıl mücadele biçimleri temel alınır. Yoğun baskı ve faşizm koşullarında silahlı mücadele biçimleri temel alınır. Bir mücadele biçiminin temel alınması, sürekli o mücadele biçiminin devam ettirileceği anlamına gelmez. İnişli-çıkışlı mücadelede farklı farklı dönemlerde farklı mücadele biçimleri öne çıkabilir. Ancak, süreçte belirleyici olan temel mücadele biçimidir.

TEMEL ALINAN MÜCADELENİN BAŞARISI DİĞER MÜCADELE BİÇİMLERİNİN TAMAMLAYICI ETKİSİNİ GEREKTİRİR

Hayatın farklı alanlarında yürütülen mücadeleleri koordine eden ve iktidar hedefine yönelten proletarya partisi, verili koşullarda hangi mücadele biçiminin belirleyici olduğunu saptar ve onu temel alır. Temel alınan mücadelenin başarısı, diğer mücadele biçimlerinin tamamlayıcı etkisini gerektirir. Zaten, biri diğerlerine

oranla temel de olsa, her üç mücadele biçimini ihtiyaç haline getiren, birbirinden farklı işlevler söz konusudur. Bu biçimler arasında sağlanan karşılıklı beslenme ilişkisi, her birinin başarısı üzerinde güçlendirici etki yaparken, aynı zamanda temel olanın, hedefe yönelik etkisi bir toplam halinde kendini gösterir. Farklı mücadele biçimlerini koordine etmek, partinin bizi kendisinin tüm alanlardaki mücadeleleri yürütmesi olarak algılanmamalıdır. Kuşkusuz, bu konuda mutlak biçimler yok ise de; legal bir partinin savaş alanlarında, savaşçı bir partinin de legal alanlarda organlarını istihdam etmesi işlevsel olmayacaktır. Bu noktada, mücadelelerin eşgüdümü ile doğrudan yürütülmesinin aynı şey olmadığı bilinmelidir.

Organik bir bağ söz konusu olmasa da, savaşın şiddetlendiği durumlarda; diktatörlük, aldığı her kaybın faturasını en kolay ulaşılabileceği muhalif güçlere ödetme yoluna gider. Türkiye'de de devletin, "Cumartesi Anneleri"ne adeta bir rehine gibi davranıp, her gelişmeyi, onlara bir saldırı bahanesi yapması bu türden bir örnek olmuştur. **Buradaki paradoks, kavganın kaçınılmaz bir ögesidir. Düşman, açık çalışma alanlarını kendine "kolay" hedef olarak seçecek; devrimci-demokrat güçler de açık çalışma alanlarını terketmemek için özel bir direnç gösterecektir. Burada, önemli düzeyde bir öğreticilik söz konusudur; zorunlu/kaçınılmaz kavgalara girildikçe, deney birikimi ve pratik zenginliği artar. Bu tür özelliklerin kavga dışı alanlarda sağlanması olanaklı değildir.**

Silahlı eylemler sonrasında dergi büro-

larının, demokratik kitle örgütlerinin başarılması; hem intikam amaçlıdır hem de polisin onları, illegal alanlara ulaşmak için bir basamak olarak görmesindedir.

SİLAHLI MÜCADELENİN VE DOLAYISIYLA ASKERİ BİR STRATEJİNİN GEREKLİLİĞİ SORUNU

"Silahlı mücadelenin; kendi özgürlükleri uğruna savaşanlar için tek çözüm olduğuna inanıyorum. Ve inançlarımın gerektirdiği gibi davranıyorum. Birçok insan bana maceracı diyecek. Doğru. Maceracıyım, ama farklı bir cinsten. İnanıkları şeyi kanıtlamak için yaşamlarıyla kumar oynayanlardan" (CHE'nin Anne ve Babasına yazdığı veda mektubundan).

Silahlı mücadelenin gerekliliği tartışılırken, konuya asıl olarak, askeri bir stratejinin veya stratejide askeri bir yanın gerekip gerekmediği noktasından yaklaşmak gerekiyor.

Demokrasinin, toplumun büyük bir kısmı için acil bir talep olduğu, az gelişmiş ülkelerde; bu talebe olumlu yanıt verildiği görülmemiştir. Sürekli bir krizle malûl olan ve bunu aşma koşulu bulunmayan oligarşi, her türden muhalefeti ve gündeme gelen hak talebini şiddetle bastırma yoluna gitmektedir. Bu nedenle demokratik değişimlerin gerçekleşebilmesi, askeri bir stratejiyi zorunlu kılıyor. Egemen sınıflar, kendi iç çelişmelerinde bile sürekli olarak bir askeri güce yaslanma ihtiyacı duyarlar. Nitekim bunun çatışmaya dönüştüğünü gösterir çokça örnek mevcuttur. Bunun yanında, arkasına geniş bir halk desteği alarak köklü toplumsal değişimler için adım atan hükümetlerin, ege-

men sınıflarca askeri güç kullanılarak engellendiği de örneklerle sabittir (Şili'de Allende, Guatemala'da Arbenz gibi).

Ayrıca, emperyalist güçlerin; devrimci süreçleri kesintiye uğratmak, devrimin başarılması halinde ise geriye dönüşü sağlamak için dünya ölçeğinde bir çaba sarf ettiği ve bunun için özel örgütlenmeler geliştirdiği bilinmektedir. Ve yine bu çerçevede artık, askeri darbeler yerine, halk hareketlerine karşı "kirli savaş" yöntemlerini devreye sokmak tercih edilmektedir.

Yakın tarihlere kadar, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin sıkça uyguladığı askeri diktatörlükten, nispi demokratik öğeleri içeren bir rejime geçmeleri kolay olmuyordu. Buradaki temel kıstaslardan biri, bir halk hareketi olasılığını zayıflatmak ve böyle bir olasılığı mayalandırma yeteneğine sahip devrimci hareketleri etkisiz kılmaktı. Ancak, emperyalizmin bir süredir yöneldiği tercih, sömürge tipi demokrasileri geliştirmektir. Böyle bir rejime yönelen tehditler ise, kirli savaş yöntemleri ile yerinde yok ediliyor. Böyle bir savaş, iktidarı devralmış silahlı kuvvetler yerine -gerçekte onlardan bağımsız olmayan- özel harp birimleri yürütüyor. Yok edilecek olan kesimler, grup veya kişiler için ordunun doğrudan kullanılması yerine, dolaylı yöntemler tercih edilmektedir. Böyle bir yöntemle ordunun yıpranması geciktirilirken, aynı zamanda askeri darbelerin sebep olduğu sıkıntıların ve gidererek oluşan halk tepkisinin önlenmesi amaçlanıyor. Bugün iç savaşın yaşanmakta olduğu Kolombiya, Peru, Meksika, Türkiye vb. ülkelerde faşist rejimler tarafından zenginleştirilmiş kirli bir tarzın -savaşın- uygulandığı görülüyor.

Halkın teri ve kanı üzerinde saltanat kuran ve politikadan bu saltanatın devamlılığının sağlanmasını anlayan güçler; ülkenin her türlü kaynağını sömürürken ve şiddetin kurumlaştırılarak kalıcılaştırılması yönünde **milyar dolarlar** harcarken, ülkedeki zenginliklerin gerçek sahibi olan emekçilerin eğitim, sağlık, beslenme, vb. giderleri bile çok görülmektedir. Bu durumu karakterize eden ve egemenliğin sürdürülüş biçimini tayin eden olgu, işbirlikçi tekelci sermayenin kâr hırsıdır. Bu veriler somuttur ve söz konusu tablonun kendiliğinden değişmesi olası değildir. Bu nedenle başvurulacak devrimci şiddet (silahlı devrimci mücadele) meşrudur. **Çatışmanın ve başarının silahı zorunlu kıldığı yerde, devrimci savaş organları halkın umududur.**

Devrimcilerin askeri bir stratejiye sahip olması, şiddete başvurusu ve silahı

bir araç olarak kullanabilmesi; çeşitli kesimler tarafından istismar, saldırı ve eleştirisi sebebi olabilmektedir. Gerçekte bunun, egemenlerce yöneltilen biçimlerini pek ciddiye almaya gerek yok. Tarihsel haksızlıkların üzerine bina ettiği varlığını, eşitsizlik ve sömürü dünyasını; şiddetin her biçimine başvurarak ve gerektiğinde kendi koyduğu yasaları çiğneyerek sürdürmeye çalışan egemenlerin -zorbalıların- şiddetle karşılaşması kadar doğal ne olabilir ki? Ancak, böyle bir şiddete maruz kaldığı halde bir karşı-şiddet geliştirilmenin, devrimci şiddete başvurusunun doğru olmadığını düşünenler olabiliyor. Gerçekte ise, eğer eleştirisi yapılacaksa; böyle bir tablo içerisinde devrimci şiddete başvurusunun değil, şiddetten kaçınmanın eleştirisi yapılmalıdır. Vakti gelince şiddete başvurulacağı gerekçesinin arkasına sığınanlar ise, bilmelidir ki böyle bir vakit hiçbir zaman kendiliğinden gelmez.

"Her şeyden önce biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşmaları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz." (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, s:11)

Ezilenin ezene karşı savaşta taşıdığı tartışmasız haklılığı anlamak açısından Lenin'in şu ifadesini anımsatmakta yarar görüyoruz: "Örneğin, yarın, Fas Fransa'ya, Hindistan İngiltere'ye, İran ya da Çin, Rusya'ya (kastedilen, devrim öncesi süreçtir-bn.)... savaş açsalar, ilk saldıran kim olursa olsun bu savaşlar, 'haklı' savaşlar, 'savunma' savaşları sayılırlar." (age., s:13)

Evet, bu doğru perspektiften yola çıkarak, rahatlıkla denebilir ki; ezilenin ezene karşı savaşı, ilk saldıran kim olursa olsun, haklı bir savaştır... Bu nedenle, ezilenlerin ezene karşı şiddeti sebebiyle yöneltililecek terörizm suçlamaları -maksatlı değilse eğer- sınıf olgusuna ve sınıflar savaşının özüne bütünüyle yabancı olduğunu gösterir.

"Askeri stratejiden söz ettiğimiz için, bizim terörizmle suçlanmamıza alışılmıştır. Ama bu eleştirmenlerin maskesini indirme hakkına sahibiz ve hatta bu bir görevdir; çünkü, bize terörist diyenlerin de askeri bir stratejileri bulunmaktadır. Konuştuğumuz bir Şililinin bize söylediği gibi: 'her siyasi parti, tanımı gereği, ikti-

dar için mücadele eden bir partidir ve o halde her partinin bir askeri stratejisi vardır. Farklılık, sağcı siyasi partilerin askeri stratejisinin kurumsal orduya dayanabilmesinden kaynaklanıyor! Eğer sağın kendi askeri stratejisi varsa, bizim -devrimcilerin- neden olmasın ki?

(...)

Zaten anayasalara göre ordunun hiçbir zaman siyaset yapmaması gerektiği doğru değildir; ordu anayasayı, başka bir deyişle devletin legal biçimini ve buna eşlik eden kurumları korumakla yükümlüdür; o halde, ileri sürülen tarafsızlık, yalnızca gerici kampı desteklemek anlamına gelmektedir." (L.Amerika Solu Kendini Soruluyor, M.Harneck, s:62-63)

Mevcut sistemin devamı için sahip olunan askeri araçların yanında fikrî araçlara da ihtiyaç duyulur. Bu konuda yapılan yönlendirmelerin etkisiyle, pek çok insan, "sistemin bekası için" rol almayı kendine vazife edinebilmektedir. İlköğretimden itibaren kafalara yerleştirilen ve böyle bir işleve hizmet eden o kadar çok argüman var ki; bunları ayıklayıp, yanıltıcı etkisinden kurtularak gerekli doğru tutumu alabilmek, pek çok insan için bir hayli güç olmaktadır. Bu yanıltmalardan biri de, ordunun tarafsız olduğu, siyasete bulaştırılmaması gerektiği ve hatta siyaset yapan bir generalin cezalandırılacağı iddiasıdır.

Savunulan fikrin hangi tarihsel momenti dayanak olarak aldığı önemli ise de başvuru şiddetin, ihtiyaç duyulan illegalitenin keyfi hiçbir yanı olmadığı; bunun, öznel nedenleri fazlasıyla aşan somut nedenlere dayandığı bilinmelidir. Kendisi her türden "legal" olanağa sahip olan, ama buna rağmen legal sınırların dışına çıkma ihtiyacı duyan bir düşman karşısında; kendini ifade edebilme olanakları ellerinden alınmış, legal araçları bile kullanmasına fırsat verilmeyen ve hatta yok edilme olasılığı ile sürekli olarak karşı karşıya bırakılan devrimci yapılar için **şiddet** gibi, **illegalite** de meşru ve gereklidir.

"Legal yolları kapatan sol değil, sağdır. Yalnızca halk önderlerinin halkla iletişim içine girmelerini engellemekle kalmakta, onları çıkarlarını tehdit eden bir unsur olarak gördüğünde fiziksel olarak yok etmekten de çekinmemektedir.

(...)

Sol, devrimci demokrasi, gerçek demokrasi, tam bir halk katılımı için mücadele ettiğinden, bu hedeflere ulaşmasını sağlayacak bir askeri strateji oluşturmak hem hakkı hem de görevidir. Yalnızca sol

değil tüm kararlı demokratik güçler açısından da bu geçerlidir.

Bernardo Jaramillo, 'Latin Amerika'da, özellikle emperyalizmin saldırganlığını yenilediği günümüzde, antiemperyalist mücadelenin sürdürülmesinde silahlı mücadeleden vazgeçilemez diye düşünüyorum' diyor. 'Son zamanlarda Panama'da yaşananlar bunu nasıl da kanıtlıyor! Ama yeniden bakmamız, gözden geçirmemiz gereken bu mücadelenin verilmiş biçimidir! (...) Biz Avrupa'da, Federal Almanya'da, ya da Japonya'da değiliz; Latin Amerika'dayız ve emperyalizmin soluğunu gün 24 saat ensemizde hissediyoruz... Ama bu politikanın nasıl geliştirileceğini incelemek gerekir.'" (1990'da yapılan bir söyleşiden, age., s:64-65)

Ayrı ayrı askeri ve siyasal eylemler sözkonusu olduğu halde, sonuçları açısından birbirinden ayırmak pek uygun düşmez. Siyasal eylem askeri, askeri eylem de siyasal sonuçlar doğurabilir. Bu nedenle böyle bir durumu tanımlamada, **politikleşmiş askeri savaş stratejisi**, farklı farklı kavramlaştırılmaları oranla tercih edilmelidir.

Askerlik sanatı ne denli gerekli ve önemliyse, bu sanatın halk tarafından sokaklarda -ve özellikle devrim dalgasının kabardığı anlarda- kendine has biçimlerde icra edildiğinin bilinmesi de o denli önemlidir.

Eğer askerlik sanatı salt, güçlünün zayıfı yendiği, herkesin sonuçlarını önceden gördüğü sıradan bir dövüşü ifade ediyor olsaydı; bunun bir özelliği olmayacağı gibi, buna sanat da denmezdi. Özellikle, ezilenlerin ezenlere karşı savaşında, zafere yaklaşınca dek genellikle düzenin koruyucu güçleri daha üstünmüş gibi görünür. Ayrıca, sınıf mücadelesinde, teçhizat üstünlüğü ve "asker sayısı" gibi faktörlerden başka ve onlardan daha önemli olan özellikler vardır ki bunlar devrim güçlerini, karşı-devrimci güçler karşısında daha avantajlı kılar. **Haklı olmak, davaya bağlılık, zafere mahkum olmak gibi nedenler; sonunda zaferi getirecek olan nedenlerdir.** Böyle bir bilinç ve inançla hareket edilmediği takdirde, güçlüklerle karşılaşıldığında veya ödenen ilk bedel sonrasında -ki bu her an mümkündür- safların terk edilmesi ve kabuğuna çekilerek edilgen bir yaşamı tercih etmek gündeme gelebilir. Gücünü haklılığından alan ve başarıya inanların deneyimleri ise, çok farklı şeyler söylüyor:

"Salı. Sabah. Bu nasıl olabilir? İki gün önce Petrograd çevresindeki topraklar, komutansız, yiyeceksiz, topsuz, hiçbir

amacı olmadan dolaşan birliklerle kaynıyordu. Örgütsüz, disiplinsiz, subaysız bu asker ve Kızıl Muhafız kitlelerini, kendi seçtikleri komutanları dinleyen, topçu ateşine göğüs gerip Kazak süvarilerinin saldırılarını püskürten bir orduya dönüştüren şey acaba neydi?

Ayaklanan halk, askerlik sanatının tüm yöntemlerini altüst ediyordu" (Dünyayı Sarsan On Gün, s:252, JOHN REED)

Bazen de savaşta sadece silahlar konuşur:

"Kendisinden demec vermesini isteyen bir yabancı gazeteciye Troçki: 'Şu anda verebileceğimiz tek demec, toplarımızın ağzından çıkandır!' diyordu" (age., s:258)

KAVGANIN ZAFERLE SONUÇLANABİLMESİ İÇİN MÜCADELE BİÇİMLERİ BİRBİRİYLE DOĞRU BİÇİMDE İLİŞKİLENDİRİLMELİDİR

Sınıfın temel çıkarları, ancak köklü siyasal değişiklikler ile karşılanabilir. Bu anlamda iktisadi savaşımın bunu karşılamaya yetmeyeceği açıktır. Ekonomik savaşımın siyasal savaşım ile kopmaz bağlar içerdiği bir gerçektir. Lenin, 1900'lü yılların başında doğru bir duruşun belirlenmesi açısından bu konuya özel bir yer ayırmıştır. **Raboçeye Mysıl ve Raboçeye Dyelo** ile yapılan polemiklerde "siyaset"ten ne anlaşılması gerektiğinin altını çizer. "siyaset vardır siyaset vardır" diyor Lenin, sendika siyasetini, "bütün işçilerin, hükümetin, içerisinde buldukları durumu ortadan kaldırmayan, yani emeğin sermayeye bağımlılığını yoketmeyen, ama bu koşulların ortaya çıkardığı sıkıntıları hafifleten önlemler almasını sağlamak yolundaki ortak çabalar" (Ne Yapmalı?, Lenin, s:51) olarak niteler. Ancak, bunun yanında ve asli olarak, "sosyal-demokrat siyasetini" gerekliliğine ve önemine özel olarak işaret eder.

Sınıfın kendiliğinden hareketi ne denli güçlü olursa olsun, hiçbir zaman, müdahaleci bir iradenin gerekliliğini yok etmez, aksine, artırır.

"Yığınların kendiliğinden kabarışı, ne kadar büyük ve hareket de ne kadar yaygın olursa, sosyal-demokrasinin teorik, siyasal ve örgütsel çalışması için daha yüksek bir bilinç göstermesi gereği de o ölçüde artar." (age., s:61)

O günün tartışma koşulları ve sözü edilen ihtiyaçlar, tüm özgünlüğüne rağmen, günümüzle ciddi benzerlikler taşımaktadır. Mücadelenin çeşitli araç ve biçimlerinin seçimi ve doğru biçimde ilişkilendirilmesi, çokça karıştırılan bir mesele ol-

muş ve her dönemin tartışma konularının odağına oturmuştur. Mücadelenin temel biçimleri reddedilirken genellikle, sınıflar mücadelesinin dönemsel ihtiyaçlarını gerekçe gösterme yoluna gidilir. **Hareketin bütününe kendiliğindenliğin ayakbağlarını dolamış olan yapılanmalar bile, akla uygun hiçbir savaşım biçimini ilke olarak reddetmediğini söyler. Bu nedenle, siyasal pratik; her dönem için ve kendini nasıl tanımlıyor olursa olsun her hareket için, bir turnusol işlevi görür.**

"Akla-uygun olmak koşuluyla, bütün savaşım araçlarını, bütün savaşım plan ve yöntemlerini ilke olarak kabul etmek ile belirli bir siyasal anda sıkı sıkıya uygulanan bir plan gereğince hareket yönünü belirleme istemini birbirine karıştırmak, eğer taktikten söz ediyorsak, hastalıkları tedavi etmenin çeşitli yöntemlerinin tıp tarafından tanınması ile belli bir hastalığa belli bir tedavi yönteminin uygulanması gereğini birbirine karıştırmayla aynı şeydir." (age, s:55-56)

Mücadele biçimlerinin anlaşılmasını güçleştiren ve bir bilinç bulanıklığı yaratan yöntemlerden biri de eylemleri, her türlü bağdan yalıtılmış biçimde tartışma konusu etmektir. Bir korsan gösterinin, asılan bir pankartın veya bir askeri eylemin, "Proletaryaya ne türden bir yararı olmuştur?" diyerek, anında bir kazanım sağlanması ve bunun sonuçlarının gözle görülmesi gerekiyormuş gibi bir beklentiyle teste/sınava tabi tutulması -doğaldır ki- bir kafa karışıklığına sebep olabilmektedir. Gerçekte ise çok özel örnekler dışında hemen hiçbir eylemin sonuçları, yukarıda sorulduğu gibi oluşmaz. Ve hatta bir eylem sonrasında, bunun kitleler üzerinde nasıl bir etki yaptığını, kaç kişide hangi biçimlerde değişime sebep olduğunu saptayabilecek bir sosyolog da yoktur. Bu konuda ancak, devrimcilerin öngörü yeteneğine başvurulabilir ki o da rakamlarla değil, eğilim biçiminde bilgi/sonuç verir.

Üzerinde durulması gereken önemli noktalardan biri, hiçbir insanın bilincinin sıfır noktasında olmadığıdır. Yapılan veya yapılacak olan eylemden önce ve sonra, başka faktörlerin de etki halinde olduğu/olabileceği bilinerek hareket edilmelidir. Yapılan bir ajitasyonun, dağıtılan bir bildiriyle; karşılaşılan bir haksızlığın, gerçekleşen bir eylemle etkileşime girebilme özelliği, devrimciler tarafından bir program dahilinde değerlendirilebilince, **devrim** gibi koca amaçlara ulaşmak mümkün olabiliyor. Bu anlamda, müca-

dele tarzlarını böyle bir bağlam içerisinde değerlendirebilmek gerekiyor. Örneğin, yoksulluk ve yoksunluk üzerine kurulu olan iş yaşamının teşhiri ne kadar önemliyse, bunun "sınıf bilincinin uyanması için, sendikal savaşımın başlaması ve sosyalizmin yayılması için bir başlangıç noktası" (age., s:65) olabileceğinin bilinmesi de en az o kadar önemlidir. Tüm bu önemine rağmen söz konusu adımlar bu düzeyde kalır ve siyasal adımlarla birleştirilemezse, köklü değişimlere sebep olmak, mücadeleyi zafere taşımak olanaksız hale gelir. Sonuçta, iş yaşamının iyileştirilmesi çabası ile yetinmeyen ve onu, böyle bir yaşama zemin oluşturan sistemi bir bütün halinde değiştirecek olan iktidar mücadelesi ile birleştirebilen, başarının koşulunu yakalamış demektir.

"Sosyal-demokrasi işçi sınıfının sadece işgücünü daha uygun koşullarda satma mücadelesini değil, aynı zamanda mülksüzleri, kendilerini zenginlere satmak zorunda bırakan toplumsal düzenin ortadan kaldırılması için mücadeleyi de yönetir. Sosyal-demokrasi, işçi sınıfını sadece belli bir işverenler grubuyla ilişkisinde değil, modern toplumun bütün sınıflarıyla, örgütlü politik iktidar olarak devletle ilişkisinde temsil eder. Buradan sadece, sosyal-demokratların kendilerini ekonomik mücadeleyle sınırlayamayacakları sonucu değil, aynı zamanda ekonomik teşhirlerin örgütlenmesinin başlıca faaliyetleri olmasına izin veremeyecekleri sonucu da çıkar. İşçi sınıfının politik eğitimini, politik bilincinin geliştirilmesi işini aktif biçimde ele almak zorundayız." (Seçme Eserler-Lenin, s:85)

Lenin, kavradaki çokyönlülüğe ve görevlerin, birbirinin karşısına çıkarılması gerektiğine dikkat çeker. Sınıfın eğitilmesi konusunda ne iktisadi yaşam koşullarının, ne de buna sebep olan rejimin, tek başına teşhirinin yeterli olmadığını; ikisinin de teşhirinin gerekliliğini anlatır. Ve bu konuda, her somut örneğe, ajitasyonun yürütülmesinde ihtiyaç olabileceğini belirtir.

Mevcut rejimden zarar gören kesimler, baskı altında bulunan sınıf ve tabakalar "meslek, kamu, özel, aile, din, bilim, vb." pek çok alanda bu baskı ile karşılaşır. Bu nedenle, çalışma alanları geniş tutulmalı, baskının her biçiminin somut belirtileri açığa çıkarılarak siyasal bilincin gelişimi sağlanmalıdır. Bunlar, her siyasal hareket tarafından kabul gören, genel ifadeler olarak görülebilir. Ancak, "çok yönlü siyasal gerçekleri açıklama kampanyası"nın örgütlenmesinde ve bu konudaki

gerekliliklerde ortaya çıkan farklar, ekonomizmden devrimci duruşa kadar geniş bir yelpaze oluşturur.

Sendikal mücadele ile yetinmek denli yanlışsa, böyle bir mücadeleyi yok saymak da o denli yanlıştır. **Aslında çoğu kez, mücadelede tek yanlı bir hat izleyen ve ekonomizme düşen çevrelerin, "kitlelere daha kolay ulaşabilme" kaygısıyla hareket ettiği veya sorunu böyle ifade ettikleri görülür. Ülkemizde 90'lı yıllarda "açık çalışma"ya artan rağbet ve bu rağbetin ardındaki gerçek incelendiğinde, elbette ki çok farklı nedenlerle de karşılaşılacaktır; ama, sözünü ettiğimiz kaygının da açık çalışmacıların diline pelesenk olduğu görülür**

Lenin, "pratikte öyle durumlar olabilir ki, siyasetin gerçekten iktisadi izlemesi gerekir" der. Ancak bu, ne siyasal mücadelenin önemini zayıflatır ne de tek ayakla yürümeye benzeyen tekyanlılığı haklı kılar. **Bugüne kadarki deneyimler göstermiştir ki, "kitle bağı" konusunda en az sıkıntıyı, mücadele biçimlerinin arasındaki diyalektik bağı kavrayabilen ve temel ile tali arasındaki ilişkiyi doğru kurabilen siyasal yapılanmalar çekmiştir.**

Bu konuyu bir de "ekonomistler arasında yaygın olan ve siyasal ajitasyonun iktisadi ajitasyonu izlemesi gerektiği yolundaki görüş açısından" değerlendiren Lenin'i izleyelim:

"İktisadi savaşımın, genel olarak, yığınları siyasal savaşıma sürükleyebilecek 'en geniş uygulanabilirliğe sahip araç' olduğu doğru mudur? tamamiyle yanlıştır. Yalnızca iktisadi savaşımın olan bağlantısı bakımından değil, polis zorbalığının ve otokratik zulmün bütün belirtileri, yığınları 'çekmekte' hiç de daha az 'geniş uygulanabilirliğe sahip' bir araç değildir. Zemskiye naçalniki(*) ve köylülerin kırbaçlanması, memurların rüşvetçiliği ve polisin kentlerde 'sıradan halka' karşı davranışı, açlara karşı savaşım, halkın aydınlanma ve bilgi için olan çabasının baskı altına alınması, vergilerin zorla tahsili ve dinsel mezheplerin ezilmesi, erlere karşı aşağılayıcı davranışlar ve öğrencilerle liberal aydınlara kışla yöntemlerinin uygulanması- bütün bunlar, ve zorbalığın buna benzer binlerce belirtisi, 'iktisadi' savaşımın doğrudan bağlantılı olmamakla birlikte, siyasal ajitasyon için ve yığınları siyasal savaşıma çekmek için, genel olarak, daha az 'geniş uygulanabilirliğe sahip' fırsatlar mıdır? doğru olan, bunun tam tersidir. İşçilerin(bizzat kendilerinin ya da onlarla yakın bağları olanların), zu-

lümünden, zorbalıktan ve hak yoksunluğundan acı çektiği durumların toplamı içinde, sendikal savaşımındaki polis zorbalığı durumları, kuşku yok ki, azınlıkta kalır. O halde sosyal-demokratların, genel olarak söylemek gerekirse, hiç de daha az 'geniş uygulanabilirliğe sahip' olmayan öteki araçlara da sahip bulunması gerekirken, niçin araçlardan yalnızca birini 'en geniş uygulanabilirliğe sahip araç' ilan ederek siyasal ajitasyonun kapsamını önceden sınırlandıralım?" (Ne Yapmalı? Lenin, s:68-69)

Hangi mücadele biçimine ne için başvurulduğu ve bunun nihai amaç ile ilintisi kavranmadığı takdirde; amaçsızlık veya kısa vadeli amaçlar, hareketin pratiğine damgasını vurur. Bernştayncıların "Hareket her şeydir, nihaî amaç ise hiçbir şey" ibaresi, böyle bir kavrayış sorununu ifade eder. Ayrıca Lenin'in "oportünist aşamalar teorisi" (age., s:69) olarak ifade ettiği yaklaşım da siyasal istemlerin iktisadi temel üzerinde yürütülmesi mantığına dayanır. İktisadi savaşımın bir sendikal savaşım olduğu ve siyasal savaşımın, bunun üzerinde değil, bunun yanında ve ayrı olarak yürütüldüğü kavranabildiğinde de sınıfın bilinçlenmesi belirli bir zamana yayılacak ve adım adım gerçekleşecektir; ancak, önce bir miktar iktisadi bilinç, onun üzerine de kısa vadeli siyasal istemler gibi bir sıralama söz konusu olmayacaktır.

"Devrimci sosyal-demokrasi, reformlar uğruna savaşımı, eylemine her zaman katmıştır ve şimdi de katmaktadır. Ama sosyal-demokrasi, "iktisadi" ajitasyonu yalnızca hükümetten her türden önlemleri yerine getirmesini istemek için değil, aynı zamanda (ve esas olarak) hükümetin bir otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek için de kullanır. Üstelik devrimci sosyal-demokrasi, hükümete karşı bu istemini yalnızca iktisadi savaşım temeli üzerine dayandırarak değil, aynı zamanda, toplumsal ve siyasal yaşamın genel olarak bütün alanlarına dayandırarak ileri sürmeyi görev bilir. **Kısacası, devrimci sosyal-demokrasi, bütünü bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tâbi kılar.** Oysa Martinov, aşamalar teorisini yeni bir biçimde canlandırıyor ve sanki siyasal savaşım yerine tamamıyla iktisadi bir gelişme yolu izlenmesini va'zetmeye çalışıyor. (age., s:72, abç.)

İnsana karşı, emek sömürüsüne dayalı, sermayeden yana olan ve her türden güzellüğün ters-yüz edildiği mevcut sistemde

devamlılık, zorbalıkla mümkündür. Bu nedenle de hedef tahtasına oturtulan, "tehdit" olarak görülüp sindirilmek veya yok edilmek istenen kesimler, toplumun büyük bölümünü kapsayacak denli çoktur.

Tohum işlevi görür de çimlenerek büyüyebilir diye en ufak bir muhalif kıpırtıya bile tahammülsüz olunması, ülkenin dört bir yanında hemen her kesime karşı, saldırganlığın pek çok çeşidini gündeme getirmektedir. İzmir'de, kimsesiz çocuklara yardım etmek amacıyla dans ederek para toplayan çocuklar; devletin polisinden savcısına, valisinden bakanına pek çok yetkilisini harekete geçirir. **Cumartesi Anneleri** toplanacak diye, Galatasaray'a devlet, adeta çıkartma yapar ve orayı bir savaş alanına çevirir. Olur da gerillaya "yardım ve yataklık" eder diye, Kürt coğrafyasındaki ormanlar ateşe verilir. Kazara dahi herhangi bir "Emniyet Müdürlüğü"ne düşenlerin bile, en çok şikayetçi oldukları konunun tecavüz veya cinsel taciz olduğu görülür. Bu örnekleri elbette ki çoğaltmak mümkün; ancak, konumuzun içeriği açısından yeterli görüyoruz. İşte bunların hepsi, öğretici birer örnektir. Vaktinde ve uygun biçimlerde teşhir edilebilirse, yığınların bilinçlenmesi ve devrimci eyleme yöneltilmesinde çok önemli bir rol oynar. Aksi durumlarda ise; yani gerekli teşhir yapılmadığında, kitlelerin eyleme geçme konusunda son derece tutuk davrandığı görülür. Ve çoğu kez buna anlam verilemeyerek; sınıfın kendisi suçlanır, içsel nedenler aranır.

"Eğer bütün utanç verici haksızlıklara karşı yeteri kadar geniş, çarpıcı ve anında teşhirleri hâlâ örgütleyemiyorsak, suç bizdedir, yığın hareketinin gerisinde kalışımızdadır. Bunu yaptığımız zaman (ve bunu yapmak zorundayız ve yapabiliriz de), en geri işçi bile, öğrencilerin ve dinsel mezheplerin de, köylülerin ve yazarların da, kendisini yaşamının her adımında baskı altında tutan ve ezen aynı karanlık güçler tarafından hakaretlere ve keyfi davranışlara uğradıklarını anlayacak ya da içinde duyacaktır; ve bunu duyunca, kendisi de tepki göstermek isteyecek, bu yolda dayanılmaz bir istek duyacak ve gereğini yapmayı bilecektir; bugün sansürcüleri 'yuhalayacak', yarın bir köylü ayaklanmasını amansızca bastırılmış olan valinin evi önünde gösteri yapacak, öbür gün kuşal engizisyonun işini gören pa-

paz kılıklı jandarmalara bir ders verecektir, vb..." (age., s:81)

Çalışan yığınların gerçek sınıf bilincine ulaşması konusunda ne yapılması gerektiği meselesi de sol içerisinde ciddi tartışmaların sebebi olmuştur. Sınıfa gitmek, sınıfı örgütlemek genelde kabul gören bir husus ise de pratikte farklı biçimler alır. Yukarıda belirttiğimiz gibi sistemle çelişme halinde bulunan kesimlerin çokluğu, çatışmayı tüm ülke sathına yayar ve çeşitlendirir. Sınıflar mücadelesinin pratikte aldığı bu biçim, ona uygun bir çalışma tarzını beraberinde getirir/getirmelidir. Bunun gereğini yerine getirmeyenler gibi, sorunu fabrika sınırları içerisine hapsedenler de mücadelenin ihtiyaçları karşısında çaresiz kalırlar. Sınıfa gitmek, aynı zamanda sınıfın "fabrika yaşamının dar çerçevesi içinde 'günlük tek düze savaşımın' ardında kendiliğinden sürüklenme"sini önlemeyi amaçlamalıdır.

"Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların her birini, entellektüel, moral ve siyasal yaşamlarının bütün belirtilerinde gözleyebilmek için somut ve her şeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenmezlerse; eğer materyalist tahlil ve ölçütleri, nüfusun bütün sınıflarının, katmanlarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olamaz. **Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemine ve bilincini, tamamıyla ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa, böylesi, sosyal-demokrat değildir;** çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, yalnızca teorik bilgisi değil... hatta daha doğru olarak ifade edelim: teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir. (age., s:79-80, abç.)

Elbette ki bunlar, mutlak biçimler değildir ve ülke koşullarına göre değişim gösterir. Ancak, genelde siyasal gerçekleri açıklamanın, gerekli olan siyasal teşhiri sıcağı sıcağına pratik içerisinde yapma koşulunu zorlamanın -ki bunlar için farklı biçimler denemek mümkündür- yığınlar üzerinde küçümsenmeyecek düzeyde bir etkisi olacaktır. Devrimci bilinçle tanışan kesimlerin eylem çağrılarına yanıtı-

nın farklı olacağı açıktır. "Elle tutulur sonuç" vaatmeyen istemler için de harekete geçilebilmesi çok önemli bir aşama olacaktır. Böyle bir bilinç, uzun vadeli adımların gerekliliğini kavrama imkanı verir. **Ne zaman ki kitleler, kısa vadede kazanıma gitmeyen adımların da destekçisi olmaya başlarsa, geleceğin kazanılması sürecine girilmiş demektir.**

Yoğun bir ideolojik bombardıman altında bulunan ve yaşarken her an tutuculuk soluyan (sistemin devamını sağlayan öğelerle muhatap olan) kitlelerin, bu kabuğu kendiliğinden kırması beklenmemelidir. Çünkü kitleler sadece şiddet ve sömürüye maruz kalmıyor; aynı zamanda, kaderci ve kanaatkar bir duruşu koşullayan, bireyciliği körükleyen ideolojik gıda bütün bir yaşama nüfuz ettirilerek veriliyor. **Bu nedenle devrimciler, ideolojik savaşı yaşamın iyileştirilmesi mücadelesiyle; yaşamın iyileştirilmesi mücadelesini, iktidarı alma mücadelesiyle ilişkilendirebilme ustalığını göstermelidir.** Ancak bu ilişkilendirme, her mücadele biçiminin gerekli düzey ve olgunlukta verilmesini gerektirir. Mücadele biçimlerini ihtiyaç haline getiren nedenler aynı değildir. Bir mücadele biçimi diğerini destekler, tamamlar, ona hizmet eder; ama, hiçbir mücadele biçimi diğerinin yerine geçmez. Örneğin, iktisadi savaşımdan ayrı olarak siyasal savaşım da gereklidir. Bunun yolu, "iktisadi savaşımın kendisine bir siyasal nitelik kazandırmak" değil; siyasal savaşımın kendisini her yönüyle sürdürmektir. "Siyasal eylemin, en iyi niyetlerle ya terör çağrısında bulunanların, ya da iktisadi savaşımın kendisine bir siyasal nitelik kazandırmaktan söz edenlerin bilincinden çok ayrı olan bir mantığı vardır. **Cehenneme giden yol, iyi niyetli döşenmiştir** ve bu durumda, iyi niyet, kişiyi 'en az direnme çizgisine' (...) kendiliğinden sürüklenmekten kurtaramaz. (age., s:86, abç.)

BİTKİ, TOHUMDA MEVCUTTUR; AMA TOHUM, BİTKİ DEĞİLDİR

"Gerçek şudur ki, Rus yaşamındaki toplumsal kötülükler, çalışan yığınları heyecan doruğuna ulaştırmaktadır, ama biz Rus yaşam koşullarının düşündüğümüzden çok daha geniş boyutlara ulaştırdığı ve gürül gürül akan tek bir sel haline getirilmesi gereken halkın bütün bu öfke

(*) Zemskiye naçalnik (kırsal yönetici): Toprakbeylerinin köylüler üzerindeki yetkilerini arttırmak üzere 1899'da çarlık hükümeti tarafından kurulmuş olan yönetsel bir makam. Kırsal yöneticiler yerel toprak soyluları arasından atanıyor ve kendilerine yalnızca yönetsel değil, köylüleri tutuklamak ve ağır cezalara çarptırmak da dahil geniş yargısal yetkiler de veriliyordu. (age., Açıklayıcı Notlar, s:222)

damlacıklarını ve dereciklerini, deyim yerindeyse, bir araya getirip yoğunlaştıramıyoruz." (age., s:87)

Açlık, yoksulluk, acı, vb. etkiler karşısında insanın tepki gösterebilme özelliği; en azından, sahip olduğu refleksi, güdü gibi özellikler sebebiyle mümkündür. Ancak, bu özelliklerin üzerinde olumlu veya olumsuz etki yapan çeşitli gelişmeler vardır ki, bunun sonucunda insanın tepkisiz/edilgen bir hal alması gibi, aşırı tepkilere yönelmesi de olasılık dahilindedir. Bunların kontrollü ve istenen biçimde yönlendirilmesi, özel ilgi alanları arasındadır. Toplumunu yönetebilmek ve "dikensiz bir gül bahçesi" yaratabilmek açısından, tamamen tepkisiz olunması amaçlanır; ancak, bunun olanaksız olduğunun bilinmesi sebebiyle, tepkilerin bastırılması dışında yönlendirme ve geciktirme gibi yöntemlere de başvurulur.

İktidar olanaklarını kullanan egemenlerin, doğaldır ki sahip oldukları avantajlar, küçümsemeyecek boyutlardadır. Ancak, bütün bunlara rağmen, yapılan yönlendirmenin; haksızlık yönünde, gerçekleri örtbas etmek üzere ve gelişmenin ileriye doğru evrimini önlemek amacıyla gerçekleşmesi bir dezavantajdır ve egemenleri zayıf, devrimcileri güçlü kılar. Gücünü haklılığından alan ezilenlerin başarısı geciktirilebilir, ama önlenemez. Burada, potansiyel halinde bulunan güç, devrimci bir irade tarafından açığa çıkarılıp örgütlenebildiği oranda; ezenler kaçınılmaz sona, ezilenler ise özgürlüğe yakınlaşmış olur. Bu yolda, bilinçlendirme faaliyetinden yaşamın iyileştirilmesine, politik mücadelenin silahlı olanından barışçıl olanına dek, çeşitli araçlara başvurulur. Burada, bilinç gibi, kavganın kazanımlarının da biriktirilmesi söz konusu ise de, bu birikmenin "damlaya damlaya göl olma" biçiminde olmayacağı, eşitsiz ve sıçramalı gelişeceği, ileri gidilebileceği gibi geri de düşülebileceği bilinmelidir.

Demokrasinin bir devrim sorunu olduğu ülkemizde, en temel hak ve özgürlükleri gaspeden, sıradan bir demokratik talebi kanla bastıran bir rejimin varlığı sebebiyle; süreçte, **silahlı mücadelenin** başından beri temel alınması zorunludur. Ancak bu, siyasal bir organizasyon tarafından ve belirli bir program dahilinde gerçekleşir. **Silah, başlı başına bir güç değildir; kendi halinde bir olumluluk da taşımaz.** Devrim gibi, karşı-devrimin de başvurduğu bir araç olması, amaçtan bağımsız ele alınamayacağını gösterir. Bu nedenle de, hangi şiddette ve hangi biçimlerde kullanıldığı değil, **nasıl ve ne**

için kullanıldığı önemlidir.

Devrimciler, yaşamını bilinçli tercihler yönünde programlama ve iradi davranma konusunda başka hiç bir toplumsal kesimle kıyaslanamayacak kararlılık ve tutarlılığa sahiptir. Bu nedenle -eğer gerekirse- **silahı, her an ve en şiddetli biçimde kullanabilme potansiyelinden** de söz etmek mümkündür. Sonuçta, mücadelede biçim ve miktar meselesi, ihtiyaçlarca belirlenir. Ve genellikle, siyasal organizasyonlar arasındaki farkların, ihtiyaçların belirlenmesinde çıktığı görülür.

Karşı-devrimin de yoğun biçimde silaha başvuruyor olması sebebiyle, devrimciler, mücadelenin bir düelloya dönüşmesine karşı son derece hassas davranmalıdır. Hatırlanacağı gibi, silahlı mücadelenin bir biçimi olan **gerilla savaşı** konusunun, amaçla ilişkisine dikkat çeken benzer bir uyarıda bulunmuştuk.

"Gerilla savaşı, kimi zamanlarda yaptığı çağrışım gibi, birkaç gerillanın savaşı değildir; aksine, çok geniş kesimleri mücadelenin içine çeker. Çünkü savaş alanı, halkın olduğu her yerdir. Gerilla, yaşamını ve mücadelesini halkın arasında sürdürür. Denizdeki balık gibi kendini halk içinde kaybettirebilir. Aktif ya da pasif olarak insanlar, süren mücadelenin bir parçası olurlar. **Gerilla savaşı, halkın öncüleri aracılığıyla sürdürdüğü özgün bir halk savaşıdır.** Mücadelenin daha ileri evrelerinde halk yığınları geniş kitlesel katılımlar ve ayaklanmalarla mücadelede belirleyici olurlar. (Mücadele biçimleri arasında halkı en fazla politize eden, bilinçli ve sistemli gerilla savaşıdır.) (Sosyalizm Kazanacak, s:98-99)

Buradaki "Savaş alanı, halkın olduğu her yerdir." ifadesi, devrimci bir örgütlenmenin, öznel sebepleri aşarak, halkın öz-

gürlük özlemine örgütleyebilmesi ve mücadelenin gereklerini yerine getirebilmesi açısından son derece önemlidir. Sınıfın kendisinin bile dikkatini salt işçi sınıfı üzerine yoğunlaştırmasını yanlış bulan Lenin, bilinç taşıma konusuna da değinirken, aynı bakış açısının içerdiği perspektif genişliğine dikkat çeker. Strateji oluşturulurken, çeşitli sınıf ve tabakaların birbiri ile ilişkisini ve oligarşi ile aralarındaki çelişmeleri dikkate alan devrimci bir yapılanma, çalışma tarzını oluştururken de var olan sınıfsal kombinezonu hesaba katmalıdır.

"Siyasal sınıf bilinci, işçilere, ancak dışardan verilebilir, yani ancak iktisadi savaşımın dışından, işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verilebilir. Bu bilgiyi elde etmenin olanaklı olduğu biricik alan, bütün sınıf ve katmanların devletle ve hükümetle ilişkisi alanı; bütün sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. Onun için, işçilere siyasal bilgi vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizme eğilim gösterenlerin çoğunlukla yeterli buldukları 'işçiler arasına gidilmelidir' yanıtı olamaz. **İşçilere siyasal bilgiyi verebilmek için, sosyal-demokratlar, nüfusun bütün sınıfları arasına gitmek zorundadırlar;** onlar ordu birliklerini bütün yönlere sevk etmek zorundadırlar." (Ne Yapmalı? Lenin, s:89)

Bu alıntıda kaba bir formüle edişin sözkonusu olduğunu kabul eden Lenin Trade-unioncu siyasetle sosyal-demokrat siyaset arasındaki farkın ne olduğunu ekonomistlere göstermek açısından böyle kaba bir formüle, basitleştirilmiş bir ifadeye başvurduğunu söyler.

SUSURLUK GİBİ HİZBULLAH DA DEVLETİN KENDİSİDİR

Kan ve irin kokan rejimini ayakta tutmak için, her türlü hileye, zorbalık ve vahşete başvurmaktan geri durmayan Türkiye egemenleri; son olarak, televizyonlardaki "ceset şov"larla, sahnedeki yerlerini almışlardır.

Bir taraftan **kayıpları**, diğer taraftan **katilleri** bulmuş görünen ve bir taşla iki kuş vurmaya çalışan devletin, gerçekte yeni olarak bulduğu hiçbir şey yoktur. Kürt coğrafyasını adeta bütünüyle bir mezarlığa çeviren ve bugüne dek ya doğrudan ya da kendisinin beslediği cellatlar aracılığıyla katliamlar yapan devletin; **vahşet karakteri**, Hitler'e rahmet okutacak düzeydedir. Ceset parçalamak, derelere ceset atmak, ceset sürüklemek, toplu mezarlar, koparılmış kafalar veya kulaklarla resim çektirmek; bugüne kadar devletin resmi görevlilerin işi idi. Ve bugün televizyonlarında **vahşet klipleri** yayınlayan medya, o zaman bu tür gelişmeleri haber bültenlerine konu bile etmiyordu.

Gelinen aşamada, "Hizb-i Kontra" olarak bilinen katiller sürüsü üzerinden yapılan şovlarla devlet, hem kendi kirini örtmeye, hem de 28 şubat sürecinde olduğu gibi, kamuoyunu yedeğine almaya çalışmaktadır. Uluslararası tekellerin ve işbirlikçilerinin tüm beklentilerini, eksiksiz biçimde gerçekleştirme kararlılığı içinde olan hükümet, Hizbullah'a yönelik dikkati bir **illizyon aracı** olarak kullanmakta ve geceyarıları dahi yasa çıkararak, sermaye güçlerinin önündeki tüm engelleri düzlemeye çalışmaktadır. Bu operasyonun; islami sermayenin dayanaklarını yok etme, gücünü zayıflatma operasyonu olarak gündeme gelen 28 Şubat'la doğrudan ilintisi vardır.

Yoksa, gerçekte rejimin sorunu dinle değildir. Ve dün olduğu gibi bugün de dini, çeşitli biçimlerde kullanmayı sürdürmektedir.

Bu ülkede, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin başbakanı sıfatıyla Turgut Özal, **Nakşibendi şeyhi** için bir gecede yasa çıkarıp, Fatih Camisi'nin bahçesine gömülmesini sağlarken; köylere uçaklardan "dini bildiriler" atılırken; devlet yetkilileri kuran'dan alıntı yaparken ve dahası Hizbullah Örgütü'nü bizzat kurdururken yapılan şey; bugün yapılandan öz itibarıyla farklı değildir.

Bu ülkede, egemenlerin çıkarı gerektir-

diği için **dün vezir** edilen, yine aynı çıkar gerekleri dahilinde **rezil** edilebilecektir. Bunun için gerekiyorsa; anayasa, yasalar, gelenekler ters yüz edilecek, binlerce insanın kanı dökülecektir.

Devleti yıpranmaktan korumanın araçlarından biri de; en yetkili kişi, kurum veya organlarca gerçekleştirilmiş veya doğrulanmış da olsa, olayların devlete maledilmemesi gerektiğini savunmak; söz konusu organları, devletten ayrı bir şeymiş gibi göstermektir. Bu nedenle de örneğin DGM savcısı Ülkü Coşkun'un, Uğur Mumcu cinayeti için "bu işi devlet yapmıştır" demesi, MİT Müsteşarı Sönmez Köksal'ın, "faili meçhullerin failini devlet biliyor" demesi; geçmişte Demirel'in, ellerinden kan damlayanlar için "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" diyerek o kanı açıkça sahiplenir duruma düşmüş olması bir şeyi değiştirmemiş ve bugün aynı Demirel, Cumhurbaşkanı sıfatıyla "Devlet cinayet işlemez, işletmez" diyebilmiştir.

Bunun, gerçekte **Susurluk** sürecinden bir farkı yoktur. **Gündem Gazetesi**'nin bombalanması, **Behçet Cantürk** ve diğer Kürt işadamlarının öldürülmesi olaylarıyla ilgili olarak; başbakana kadar uzanan bir devlet organizasyonu olduğu ve "taammüden" gerçekleştiği bilindiği halde, nasıl delil bulunamadıysa(!); bugün de, çarkın en paspal ve artık işe yaramaz yanı ayıklanacak, diğerlerine ise dokunulmayacaktır. Üstelik bu yapılırken, yalan ve onursuzluk abidesi burjuva basın eşliğinde; başka saldırılar için **psikolojik ortam** yaratılacak ve toplumun Hizbullah'a tepkisi yedeklenerek, yeni saldırılar için daha büyük projeler çizebilecektir.

1992'den itibaren Kürt Coğrafyasında yoğunlaşan "infazlar", herkesin gözü önünde gerçekleşiyor; bazen, kimlikleri ve tanıkları ile beraber açığa çıkarılıyor; ama, ya hiç işlem yapılmıyor, ya da açığa çıkarılanları caydıracak türden karşılıklar veriliyordu. Birbiri ile çelişen ve artık çokça bilinen resmi açıklamaları alt alta dizip, zaten kanıtlanı olan bu gerçeği, bir kez daha kanıtlamak pek de gerekli değildir. Bir MİT yetkilisinin söyledikleri, her şeyi özetlemeye yeterlidir:

"Koruculuk sisteminden umduğunu bulamayanlar, bölge halkının manevi hissiyatını da göz önüne alarak yeni bir örgüt kurulmasına karar verdiler. Önce istihba-

rat içinde Kürtçe bilenler seçildi. Bunlar bir süre dini konularda eğitilerek küçük bir grup oluşturuldu ve halkın dini hissiyatının olduğu yerlere gönderildi. Bu grup belirli bir süre fikirlerini empoze ettikten sonra halkın arasında bir lider seçip, kendileri tamamen aradan çekildiler." (24 Ağustos 1992, Zaman Gazetesi)

Bugün, değme filmlere taş çıkartacak bir senaryo eşliğinde, manşetlere çıkan konulara dair çeşitli kesitler, daha önce aynı gazetelerde yorumsuz veriliyor veya üzerinde durma ihtiyacı bile duyulmuyordu. Televizyonların gürültülü bir şekilde verdiği ve polisin marifeti olarak sunulan yakalamalara, birazcık hafıza özüllü olmayan bir tarzda yaklaşıldığında görülecektir ki aynı kişiler; yıllardır, gündüz vakti eylem yapan, sıkıştığında karakollara sığınan, yakalanır gibi olduğunda, arka kapıdan bırakılan, ekip otolarıyla eylem keşfi yapan kişilerden başkası değildir.

Dün **Susurluk**'ta ortaya çıkan devlet, bugün de Hizbullah adıyla dışavurmuştur. Yapılan operasyonlar yanılmamalıdır. **Susurluk** sürecinde de operasyon yapılmıştı. Bunlar, faşist devletlerin dünyanın pek çok yerinde, birbirinden öğrenerek geliştirdiği niteliklerdir. **Bu nedenle, çıkarları hiçbir zaman devletle bağdaşmayacak olan halk kesimlerinin, Hizbullah üzerinden yaratılan yanılsamaya kapılıp, faşist rejimin bizaleti kendisini alkışlar duruma düşmemesi, hayati bir övni taşımaktadır.** Mesele sadece, işlevini tamamlayan bir aracın buruşturulup atılmasından ibaret olarak gelişmiyor. Şimdi bu kampanya eşliğinde devlete dair pek çok sabıka(özellikle kayıplar) silinmek istenecek ve bu "başarı" histerisinin eşliğinde yedeklenen kamuoyundan alınan güçle, emekçinin kemerinden sonra, gerekiyorsa eğer boğazı bile sıkılmak istenecektir.

Faşizm, halka karşı teşkilatlanmış ve üstü-başı kan kokan bir rejimdir. Kullandığı araçlar, yapısal varlığının bir devamıdır. Yani **maşa** da el de faşizmin kurumsal araçlarıdır. Bu nedenle, kurtuluşa giden yol -hangi aracı kullanırsa kullansın- faşizmin doğrudan varlığını yok etmeyi hedeflemeli ve özgürlük; ancak, emekçi halkların örgütlü varlığına dayanan çabalardan beklenmelidir.

Halkların özgürlüğü, halkların kendi iradelerinin ürünü olacaktır.

Süveyda KAFKASLI

"Düşün ki üşümüştün; bir çocuğun ayak sesleriyle ısınabiliyorsun, seni yalnızlıklar-dan alıp, el değmemiş bir çiçeği kokluyorsun." Murat Çelik

Sevgili Murat,

Seni yazmaktansa, sana yazmayı tercih ettim. Uzun süre görüşmemiş olmaktan ve sen sonsuzluk eşliğinin öbür tarafında olduğun için de artık görüşemeyeceğimizden... ama yine de hiç belli olmaz; kısa bir süre sonra görüşebiliriz... ama bu bana bağlı bu olanağa ben sahibim, bilirsin bizler bu olanağı kullanmakta hiç tereddüt etmeyiz; sonsuzluk eşliğine varabilmek için. Kabul edersin ki, her ölen sonsuzluk eşliğini geçemiyor; neredeyse bilincini doğduğu noktadan iki adım öteye ilerletmemek için herhangi bir çabada bulunmayanların, sonsuzluk eşliğinde; çiçeğe durabilmeleri mümkün mü, içindeki tohuma diyalektiğin yasalarını uygulamayanlar; baharı müjdeleyebilir mi?... Onların seslerini, "hayır, biz de diyalektiğin yasalarına uyuyoruz" diyen seslerini duyar gibi oluyorum... Bu sese kulak vermek gerek aslında, onlara haksızlık etmemeliyiz; en az bizim kadar onlar da haklılar, onlar da diyalektiğin yasalarına uyuyorlar, yalnız bir farkla; çürüyerek!... Bizler güneşli günlere doğru yeperirken, onlar çürümektedirler. Sözümün başında onlara karşı yaptığım haksızlıktan dolayı, onlardan af diliyorum -affedin beni baylar! Bayanlar! Sizi, diyalektiğe uymamakla suçladığım için-; bunu, benim teorik yetersizliğime verin, teoriyi kaba algılayışına verin... Yani siz bana aldırmayın... devam edin baylar bayanlar... devam edin, haklısınız; çürük olmaz ise yeşil de olmaz... sizin de bu dünyada muteber bir yeriniz var.

Görüyorsun ya Murat, onlarla laflamaktan neredeyse sana söyleyeceklerimi unutacağım. Evet Murat, sana yazmayı tercih ettim, epeydir görüşemiyor olmaktan ve bir süre daha görüşemeyecek olmamızdan; bunun hüznünden... kır çiçekleri gibi taze ve hep öyle kalacak olan, sana duyduğum özlemden; elim kaleme hep **Sevgili Murat** diye gitti. Bunun başkaca bir nedeni daha vardı... daha doğrusu bir kaygı... senin de yakından bildiğin meseleler aslında. Memlekette öyle bir kesim var ki sevgili Murat, söylediğin sözler tuzla buz edildikten sonra sana tekrar geri gönderiliyor... onların içinde aynası sağlam bir insan bulmak zor... aynalarını, burjuvazinin ayakları altına halı yapmışlar; bu yüzden aynaları öylesine tuzla buz olmuş ki; sözlerimiz tuzla buz olmuş gibi yansıyor ya da kimi zaman yansımıyor bile. Bu yüzden

ben de direk seni anlatmak istemedim (belki biraz öznel bir tutum). Çünkü biliyordum ki, sonsuzluk yolcuları hakkında yazdıklarımız; onların kırık aynalarında başka yansıyor... onlar nezdinde sanki, sizin için yazılanlar, imamın yönettiği bir seramoni, imamın sorularına, cemaatin verdiği; "iyi bilirdik, hakkımız helal olsun" gibi sözlerdi... onların argosu, onların jargonuyla söyleyecek olursak; biz "şehit edebiyatı" yapıyorduk... onlar çok kötü düşünüyorlar Murat... onlar çok kirlenmiş... bırak sonsuzluk yolcularına saygı duymayı, devrimci düşmanlarının leşlerine karanfiller bırakıyorlar... güzel olan herşey gibi, karanfil de onların elinde bir hokkabaz külahına dönüşüyor... onlar çok kirlenmiş Murat... tuzla buz olmuş onların aynası... şöyle geçip karşılıklarına bir bahar günü; gülümseyerek bakamazsın, onların aynasında göremezsin kendini... göremezsin... bir bahar günü onların aynasında, düzeltemezsin perçemini... bırak bir tek sözü, sıcak nefesinin buğusu, tutunamaz onların aynasında; öylesine tuzla buz olmuş onların aynası... İşte bu yüzden seni yazmaktansa sana yazmayı tercih ettim... çünkü sözün, sadece söyleyen tarafından değil, söylenen tarafından da anlamlandırıldığı aşikâr... seninle sohbet etmek istedim... sana dokunmasınlar istedim Murat... sana dokunmasınlar... onlar birer akbaba imgesi... akbaba imgesi diyorum, çünkü gerçekte akbabalar bütün diğer hayvanlar gibi doğalarının gereğini; doğa ile uyum içinde yaşıyorlar... sadece biz, doğasına uygun davranmayan insanlara, yani bir türlü adam olmayanlara; oynadıkları rolün gereği olan kostümler, maskeler giydirdiyoruz... onlar da, emin olabilirsin ki, kuş olduklarını kabul edeceklerdir... hani kuşlar kadar özgürdür ya onlar!... ama kuşun adını koymayı unutmamak gerek; zoolojinin gereği bu. Biliyorum Murat, haklısın, bu tür sözlerim onları çok kızdıracak... "Muhafazakarlar!" diye hiddetlenecekler... ve yine çok komik olacaklar bu halleriyle: Oysa insanın devrimciliğini muhafaza etmesinden daha onurlu bir şey olabilir mi... Tabi başka şeyleri muhafaza etmeyi tercih edenler, onuru da başka türlü tanımlayacaklardır.

Bir kent yıkılmış üstüne Murat... yıkılmış da koca kent üstüne, o koca kentin üstüne yıkılmasının müsebbiplerine karşı duyduğum öfkeyi; sabıra çevirmişsin... taşların bir köpek gibi seni saatlerce ısırması-

na, sabırla katlanmışsın; taşları bile böylesine kudurtanı, taşları kimlerin böylesine köpekleştiğini bildiğin için.

Bizce söyleyecek olursak, oligarşi, taşların bile köpekleşme olasılığıdır.

Murat yoldaş, taşlara karşı öyle sabırlıydı ki, gövermişsin taşların arasında; sana kafi gelmiş gövmek için, 11 saat; yıkıntılar güneşin yüzünü görmene izin vermezken, sen gövermişsin Murat... önce ayakların gövermiş Murat... sonra üşümüştün; gövdene yapraklar istemişsin, gövermişken yapraksız durmak olur mu, der gibiymişsin... hayır yoldaş, yalnızlıktan üşümemişsin; için öyle kalabalıkmış ki, dingin gövdenden milyonların soluğu duyuluyormuş; bu sesler çok görkemliymiş, dingin gövden bu görkemli sese; koca bir meydan olmuş.....

Göveren ayaklarını, öyle bir toprağa kök diye basmışsın ki; "bakışlarına çiçek tozu konmuş"... yoldaşların çiçek tozları toplamış bakışlarından, ve kırlara savurmuşlar..... Haber salmışlar Murat bahar oldu diye... ve sen Murat yaprağa durmuşsun... ve hiç üşümemişsin artık.....

Düşünsene Murat hayattayken kök sahibi olamayanlar, bir kuru yaprak misali oradan oraya savrulanlar, o rüzgar senin bu rüzgar benim hoyratlığında seğirtenler varken... sen bugün çok uzaklardan, yapraklarında rüzgarları dinlendirmekte. Bir anenin çocuğunu kucaklaması gibi kucaklıyor seni, kök saldıgın toprak; çünkü bu bizim toprağımız. Ve sen öyle derinlere salıyorsun ki köklerini, annesinin göğsünden hayat yudumlayan bir çocuksun sanki... koca bir çocuksun Murat, kabul et!... Hıdır'a, Behçet'e, Temel'e, Fikri'ye ve daha nice yoldaşlarımıza analık etti bu toprak; senin gibi koca çocukları büyütüp büyüttü yanımıza gönderdi; gönül gözü açık olanlar bunu iyi görür. Körlere diyecek sözümüz yok zaten.....

Köklerini çok derinlere salıyorsun yoldaş, çamurlu sular, bu topraktan bir zerre koparamaz diyorsun... ancak üzerimizden akıp geçebilir, ancak kendi çamuruyla akıp gitmek zorundadır diyorsun... ki biliyorsun bu toprağın her zerresi; bir kan damlası... Bu anayı biz doğurduk diyorsun... kanımızla onu doğurduk ki, yeni çocuklar yetiştiresin.....

Sonsuzluk eşliğinin bu tarafındayken de, eşğin öbür tarafına geçerken de, yüklediğin, hep aynı devrimci değerlerdi sevgili Murat...

Hatırlayacaksınız, yola çıktığımızda, YOL'umuzu kesmeye çalışanlar oldu, çamurlu sularına bizleri katmak isteyenler oldu... O zamanlar onların deyimiyle "3-5 kişi"ydik... o zaman da gövdenin bütün heybetiyle kapanmıştın bu toprağa, değer-

lerini koruyan bir devrimci olarak, annesi- ni zalimlerden koruyan hayırlı bir evlat gi- bi; siper etmiştin gövdeni... tıpkı OD- TÛ'de, gövdeni silah etmen gibi heybetliy- di bu davranışın da; öğrenci masasına sal- dıran jandarmaların üzerine bütün gövden- le uçup, onları layık oldukları gibi, birer domino taşı gibi devirmiştin. İşte bizi ken- di çamurlarına katmak isteyenlere de böy- le direngen karşı koyuyordun... o günlerde bunu yapabilmek, devrimci bir marifetti... senin için ne büyük bir onur, ne büyük bir mutluluk ki; sen o 3-5 kişiden biriydin... bizim için ne büyük bir onur, ne büyük bir mutluluk ki; 3-5 kişimizden biri sendin.....

Ve sen Murat, tam bir yer altı nehriydi- din; sana kimse "karda yürür ama izini bel- li etmez" bile diyemezdi... çünkü sen buna bile olanak vermezdin; çünkü sen hareke- tin yer altı nehriydin... ODTÛ'de jandar- maya domino taşı muamelesi yaptıktan sonra, bir mekanda, sana takılarak "yine yaramazlık yapmışsın" demişti bir arka- daş... sen onun bu takdirine yalnızca tebes- sümle yanıt vermiştin... ne onun takdirini kazanan "yaramazlığı", ne de senin tebes- sümünün gerekçesi anlaşılıyordu... sanki önünde duran satranç tahtasındaki bir ham- leye tebesüm ediyordun.....

Tam bir sabır çiçeğiydin; zor günlerin insanıydın, kırk yıl kapını çalmasa hareket, dert etmezdin... adeta, devrimci yaşamı an- latan romanlardaki kahramanların, hika- ye(!) olmadığını anlatmak isterdin... kırk yıl kapın çalınmasa dert etmezdin ve elin- de bir demet gül, bir modern zaman ro- mantiği olabilmeyi başarıyordun... başar- mıştın demiyorum özellikle... başarıyor- dun sürekli olarak... hiç yılmadan... diğer bu tür insanlarda olduğu gibi... yani sözün özü, devrimcilikte örgütlü yaşamda nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor- dun... bu davranış biçimini seninle konu- şmaya bile gerek yoktu... zaten öyle olurdu; devrimcilik senin için bir yaşam tüzüğü- dü... yüreklere sindirilmiş bir anlayıştı... Hareket ile senin aranda bir yürek sözleş- mesi imzalanmıştı. Hareket'in birilerine, kim bilir belki de saatlerce dil dökmesini gerektirecek konular, Hareket'le senin aranda "zaten öyle" diyaloguydu... yani "zaten öyle"lerin hayata geçirilmesiydi.... zengin bir anlayış, müsrif olmayan bir konu- şma; hepsi bu!

Sevgili Murat, sen bir yer altı nehriydi- din; ama artık bir çağlayanısın, sonsuzluk çağlayanı... onca zamandan sonra çıktın yeraltından; bir çağlayan olarak... artık se- ni herkes görebilir... herkes tanıyabilir... sonsuzluğundan bir avuç içebilir... yürek- lere bir şiir gibi akabilirsin...

Şiir gibi olmuşsun Murat... şiir gibi..

KIZILDERE, YAŞAMIYLA TARİH YAZANLARIN EYLEMİDİR

Aradan geçen 28 yıl sonrasında bugün, KIZILDERE'yi yaşatmak; tarihsel devamlılık içerisinde varlığını sürdüren ve devrimci yaşamın dokusuna nüfus eden değerleri korumakla; onları, ölümüne sahiplenmekle mümkündür. Devrimciliği, bir yaşam biçimi olarak kabul etmek ve bunun gereği olan norm- larda sonuna dek ısrar etmek, bu sahiplenmenin en somut ve gerçekçi biçi- midir.

Tarihte, somuta uygunluk ölçüsünde güne uyarlanan, belirli ölçülerde de- ğişime uğrayan "birikim öğeleri" vardır. Ne var ki bunlar, doğru saptanmalı ve devrimciliğin özüne dair nitelikleri aşındırma/değiştirme sebebi olmama- lıdır. Öyle değerler vardır ki onlar, birakalım zaman içinde gereksizleşmeyi; gi- derek daha çok büyür, kalıcılaşır ve tüm zamanların ölçüsü haline gelir. Ör- neğin, "teslimiyet ihanete, direnmek zafere götürür" gerçekliği, bugün çok da- ha somut ve değişmez bir hal almıştır. Bu ölçüyü biz koymadık; bu, diğer kav- ga değerleri gibi, hayatın içinde, sınıflar mücadelesinin bizatihi kendisi tara- fından tayin edilmiş bir ölçektir. Bunu reddetmeye, kendi öznel durumlarına göre sağa sola bükmeye kalkışanlar, kavganın kendi kuralları tarafından safdışı edilirler.

MAHİR'ler, 1972'de KIZILDERE'yi nasıl bir dönüm noktası olarak tarihe geçirtmiş ve "devrimcilik oyunu" oynayanların yüzünü açığa çıkartmışsa; bu- gün de içinden geçilmekte olan süreç, KIZILDERE mirasçıları ile düzenin ev- cil muhalifleri arasındaki farkın anlam ve büyüklüğü tüm açıklığıyla ortaya çıkaracaktır.

Özelleştirmeye bile karşı çıkma tereddütü yaşayanların, Avrupa Birli- ği'nden demokrasi bekleyenlerin, faşist rejime "Demokratik Cumhuriyet" ni- telemesini yakışık görenlerin buluştuğu ortak nokta, faşizme karşı uysallıktır. Böyle bir duruşun insanlığı bir adım ileriye götürdüğü görülmemiş; aksine, egemenlere, soygun ve talan etme özgürlüğü tanımıştır.

Biz, dünya coğrafyası üzerinde, faşizmin hiçbir örneğinin halka gülümsedi- ğini görmedik. Aksine, her gelen, bir öncekinin zorbalık birikimini devralmış; silahlar ve şiddet çeşitleri çoğaltılmış, kılıçlar bilenernek halkın karşısına çıkıl- mıştır. Bu, oyun değildir. Bu, sınıflar mücadelesidir. Sınıflar mücadelesinde, oyun oynamaya kalkınlar, ciddiyet ölçüsünü düşürenler; gerçeğin tokadıyla tanışır ve telafisi olanaksız bedeller öderler.

Düşmanın çok ve güçlü görünmesi, bakanların, kendini nasıl ve nerede gör- düğü ile ilintilidir. Gerçekte düşman, hiçbir zaman halktan daha çok olmamış- tır. Halkın sahip olduğu potansiyel güç açığa çıkarılabildiğinde, düşmanın gerçekte ne kadar küçük olduğu da görülecektir. Halklara düşman olanlar, güçlerini, kapılarındaki bekçi köpeğinden ve bolca stokladıkları demir ve ateş- ten alıyorlar. Bu nedenle, çok daha başka güç ve üstünlüklerle donanmış olan devrimcilerin, gölgesinden bile korkarlar. Ölümü öldürmek, yenilgiyi yen- mek gibi kavramlar, onlara yabancıdır.

Yüreği halk sevgisiyle dolu olan devrimciler; kendilerinin halk yanını, hal- kın devrimci yanını bilir ve hiçbir zaman kendilerini yalnız veya güçsüz his- setmezler.

MAHİR'ler, KIZILDERE'ye giderken yalnız değildi, MAHİR'ler, katledilir- ken güçsüz değildi. MAHİR'ler, miras bıraktıkları yaşamlarıyla, devrimciliğin en canalıcı niteliklerinin altını çizmiş; düzenle dirsek teması içinde sürdürülen "devrimcilik"le aralarındaki mesafeyi, teorik ve pratik kalın çizgilerle somut- lamıştır.

Bugün, koşulları doğru tanımlamak, devrimci değerlerin kalıcılaşarak kök- leşmesinin güvencesi olmak; gündemin peşinden sürüklenen değil, gündem yapan bir konumda olmak; KIZILDERE'ye yakışan bir çizgide olmaktır.

* KIZILDERE, YAŞAMINI DEVRİMCİLEŞTİREBİLENLERİN YOLU- DUR

* KIZILDERE, DEVRİMCİ YOLDUR

* SAHİPLENDİK, YAŞATTIK VE GELECEĞE TAŞIYORUZ.

28 Mart 2000

DEVRİMCİ HAREKET Dergisi

NEWROZ ATEŞİ SÖNMEYECEK

Bölge halkları yeni bir Newroz'a; yani tehditler, yeni saldırılar ve aldatılmışlık ablukası altında giriyor. Türkiye egemenleri, emperyalizmin bölgedeki işbirlikçisi ve çıkarlarının koruyucusu sıfatıyla saldırı olanaklarını ve tehdit gücünü artırırken; tüm bölge halklarına, itaatten başka yol olmadığının mesajını vermektedir.

Kürt halkı, Yirminci yüzyılın son çeyreğini, özgürlük inancını türküleştirerek ve halaylar eşliğinde tamamlamak üzereyken; tarihinin en kapsamlı ve en örgütlü hareketini yaratmışken, bir kez daha kırılmanın/aldatılmanın acısını tattı. Yeni Dünya Düzeni'nin tasfiyeciliği değirmenine su taşımayı, kendine görev olarak seçen ve halkın kendisine duyduğu ilgi ve güveni düzenin değerlerine tahvil eden A. Öcalan'ın şahsında, yıldırılmak ve teslim alınmak istenen, ezilen Kürt halkının mücadele azmi ve zafere olan inancıdır.

Uyanan, ayağa kalkan ve değerlerini sahiplenmenin yolunun mücadeleden geçtiğini, ağır bedeller ödeyerek öğrenen Kürt halkını, bulunduğu yerden aşağı çekmek, elbette ki kolay olmayacaktır. Özgürlüğe giden yolda, bir kez daha dikenlerin ve çalıların yoğunlaştığı zorlu bir viraja gelinmiştir. Bu bir sınavdır. Ezilenler, tarihsel basamakların hiçbirini acele ve kolay çıkmadılar. Aslında, sanıldığı aksine durum, hiç de yürek karartıcı değildir. Kürt halkı, ihanetleri de kahramanlıkları da yaşamış; ateşin her biçimiyle tanışarak bugünlere gelinmiştir. Tarihindeki tüm ihanet örneklerine rağmen, "ben senin hile ve yalanlarıyla başedemedim, bu bana dert oldu. Ama senin önünde diz çökmedim, bu da sana dert olsun" diyen **Seyyid Rıza** gibi, yüreklerin en güzel köşesine yerleşmiş değerlere sahiptir. Bunları söküp atmamak, mümkün değildir. Kürt halkı, kendisine zerkedilmek istenen teslimiyet zehrini yenik düşmeyecek; yarınını karartmaya yönelik hesapları boşa çıkaracaktır.

Sömürücü egemenliğin uluslararasılaşan eli, ülkemizin her karış toprağına **kelepçe** ve **kirlilik** eşliğinde uzanırken; toplumsal değişimde **tarihsel devrimci rolünü** oynayacak olan sınıf ve tabakaları, örgütlü bir zeminde buluşmaya, güç ve olanaklarını ortaklaştırmaya zorluyor. Ülkemizin bir çiftlik, değerlerimizin sahipsiz olmadığını gösterecek güç ve imkanlar vardır; önemli olan, bu olguların örgütlü bir karşı-duruşta buluşmasıdır.

Tarihin derinliklerine dek uzanıp baktığımızda göreceğiz ki insanlığın yaşam sürdüğü her zaman diliminde ve her coğrafyada devrimcilik; potansiyel halde veya çeşitli biçimlerde açığa çıkarak varlık göstermiştir. Diğer bir ifadeyle **devrimcilik, tarihin hiçbir kesitinde kötülüğün yakasını bırakmamıştır**. Ve bu nedenle en az onun kadar eskidir. Kötülüğü, tüm kaynakları ile beraber yok etmeden de tarih sahnesindeki yerini terketmeyecek; insanlığı, mutlaka o görkemli finale tanıştıracaktır. Kısacası devrimcilik; sınıflar mücadelesi, ezilenlerin lehine sonuçlanana dek varlık gösterecek; daha sonra da önu bütünüyle açılan insanlık nehrinin doğal akışına dönüşecektir.

- * **NEWROZ; HAKSIZLIĞA, YOKSULLUĞA, SÖMÜRÜ VE ZULME KARŞI BAŞKALDIRI GÜNÜDÜR**
- * **NEWROZ; DEMİRCİ KAWA'NIN YAKTIĞI ATEŞİ, ELLERİNDE MEŞALEYE ÇEVİREN EZİLENLERİN GÜNÜDÜR**
- * **YAŞASIN NEWROZ**
- * **YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ**

20 Mart 2000

DEVİRİMCİ HAREKET Dergisi
DEVİRİMCİ HAREKET Dergisi

HEPİMİZ BİRER İLHAN'IZ !..

Hamburg Hapishanesi'nde tecrit koşullarında bulunan, DHKP-C dava tutsağı **İLHAN YELKUVAN**; 30 Kasım 1999 tarihinden beri açlık grevi direnişini sürdürmektedir. **Bu direniş** gerçekte, sadece Alman emperyalizmine değil, aynı zamanda Türkiye faşizmine karşı da gerçekleşen bir karşı duruştur. **Bu direniş**, insanlık onurunu, devrimci iradeyi ve ezenin hükmüne karşı ezilenin başkaldırısını temsil etmektedir.

Varlıkları bütünüyle bir hak gaspı üzerine kurulu olan egemen güçler, sistemlerine karşı gelişen fikri veya fiili düzeydeki her karşı duruşu yok etmek, sahibini cezalandırmak isterler. Bu çerçevede, sistem için oluşturulan koruyucu hukuksal kabuk; yargı-ceza ve infaz zincirinde kendini gösterir. Başkaldırı, itiraz, reddetme, vb. dinamikler karşısında caydırıcılık rolü oynayan çeşitli göstergeler mevcuttur. Zaten caydırıcılık, günlük yaşamın dokusuna adeta bir renk, bir fon biçiminde yerleştirilmiştir. Bunu aşıp, "caymamak"ta ısrar edenlerin karşısına, sokaktan başlayan ve hapishanelere kadar uzanan daha özel yöntemlerle çıkılır.

Hapishaneler, bir çeşit köprü olarak düşünülmüştür. Tutsak edilenlerin bedeninde ve ruhunda, itiraza eğimli tüm "sivri" yanlar törpülenecek ve kişi, zindandan her türlü kulluğa müsait bir "posa" olarak çıkarılacaktır. Bu süreçte akli yetilerini kaybetmek, ölmek, vs. egemen sınıflar için hiç önemli değildir. Çünkü tutsaklar, bu tür bir tahakküm ilişkisi içinde genellikle bir fazlalık, bir engel olarak görülür.

Tutsak düşen kişi, ya bu sürece karşı direnecek, ya da kendini böyle bir öğütücü mekanizmanın pençelerine kaptıracaktır. Devrimciler, bu konuda kendilerini şanslı kılan içsel avantajlara sahiptir. Tutsak edilerek yoksun bırakıldıkları güzelliklerin değerini, diğer tüm toplum kesimlerinden daha iyi bilirler; ancak, aynı güzelliklerin üzerine gölge düşmemesi, sahte ve yapay biçimler almaması için, kişiliklere yönelen hiçbir saldırıyı cevapsız bırakmaz; değerlerini, hiçbir koşulda pazarlık konusu yapmazlar. Yaşamın kimi olanak ve güzelliklerinden mahrum edilme tehdidi, onları biat etmeye yöneltmez. Zorbalık karşısında hiçbir koşulda boyun eğmenin başlı başına bir güzellik olduğu bilinir. Ve gerekirse, el ele, yürek yüreğe, yaşadıkları insanlık ve sevgi ortamından koparılıp tutsak edilmeyi göze alırlar. Devrimciler, "uzak"ta ne denli yalıtılırsa yalıtılsın, ellerinden alınamayacak olan düşsel ve onursal atmosferin güzelleştirici gıdası ile beslenmeyi sürdürürler. Bu nedenle, böyle bir gıdayla beslenebilenler karşısında, düşmanın en abartılı önlemleri bile çaresiz kalır.

Zorbalık ve sistemleri, dünyanın her köşesinde birbirine benzerdir. Çıkar ortaklığı, onları öylesine iç içe sokmuştur ki, halka ve devrimcilere karşı yönelen her fiilde, kayıtsız şartsız birbirini desteklemekte ve aynı bataklığın suyundan beslenmektedirler.

Sermayenin emeğe karşı ortaklaşması, emeği temsil eden güçlerin de ortaklaşmasını zorunlu kılar. Devrimciler, dünya coğrafyasının hangi köşesinde olursa olsun, aldıkları soluğu birbirine hissettirirler. **Devrimciler kardeşdir. Devrimciler yoldaştır. Hamburg Hapishanesi'nde atan nabız, bizim nabızımızdır. Hamburg Hapishanesi'nde direnen ve aç kalan bizleriz; hepimiz, birer İLHAN'ız...**

- * **EMPERYALİZM YENİLECEK**
- * **DEVİRİMCİLER KAZANACAK!...**
- * **YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMA!...**

29 Ocak 2000 **DEVİRİMCİ HAREKET**
Yurtdışı Bürosu

AYRIMCILIK, BİR SINIFLI TOPLUM EŞİTSİZLİĞİDİR

Kendi mengenesinde sıkıştırdığı her iki cinsi de bir arada ve ayrı ayrı ezen sistem; kadına daha acımasız, daha eşitsiz ve ayrımcılığı somutlayan biçimde davranır. Erkekle eşit doğan ama eşitsiz büyüyen kadın, bu eşitsizliğin uluslararasılaşan biçimiyle, yeryüzü denen coğrafyanın her köşesinde yüz yüze gelmiştir.

Sınıflı toplum; kadını, kendi cenderesinde ezerken, bunu aile içine, **erkek egemenliği** olarak taşımıştır. Sömürü ve baskıya dayalı olan düzen, her evin içinde adeta küçük maketler halinde yeniden oluşturulurken, kadının **ezilen cins** olma konumu, mevcut düzenin ayrılmaz bir parçası haline gelir. Öyle ki dünyaya kız olarak gelen bir çocuğun, küçücük yüreğine karalar düşürmek için, büyümesi bile beklenmez. Ayrımcılık, küçücük bedenine ve ruhuna tüm acı tonlarıyla çöker.

Genelde tüm emekçilerin, özelde de kadınların hemen bugünden düzenle hesaplaşma noktalarını çoğaltan mevcut baskı ve sömürü mekanizması; ben insanım diyen herkesin karşısına, devrimden sonraya ertelenemez görevler çıkarırken, devrimin gerekliliğini ve kaçınılmazlığını da insanlığın gündemine sokar.

Kapitalizm; çapul-talan sistemidir. Kapitalizm; geleceksizlik, boşluk, bunalım demektir. Kapitalizm; bencillik, hırsızlık, asalaklık demektir. **Ezilen kadın, sırtına basan erkek egemen ayakları silerken, aynı zamanda onu aç ve açıkta bırakan sistemle de hesaplaşma halinde olur.**

Kötülük, kendi taşlarını dizerken; güzellik, boş durmaz. Tarihsel diyalektiğin, insanlararası değer alışverişine imkan tanıyan niteliği, insanca güzelliklere, kendi önünü açma yeteneği kazandırırken, aynı zamanda, çirkinliğin karşısına dikilebilmenin koşulları oluşturur.

Değerlerin devrini mümkün kılan, evrensel akışkanlık; baskıya, sömürü ve zorbalığa "dur" diyecek yürekleri buluşturur. Yürek buluşması, aynı zamanda bileklerin de buluşmasıdır. insanlığı sınıflara bölen; sınıf egemenliğini, cins egemenliğine taşıyan ve kadının cinsel köle oluşuna maddi zemin oluşturan ilişki biçimleri; bugünkü görüntüleri ve bu görüntülere kaynaklık eden temel nedenleri ile beraber tarih sahnesinden silinene dek; yüreklerin de bileklerin de temel görevi dövüşmek olacaktır.

İnsanlığın tanyeri ağarırken, güneşi ilk olarak; yüzü sabaha dönük olan ve kadın-erkek el ele yürüyen, şafağın çocukları karşılayacaktır.

* AYRIMCILIĞIN DA AÇLIĞIN DA SEBEBİ KAPİTALİZMDİR

* SİNİFSAL, ULUSAL VE CİNSEL BASKI; MİCADELE İLE YOK EDİLECEKTİR

* YAŞASIN 8 MART

* YAŞASIN EZİLENLERİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

8 Mart 2000

DEVİRİMCİ HAREKET Dergisi

2000 YILINDA DA YUZUMUZ ŞAFAĞA DÖNÜK OLACAKTIR

Ülkemizde yokluk, ülkemizde acı, ülkemizde sefalet kol geziyor. Kan ağlıyor evlatlarımız. Analarımızın, gözyaşı pınarları kurumuş. Bu, kader değildir. Yeni bir yıla, yeni bin yıla giriyoruz. Halkın sırtına basarak yaşamayı kendine hak olarak görenler, saltanatlarının devamı için yeni projelerle giriyorlar 2000 yılına. Onlardan halk yararına proje, onlardan iyilik alameti, onlardan insanlık beklenmez. Onlar, kimliklerinin gereğini yapacaktır. Bizleri de kendi kimliğimizin gerekleri dikmeli, onların karşısına...

Kendilerine bir çadırın çok görüldüğü, ruhları ve bedenleri yaralı, umutları incitilmiş onbinlerce insanımız aç ve açıkta kaldığı sürece bizlere rahat yok. **Saçaklarımızdan tembellik, saçaklarımızdan rehavet, saçaklarımızdan keyfiyet sarkarsa eğer; zulmün yapıcılarıyla suç ortağı oluruz.**

Biz devrimciyiz. Dondurucu soğuklar, halkımızın uykularını çalıp götürüyorsa, bizim de uykularımız kaçır. Halkımızın kaderini, her şeyi kâra tahvil eden, sömürü hırsıyla gözü dönmüş asalakların eline bırakamayız. Ya elimizden gelen her türlü adımı atacak, ya da ellerimize utanç karası bulaştıracacağız.

Artık, insanlık sıfatı kolay kazanılmıyor. Durduk yerde iyi, durduk yerde güzel olunmuyor. Umut denen sözcüğü, "yetkili" ağızların kirli soluğuna bırakırsak, çocuklarımız acıyı beşikte tadmaya devam edecek. Umut, yumruğumuzu sıkığımız yerden kıvılcım almalı; yumruk, çözümün kendisi olmalıdır.

İnsanlığa özgürlük sevdasını içirmeye yeminli yürekler için; bu yüreklerle gönlünde yer açan halkın kendisi için; her yıl gibi, hatta her gün gibi, 2000 de umutların gerçekleşeceği, "yeryüzü cenneti"nin bir adım daha yakınlaşacağı bir dönem olacaktır. Tarihin çarkını tersine çevirme çabasına, umuda gölge düşürmeye, karanlığı sevmeye devam edenler olacak ise de biz; yönümüzü, sökmeye yüz tutan şafağa çevireceğiz. Çünkü biliyoruz ki "en karanlık an, şafak sökmeden önceki andır."

Halkımıza sözümüz var; engellenmiş güzelliklere, çiğnenmiş düşlere, incitilmiş ruh ve bedenlere sözümüz var; sonsuzluğa uğurladığımız binlerce güzel insana verilmiş randevumuz var; insanlığın geleceği ile böylesine oynayan elleri kırmadan, haramilerin gölgesini dahi bu ülkeden kovmadan, kendimizde dinlenme hakkı görmeyeceğiz.

Bu bilinçle, halkımızın yeni yılını kutluyor; sevinçlerini de acılarını da paylaşıyoruz.

31 Aralık 2000

DEVİRİMCİ HAREKET Dergisi

Bugün yılbaşı
ne şarap içecek
Ne de
Şarabi sokaklarda gezineceğiz.
Bu gece de rüyamıza
çadırında, biberonuyla birlikte yanan çocuğun
hesap soran bakışları girecek.
Yarın sabah da erken kalkmalıyız.
Bizim de heyecanımız
göğsümüzden okunmalı.
Ama, buna sebep törenler değil
inancı kuşanarak büyüttüğümüz
umut olmalıdır...

2000 YILINDA ÖZGÜRLÜK SEVDAMIZ DAHA ÇOK BÜYÜYECEK

"Solucanların da kendilerine göre bir yaşamı var. Ama insanoğlu kendi yaşamını filtreyle süzmek, kalıntılarını değil, kaymağını yemek zorunda."
(Themos Kornaros)

İşte devrimciliğin sebebi budur; bize, ya solucan gibi yaşayın, ya da kalıntılarla yetinin deniyor. Biz, karşı çıkıyoruz; üstelik bunu sadece itiraz noktasında tutmuyor, bir yaşam biçimine ve kazanımı adım adım büyüten bir hedefler dizisine çeviriyoruz. Bu, öylesine bir güç, öylesine bir meydan okumadır ki; **üzerimizdeki ceket, başkasının sırtına giydirirken, daha çok ısınıyoruz.** Bizimle dövüşenler, gösteriş aynasına yansıtıkları ucuz bir figürle, ruhsal midelerini doyururken; bizler, karanlık bir hücrenin, küf ve yalnızlık kokan atmosferinde bile yaşamı her an ve tekrar tekrar çoğaltabilmenin mutluluğu ile; onların bizi kapattığı sandığı yere, hiçbir zaman sığmıyoruz. **Kendi açlığımızı, sebep olduğumuz tokluklarla giderirken,** aslında mümkün olan en güzel kaymağın tadına böylece vardığımızı, ruhu kirlenmiş olanlar dışında herkes farkedecektir. Bir işçinin nasırlı ellerini, en büyük şefkat aracı olarak karşıladığımızda, bir "ana eli" kadar anlamlı bulduğumuzda; bizleri, kimlerin anlamayacağını iyi biliyoruz.

Bizler, dayatılan karanlığı, son zerresine kadar yenmiş olarak, insanlığın yani gününe sabahı taşırken; karanlığın sahipleri, güneşe yabancılaştırdıkları gözlerle ve her hücrelerini is ve kurumla doldurdukları siperlerle, "gördüklerini" ve "soluk aldıklarını" zannedeceklerdir.

Önümüzde yeni bir yıl var; yeni binyıla giriyoruz. İnsanlığın özlemleri yine aynı. Haramiler ise, daha küstah ve daha saldırgan. Hapishanelerde katliam yapıp; sonra da "yaralı" kurtulanları, "yoldaşların katili" diye, yüzlerce yıllık ceza talebiyle yargılıyor. Yani, "zorbalık tarihi" diye, yüzlerce yıllık ceza talebiyle yargılanıyor. Yani, "zorbalık tarihini"nin görüp geçirdiği en tahrikkâr yöntemi /silahı kullanıyor. Doğaldır ki bu karşılıksız kalmayacak. Ve doğaldır ki, akıtılan kan ve gözyaşının, umuda ve güzelliğe dair düşlerle yoğrularak büyüttüğü **devrimci öfke**; kendisini zaptetmeye çalışan engelleri parçalayıp, hedefini bulduğunda; zulmün kalelerini yerle bir eden sarsıntı için, tarih sayfaları "dokuz şiddetinden de öte!" diye yazacaktır.

***GELECEK, UMUDU BÜYÜTENLERİN OLACAKTIRI!..**

***GELECEK, ONURA GÖLGE DÜŞÜRMEYENLERİN OLACAKTIRI!..**

***FAŞİZMİ, KENDİ ZİNDANLARINDA DA YENECEĞİZ!..**

31 Aralık 1999
Çanakkale Cezaevi
Devrimci Yol Dava Tutsakları

UMUDUNLA YAŞARSIN

Nasıl söylesem anlatsam
Sözcük yok inan canım kardeşim
Böyle zıtlık nerede görülmüş
Kayalar çürümüş dökülüyor
Ah canım dostum anlatamam
Filizler fıskırıyor sert topraktan
Ağaçlar yıkılıyor birer birer
Gördün biraz anlarsın
Dik tutabilmek başını
Yaşayabilmek namusunla, umudunla
Öylesine rahatsız işte
Garip kuşlar gibi çırpınırsın
Tüylerini yolmak isterler
Çullarırlar üstüne
Yıkılmazsın...
Günyüzü görmemiş küfürler yersin
Acının en acısını yaşatırlar
Bağlarlar demirlere demirlere
Üzülmezsin...
Ufak şeylerdir yıkan insanı
Yıkılmazken, yıkıldı denilmek gibi
Aldırmazsın...
Anlatamam canım kardeşim
Gülen yüzlere bile bakmak şüpheli
Bir garip bir başına kalakalmak yeryüzünde
Bilemezsin...
Çekenler aldırılmazken
Sen aldırırsın
Yükselir çığlık çığığa sesler
Duyar ve susarsın
Yersin kendini
Yolmak istersin saçını başını
Kabullenirsin onurlu yaşamı
Abanırlar üstüne
Yıkılmazsın...
Yine dimdiktir başın
Yüreğin yine de hüznüldür
Pisliğe bulamak isterler seni de
Çıkamazsın işin içinden bir türlü
Şaşırırsın sonra
Nasıl namuslu kalabildim diye
Yine de yitirmezsin
Umudunla yaşarsın.

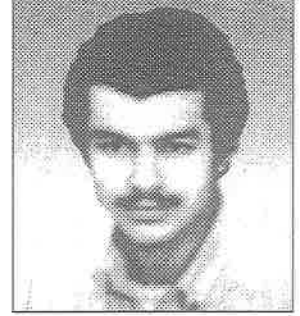
Yaşamı boyunca doğru bildiği yoldan ayrılmayıp tüm enerjisini Türkiye halkının kurtuluş mücadelesine harcayan, tüm baskı ve sindirmelere rağmen tek bir adım geri atmayan doğru bildiği Yol'da ilerleyen sevgili arkadaşımız Murat'ı 17 Ağustos gecesi büyük felakette yitirdik. Sevgili arkadaşımız MURAT'ın bizlere bırakmış olduğu mücadele bayrağını Oligarşinin burçlarına dikeceğimize devrimci onurumuz adına ant içeriz.

Adapazarı ve İzmit'ten
Devrimci Hareket Okurları adına
Arslan

YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR!..

İçine

hesap sorma bilincini akıtarak
büyüttüğümüz öfke
korkunun şahdamarını kesti.
ne zırlı korunaklar
ne ateşten çemberler
ne de tehdit sektörü
sökmeyecek artık...
Yol'umuz, ayak izlerimizi
tarihe kazıyacak...

VELİ ESKİLİ
Ocak 1981

Veli Eskili, düştüğü yerde kavga tohumuna dönüşen yüzlerce yoldaşımızdan biridir. O'nun şahsında, tüm devrim şehitlerini anıyor; onlara verdiğimiz şafak sözünü gerçek kılmak için, güneşe doğru koşumuzu sürdürüyoruz.

**ANILARINI BAYRAKLAŞTIRDIK
YERE DÜŞÜRMEYECEĞİZ!..**

Merhaba dostlar

Çıktığından bu yana Devrimci Hareket dergisini takip ediyorum. Büyük bir istek ve zevkle okuyorum. İstek ve zevk diyorum, çünkü hiçbir dergide yaşamı bütünlüklü olarak yansıtan bir kavrayışa, mantığa rastlamadım. Hemen hemen her sayıda mücadele anlayışımıza dair kendimizi ifade eden teorik yazılar söz konusu. Örgütlenme, örgütlenme araç ve gereçleri, partiye nasıl bakmamız gerektiği, daha fazla saldırganlaşan emperyalist kapitalist sistemin geldiği son nokta, emek ve sermaye ilişkisindeki değişen dengelerin aldığı son biçim üzerine derinlemesine konuların işlenmesi, çokça abartılan "sosyalizmin sorunları"nın o kadar da çözümsüz olmadığını göstermekte.

Devrimci Hareket, yaşamın bütün renklerinin yansıtıldığı dar kalıplar içerisinde kalmayan bir tarzı, kültürü her sayısında işleyerek düşünce ve mantık örgümünün sınırlarını genişletmekte. Sosyalizmden sanata, sanattan insan ilişkilerine, insan ilişkilerinden insanın iç dünyasına kadar inebilen konularıyla, birçok insanın kafasındaki sorulara, çözümsüzlüğe cevap vermekte özellikle bazı konuların sorulu cevaplı işlenmesi (Kemalizm, Kürt sorunu, birleşik cephe anlayışımız vb.) konuların daha da iyi anlaşılmasını sağlamakta.

Devrimcilerin uğrak yerleri olan şube ve cezaevlerinde devrimci tavrımızın nasıl olması gerektiği, düşman karşısında zayıflık gösteren yoldaşlarımıza nasıl elimizi uzatacağımızı işleyen konular eğitici yönü ile önemli. Sevginin, duyarlılığın, inceliğin, emeğin, paylaşımın, dayanışmanın anlam ifade ettiği en büyük değerlerin; hiçlik, sevgisizlik, bencillik, kabalık ve hesapların yapıldığı böylesi bir dönemde, insanlar içindeki küçük in-

sanı yeşertirler. Küçük insan küçük hesaplar yapar, doyumsuz ve saldırgandır. Onlar için en büyük değer; değersizlik ve hiçliktir. Sev-giden, paylaşmanın güzelliğinden yoksun olan bu insanlar birer zavallıdır. Günlük yaşayan, sürekli tüketen, birer makina veya robottan pek farklı değildir. İnsan beyninin üretken yanını öldüren, geriletan "teknoloji" böyle insanların işine gelir. Tabi ki bu durum teknolojinin nasıl kullanıldığına bağlı. Küçük insanlar saatlerce televizyon karşısına geçip mekanik bir aygıtı izlemeyi, insan sıcaklığı bir sohbeti tercih ederler. Hayalleri, beklentileri, umutları sistem tarafından belirlenmiş, koşullandırılmış, şartlandırılmıştır. Zaten edilgen ve tembel yapıları, var olanla yetinmeyi beraberinde getirir. Mekanik bir kültürün sistem tarafından daha fazla yaratıldığı günümüzde, giderek küçük insanlar çoğaltılmakta. İnternette saatlerce yapılan geyik muhabbetleri, argoca kullanılan bilgisayar dilleri de ortak kültür olarak kullanılıp övülmekte. Bu kültürden, "nasiplenmemiş" olanlar da çağdışı kalmış, teknolojinin dışında kalmış birer dinazor olarak adlandırılmakta. Küçük insanların beyinlerinde yaratılmak istenen sanal dünyalar, gerçekliğin dışında onları yönetmekte, biçimlendirmekte, dikkatlerini dağıtmada sistem tarafından yeni geliştirilmiş ustalıklı, ince dokunmuş oyunlardan bazıları. Sanal sevgiler, sanal dünyalar yaratılıp, insanın doğal dünyasına yabancılaşmasını sağlayacak kendilerine saygılarını yitirmelerine sebep olunmakta. İnsanlar giderek birbirinden kopartılıp yalnızlaştırılmakla birer mekanik parça haline getirilmekte. Üretmemek, sorgulamamak, uç maymunu oynamak en büyük zafer, iletişimsizlik, anlamamaya çalışmak en büyük başarı, oyunda seyirci kalmakta başarıyı paylaşmakta ödül almakta kendini aşan insan büyük in-

sandır. Sorgulayan üreten beyinler, yüreklerinin ilmik ilmik dokudukları sevgi ve kardeşleşmenin yarattığı güzelliklerle buluşurlar. İçinde bulunduğumuz dönem; devrimci değerlerin erozyona uğradığı, değerlerimize saldırıldığı (kendilerine 'devrimci' diyenle tarafından da) bir dönemdir. Tam da bu dönemde Devrimci Hareket daha çok okunmalı, okutulmalı ihtiyaç haline getirilmelidir. Yakın çevremizde duyduğumuz eksik veya olumsuz ifadeler dergimizin tam anlamıyla okunup özümsemediğinin, takip edilmediğinin birer göstergesi olarak karşımızda durmakta. Bizi anlamak isteyen dostlarımız, biraz daha dikkatli okur ve takip ederlerse görecekler ki her konuda çözümlerimiz var. Ve çözümlü olanları dinlemeye hazırız diyecek kadar mütevazı olduğumuzu söylüyoruz. Bizi anlamak isteyenlere, yüreğimiz ve yolumuz açıktır.

Yine çokça duyduğumuz yine eskiyi mi tekrar ediyorsunuz ifadeleri bizler için miyadını doldurmuştur. Onlar için söyleyeceğimiz birkaç söz, hala yüreğinde birazcık da olsa değerlerini yitirmeyenlere belki de etkili olur.

Evet hala geçmişte tekrar ediyoruz. Geçmişte tekrarlamak, devrimcilikte ısrar ise devrimcilikte ısrar etmeye devam edeceğiz. Evet hala geçmişte tekrar ediyoruz. Geçmişte tekrarlamak, devrimci değerlerde ısrar ise devrimci değerlerde ısrar edeceğiz. Evet geçmişte tekrar etmeye devam ediyoruz; geçmişte tekrarlamak yozlaşmaya, çürümeye, onur yitimine karşı durmak ise geçmişte tekrarlamaya devam edeceğiz. Evet geçmişte tekrarlamak sosyalizme inanmak ise sosyalizme inanmaya devam edeceğiz. Geçmişte tekrarlamak Devrimci Yol ise Devrimci Yol'da ısrar edeceğiz.

Hepinizi sevgiyle öpüyorum.

**İstanbul'dan Devrimci Hareket Okuru
Deniz Yılmaz**

SEVGİLİ, YOLDAŞ OLUNCA; VERİCİLİK KARANFİLLEŞİR

Yer: Yunanistan

Yıl : 1951

Adı: Niko Beloyanni

Suç: Halkının özgürlüğü ve ülkesinin bağımsızlığı için savaşmak.

İşkenceli hücrelerde on ay
ve duruşmalarda üç hafta
ayakta dimdik duran Beloyanni'ye
söz sırası gelir.

Duruşma,
geceyarısından sonra saat ikide başlatılır.
Beloyanni yargılıyordur.
Tüm Yunanistan uyanır.
Angola'nın yüreği hızlı hızlı çarpar.
Savaş halindeki Kore'nin boğazı düğümlenir.
Tüm Balkanlar,
eşini pencerede kaygılı gözlerle bekleyen
bir kadına dönüşür.

Beloyanni,
"Ben, devrimcinin zor, tehlikeli,
yokluklar içindeki hayatını yeğledim" der.
Konuşma uzar.

Vakit ilerler.
Niko'nun boğazı kurur.
Bir bardak su ister.
Ama, su içmesine izin vermezler.
"Olsun" der.

Ve konuşmasını sürdürür.
Konuşmanın sonunda
yerine oturmaya giderken,
sevgilisi Elli
ona kırmızı bir karanfil uzatır.
Beloyanni, karanfili alır
dudaklarına değdirir ve gülümser.
Dünyada hangi dudaklar
böyle bir öpücükle ödüllendirilmiş;
dünyada hangi susuzluk
bu kadar güzel karşılanmış olabilir ki?

Bu, şanslı bir ağızdır.
Bu, devrimciliktir.
Bu, ödüllerin en büyüğünün
aşkın en mükemmelinin
devrimcilikte içkin olduğunun
göstergesidir.
Bu göstergelyi tanımayanlar,
küçülür.

Bu göstergelye yarışa kalkışanlar,
geri düşer.
Tapon ilişkileri
üçüncü sınıf yaşam senaryolarını
kendine yakışık görenler
yollarını ayırabilirler.

Bizler,
karanfili öperek susuzluğunu giderenlerin
safında yer almaya
devam edeceğiz.
Biz devrimciyiz.
Güzelliklerin, insanlık bahçesinde
karanfilleşerek çoğaldığı;
insanların, birbirinin üzerine basarak değil,
el ele tutuşarak
karanfillere uzandığı dünya
bizim dünyamızdır.

Bizim reflekslerimiz
sahip olduğumuz değerlerin meyvalarıdır.
Biz, hiçbir gelişme karşısında
tavırsız kalamayız.
Dallarımızdan üretkenlik fişkırmalıdır.
Bize refleks yitimi
bize tepkisizlik
bize kısırlık yakışmaz.
Yoldaşlarımız,
bir yangını haber verir gibi "fırlamalı"
bir yarayı pansuman eder gibi titizlenmelidir.
Biz, doktor değiliz.
Bizim de yaralarımız var.
Ama biz devrimciyiz.
Tüm meslek gruplarından
tüm duyarlık göstergelerinden
tüm sanatçı inceliklerinden
öte bir tanımlamadır bu.
Ne mutlu,
yaşamı devrimcileştirerek yol alanlara.
Ne mutlu, bir sevgilinin elinde karanfilleşen vericiliği
hakedenlere...
Beloyanni;
yaşamın her anını
bir şiir gibi dokuyan,
mücadelede ozanlaşan bir devrimciydi.
Elli'yle el ele yürümeyi çok istediğinde
"Ama önemi yok, başkaları yürüyecek yerimize" diyordu.
O, Yunan halkının
çiçek açan yanıydı.
Onu koparmak istediler...
Heyecanları kurşuna dizilen,
özlemleri çalınan Yunan halkı;
onun şahsında direniyor,
onu ayakta alkışlıyordu.
İşlerinin zor olduğunu anlayan
cellat sürüsü,
taktik değiştirdi.
Beloyanni ve yoldaşlarını
casusluk iddiasıyla yeniden yargıladılar.
Beloyanni, bu kez de
halkın koynuna en çok yakışan
şafak gibiydi.
Direndi, haykırdı, yargıladı;
ama,
karanlıkla bir an olsun uzlaşmadı.
O sırada, Nazım Hikmet de
uluslararasılaşmış yoldaşlık elini uzattı
"... her şafak vakti kalbim
Yunanistan'da kurşuna diziliyor."
dedi ve idamı engellemek istedi.
Olmadı...
Niko Beloyanni'yi
30 Mart 1952'de kurşuna dizdiler.
Aradan kırksekiz yıl geçti.
Miras bıraktığı karanfilin rengi
hâlâ kıpkırmızı...
Ve hâlâ Yunanistan'da
sabahın sahipleri
her şafak vaktinde
kızılığın ortasında
Beloyanni'yi gülümserken görürler.

YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR!...

İnsanlığı bir türkü söyler gibi
sevenler
Her şeyi bir şarkı sözü gibi
yaşarlar
On'lar bitmeyen bir senfoninin
bestecileridir.

“KIZILDERE, THKP/C hareketinin yenildiği, önder kadrolarının katledildiği, örgütlü yapının dağıldığı yerdir. Aynı KIZILDERE, yenilginin de bittiği yer olmuştur. KIZILDERE bir son değil, bir başlangıçtır. Orada ekilenler, daha sonra Türkiye'nin dört bir yanında biçilmiştir. Dağlarda gerilla kıyafetiyle MAHİR'i; fabrikada şaltere uzanan ellerde KAZIM'ı; okullarda, direnişin ön saflarında CİHAN'ı; varoşlarda SAFFET'i... gördük.” (DEVİRİMCİ HAREKET, Sayı:2)

KIZILDERE şehitlerini, uğruna bedel ödedikleri değerleri yaşatarak anıyoruz. Hakim kılınmak istenen teslimiyet ve uzlaşma iklimine, Kavganın Temmuzunu yaygınlaştırarak karşı duracağız.

KIZILDERE DEVİRİMCİ YOLDUR

SAHIPLENDİK, YAŞATTIK VE GELECEĞE TAŞIYORUZ.

DEVİRİMCİ HAREKET

Okurları Adına

Murat Sevinç